Vadim Zeland

DIRIJAREA REALITĂȚII

Școala rusă

Transurfingul realității

Gradul 4

Vadim Zeland

Transurfingul realității

Dirijarea realității

Gradul 4

Au apărut:

Spaţiul variantelor – Gradul 1

Murmurul stelelor dimineţii – Gradul 2

Înainte spre trecut – Gradul 3

Dirijarea realităţii – Gradul 4

În curând:

Merele cad în cer – Gradul 5

Vadim Zeland

Transurfingul

realității

DIRIJAREA REALITĂȚII

Gradul 4

Traducere din limba rusă de
Dr. st. fil. Aurica Brașoveanu

Editura Dharana
București

Traducere din limba rusă. Titlul original: *„Трансерфинг реальности. Ступень IV:* „Управление реальностью"

Redactor: Georgeta Timcu
Coperta colecției: Mihai Marinescu

Editura Dharana București
Str. Sfânta Ecaterina nr.15, sect.4, O.P. 53
Tel: 021-337 24 24
e-mail: editura@gmail.com
www.sufletdecarte.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ZELAND, VADIM
Dirijarea realității / Vadim Zeland ; trad.: dr. st. fil. Aurica Brașoveanu. - București : Dharana, 2012
ISBN 978-973-8975-63-7

I. Brașoveanu, Aurica (trad.)

159.9

Tiparul executat la:

office@tipografiaeurobusiness.ro
www.tipografiaeurobusiness.ro

Cuvânt înainte

Dragă cititorule!

Aceasta este a patra carte despre Transurfing – despre misteriosul aspect al realității, care a generat atâtea emoții cititorilor.

În realitatea de zi cu zi, omul se află „sub imperiul împrejurărilor" și nu poate să influențeze semnificativ mersul evenimentelor. Viața „se întâmplă" la fel cum se petrec lucrurile când visăm fără să fim conștienți. Evenimentele își urmează cursul fără să țină seama că „vrem" sau „nu vrem". S-ar părea că această fatalitate nu poate fi evitată. În realitate există însă o ieșire – total neașteptată. Omul nu bănuiește că se găsește în captivitatea unei iluzii – efect de oglindă.

Realitatea are două forme: una fizică, pe care o putem atinge cu mâna și una metafizică aflată dincolo de limitele percepției, dar la fel de obiectivă.

Într-un oarecare sens, lumea reprezintă o *oglindă* nesfârșită *cu două fețe*: pe una se găsește universul material, iar pe cealaltă se întinde *spațiul* metafizic al *variantelor* – o structură informațională, în care sunt stocate toate eve-

nimentele posibile. Numărul de variante este infinit, la fel cum infinită este şi mulţimea de poziţii admise ale unui punct în planul coordonatelor. Acolo se află înscris totul: ce a fost, ce este şi ce va fi; de acolo ne vin visele, clarviziunea, cunoştinţele intuitive şi iluminările.

Fermecat de oglindă, omul presupune că imaginea reflectată în ea este chiar adevărata realitate. Oglinda naşte iluzia cum că lumea exterioară ar exista în sine şi nu s-ar preta la a fi controlată. Ca urmare, viaţa devine asemănătoare unui joc ale cărui reguli nu le stabilim noi. Evident, ne este permis să facem unele încercări pentru a influenţa ceea ce se petrece. Dar nu ştim principalul: nu ni s-a explicat cum să ne transformăm din zar în cel care aruncă zarurile.

În această carte se vorbeşte despre faptul că realitatea poate fi controlată şi despre ce ne împiedică să o facem. Putem să scăpăm de iluzia de imagine reflectată şi să ne trezim în visul aievea din oglindă.

Capitolul I

DANSURI CU UMBRE

Eu, cu lumea mea,
mergem să ne plimbăm

Izvorul inițial al intenției

Relațiile omului cu lumea înconjurătoare se construiesc de așa manieră, încât orice noutate, în mod incontestabil, se transformă în fapt obișnuit. Realitatea își schimbă în permanență înfățișarea, întocmai ca mersul norilor pe bolta cerească. Dar viteza schimbărilor nu este într-atât de mare pentru a se simți mișcarea realizărilor materiale în spațiul variantelor. Exact așa mișcarea și transformarea norilor în mod clar sunt realizate numai la o parcurgere rapidă a imaginilor unui film derulat cu încetinitorul.

Chiar și prospețimea schimbărilor, însuflețind viața cu o boare de scurtă durată, se risipește și ea tot atât de repede. Neobișnuitul devine familiar, bucuria sărbătorii se risipește în cotidian. Este plicticos...

O întrebare retorică: ce este plictiseala? Un răspuns rezonabil este greu de dat – este mai simplu de explicat cum să lupți cu ea. Salvându-se de uniformitatea cotidianului, sufletul și rațiunea inventează tot felul de jocuri și jucării care generează impresii neobișnuite. Jucăria este un bun remediu împotriva plictiselii. Jocul este și mai bun.

Alături de plimbatul (cu bicicleta, trotineta, rolele etc.) de mare popularitate se bucură jocurile de-a-prinselea, de-a v-ați ascunselea şi alte variante de petrecere veselă a timpului. Maturizându-se, omul născoceşte tot soiul de modalități care mai de care mai năstruşnice: de la întrecerile sportive până la realitatea virtuală. Chiar multe dintre profesii nu sunt altceva, în esența lor, decât tot nişte jocuri.

Dar de ce multe? Încercați să numiți o muncă ce n-ar putea fi privită tot ca un joc. Priviți cu atenție: când omul face ceva, de regulă el se joacă. Iar ceea ce fac copiii, adultul numeşte cu condescendență joc. Dar şi adulții se joacă, exact cu aceeaşi subliniată importanță, numind respectiva îndeletnicire muncă.

Şi unii şi alții se raportează la îndeletnicirile proprii cu toată responsabilitatea. Întrebați-l pe copil cu ce se ocupă şi el va răspunde serios, aproape îngrijorat de întrerupere: „Mă joc!" Încercați să-i sustrageți adultului atenția de la munca sa şi va riposta cu indignare: „Sunt ocupat cu o treabă foarte serioasă!"

Deci, iată că jocul este o treabă serioasă. Ce face copilul când nu este ocupat cu jocul? De regulă, face năzbâtii. Iar adultul? Leneveşte – aşa se numeşte la adulți. Dar lipsa de activitate îl oboseşte rapid şi începe să se plictisească; de aceea îşi doreşte din nou să se joace de-a ceva. De ce totuşi jocurile sunt necesare? Doar pentru a scăpa de plictiseală? Sau să punem altfel întrebarea: care este cauza plictiselii? Un deficit de impresii?

În realitate, întrebarea nu este atât de banală pe cât pare. La baza înclinației către jocuri se află o nevoie la fel de veche ca și lumea. Care este cea dintâi nevoie pentru o ființă vie? Supraviețuirea? Instinctul de autoapărare? Este deja un stereotip, dar nu este răspunsul corect. Poate dorința de înmulțire? Iarăși un răspuns incorect. Atunci care e?

Cea dintâi nevoie este să dispunem măcar un pic de propria noastră viață – acesta este principiul de bază care se află la baza comportamentului tuturor ființelor. Restul – inclusiv instinctul de supraviețuire și de înmulțire – este doar urmarea acestui principiu. *Cu alte cuvinte, scopul și sensul vieții oricărei ființe este acela de a controla realitatea.*

Dar acest lucru nu este posibil dacă lumea înconjurătoare există independent de tine și se comportă absolut incontrolabil, dacă nu chiar dușmănos. Întotdeauna se vor găsi doritori care să-ți ia bucata de la gură, să te gonească din colțișorul tău, dacă nu chiar să te mănânce. Este păcat, ba chiar este îngrozitor când nu-ți trăiești viața, ci se întâmplă să trăiești și nu poți să faci absolut nimic. Și atunci apare nevoia imperioasă, și uneori neconștientizată, de a ține lumea înconjurătoare sub propriul tău control.

Pentru mulți, această întorsătură poate să pară surprinzătoare. „Cum adică? Doar pentru noi a fost mereu absolut evident că instinctul de autoapărare a fost cel mai important criteriu, iar acum rezultă că el este doar o consecință a unui fapt mult mai fundamental?”

Lucrurile par însă stranii doar la prima vedere. Dacă vom analiza, vom înțelege că indiferent ce anume o preocupă pe ființa vie (inclusiv supraviețuirea și înmulțirea) totul se reduce la încercarea de a *prelua sub control realitatea înconjurătoare.* Acesta și este motivul de bază și cel dintâi izvor care se află la baza activității tuturor ființelor.

Inactivitatea reprezintă o lipsă de control. Prin urmare: *plictiseala ca atare nu există – există doar setea continuă și nepotolită de a dirija realitatea.* Cum-necum, să fie supusă propriei voințe. Jocul, în această privință, se manifestă ca o modelare a unei realități ce poate fi dirijată.

Unor păsări, de exemplu, le place să se joace cu conurile. Iată, există un con – o părticică de realitate care există independent și care nu este gestionabilă. Dar deîndată ce pasărea a făcut din con atributul jocului său, această bucățică – și într-o oarecare măsură realitatea însăși – a devenit gestionabilă.

A merge cu ceva (cu bicicleta, cu rolele, călare) este tot un soi de control. Realitatea mă poartă, dar așa cum doresc eu. Oricare alt joc se supune, într-o măsură mai mare sau mai mică regulii: „Va fi așa cum doresc eu". Scenariul jocului este mai mult sau mai puțin predeterminat și de aceea situația este previzibilă. Sunt desigur și jocuri la care este destul de complicat să te menții ca lider, dar toate aceste jocuri, într-un fel sau altul, se reduc la aceeași situație: să subordonezi propriei voințe ceea ce se petrece.

Pentru un spectator, spectacolul constituie tot un joc în care se modelează controlul asupra realității. Cărțile,

muzica, cinematograful sau show-ul – toate acestea constituie un soi de leagăn pentru suflet şi raţiune. Fuga epuizantă a gândurilor încordate se întrerupe şi devine un zbor pe aripile fermecătoarei melodii sau a subiectului incitant. Orice s-ar întâmpla cu eroii, totul nu este altceva decât realitate „domesticită", „dresată", iar spectatorul se desfată fără să-şi facă probleme.

Jocurile cu realitatea nu se întrerup nici chiar în timpul somnului. Sufletul şi raţiunea îşi găsesc încântarea în spaţiul viselor unde realitatea se supune plastic adierii uşoare a intenţiei.

În sfârşit, jocul imaginaţiei este încă una din modalităţile folosite. Individul inventează chiar o realitate inexistentă doar pentru a se juca de-a controlul. Fantasticul este neobişnuit. Îi este permis să fie neobişnuit, nefiresc, atâta timp cât este ireal. El, fantasticul, este depărtat. Iar realitatea este obişnuită pentru că este aproape dar, în acelaşi timp, ea este inaccesibilă deoarece este greu de influenţat.

În genere, toate aceste jocuri nu sunt puse la cale pentru lupta cu plictisul. Realitatea de zi cu zi nu este plictisitoare, ea este obişnuită pentru că nu este dirijabilă. Este greu să o supui regulii: „va fi aşa cum vreau eu". De aceea individul se şi ascunde de o astfel de realitate în joc, deoarece în joc totul este simplu şi previzibil.

Şi totuşi, de realitatea inevitabilă nu te poţi ascunde. Viaţa omului este condiţionată de circumstanţe şi de poziţia sa în societate. Realitatea se desfăşoară în cea mai mare parte independent de voinţa lui. Pentru fiecare „vreau"

există şi „nu se poate". Ca răspuns la „dă-mi" există şi „nu se poate". Ce se poate întreprinde în asemenea condiţii?

De regulă, individul se poartă într-un singur fel. Încercând să obţină cele dorite, el tinde să influenţeze lumea înconjurătoare într-o singură direcție, după principiul „dă-mi!". Acţionarea directă, bazată pe contactul nemijlocit, este una din formele de dirijare. Dar aceasta nu este singura posibilă şi, nici pe departe, cea mai eficientă modalitate.

Noi vom proceda altfel: ne ascundem mâinile la spate şi vom face astfel încât lumea să vină singură în întâmpinarea dorinţelor noastre. Tot ce urmează va fi despre modul cum vom proceda. Transurfingul este o tehnologie de direcţionare a realităţii fără acţiune directă. Numai că ea nu va fi, ca în timpul jocului, „mă făceam că..." ci va fi de-adevăratelea.

Legea ghinionului

Pentru ca să putem să învăţăm să dirijăm realitatea, este necesar ca măcar să ne descurcăm în mecanismul formării ei. Fiecare individ, în modul cel mai nemijlocit, îşi alcătuieşte *stratul lumii sale*. Dar, în majoritatea cazurilor, el nu înţelege cum se petrece acest lucru.

Individul tinde ca totul să decurgă după dictonul „totul a fost aşa cum vreau eu". El încearcă să folosească în raport cu lumea principiul său nesofisticat: unde mă întorc, într-acolo mă şi duc; unde apăs, acolo se şi îndoaie. Dar lumea, nu se ştie de ce, nu se supune. Mai mult chiar, individul porneşte într-o direcţie şi, nu se ştie de ce, se pomeneşte în alta.

Ar trebui să-ţi vină în gând ideea că dacă lumea se manifestă atât de neadecvat, înseamnă că trebuie un alt mod de abordare. Poate că ea se supune altor legităţi. Dar individul nu vrea să se oprească, să privească împrejur şi continuă cu încăpăţânare să meargă pe linia sa.

Drept urmare, la o asemenea „creaţie" rezultă un strat de viaţă în care nu este „totul aşa cum mi-am dorit". Dimpotrivă, multe lucruri se petrec „aşa cum nu mi-am dorit". Ce stranie, capricioasă realitate, cu care nicicum nu te poţi înţelege.

Adesea apare senzaţia că lumea se poartă rău dinadins. Neplăcerile parcă ar fi atrase de o forţă inexplicabilă. De ce ţi-e frică se întâmplă şi cele mai rele aşteptări se certifică. Implacabil se întâmplă exact ceea ce noi ne străduiam să evităm. De ce este oare aşa?

La începutul cursului de Transurfing am explicat de ce se întâmplă ceea ce nu doriţi, mai ales dacă doriţi din tot sufletul să nu fie aşa. Când urâţi sau vă temeţi de ceva din toată inima, înseamnă că *intenţia exterioară* vă va face să aveţi parte cu prisosinţă de acel ceva.

Energia gândurilor generată de *unitatea dintre suflet şi raţiune* transformă eventuala posibilitate în realitate. Cu alte cuvinte, *sectorul spaţiului variantelor*, care corespunde parametrilor emisiei mentale, se materializează dacă simţămintele sufletului sunt identice cu gândurile raţiunii.

Dar aceasta nu este singura cauză a realizării celor mai rele aşteptări. În genere, viaţa fără probleme este normală. Totul decurge bine şi fără hopuri dacă ne mişcăm pe cursul variantelor, fără să stricăm echilibrul. Naturii nu-i place să piardă energia în zadar şi nici nu este dispusă să strice rânduielile.

Circumstanţele şi evenimentele nedorite se petrec ca urmare a faptului că *potenţialele excedentare* deformează tabloul energetic înconjurător, iar *relaţiile de dependenţă* complică şi mai mult problema.

Potenţialele excedentare apar atunci când unor calităţi li se acordă o prea mare atenţie. Iar relaţiile de dependenţă între oameni apar în cazul în care aceştia încep să se

compare unul cu altul, să creeze opoziții și să pună condiții de tipul „dacă tu faci așa, atunci eu am să fac altcumva".

Potențialul excesiv în sine nu este periculos atâta timp cât aprecierea deformată există de la sine. Dar este suficient ca aprecierea unui obiect, exagerată în mod artificial, să fie comparată cu un alt obiect, că și apare polarizarea care generează vântul din față al forțelor de egalizare.

Forțele de egalizare tind să înlăture polarizarea apărută; în majoritatea cazurilor, acțiunea lor este îndreptată împotriva a ceea ce a creat această polarizare.

Iată exemple de potențiale categorice: te iubesc; mă iubesc pe mine; te urăsc; îmi este silă de mine; eu sunt bun; tu ești rău. Asemenea aprecieri sunt autosuficiente întrucât nu se bazează pe comparație sau opoziție totală.

Dar iată și exemple de potențiale construite pe relații de dependență: te iubesc, cu condiția să mă iubești și tu, mă iubesc pe mine pentru că sunt mai bun decât voi toți; tu ești rău pentru că eu sunt mai bun; nu mă plac pentru că sunt mai rău decât toți; îmi displaci pentru că nu ești ca mine.

Deosebirea dintre prima și cea de a doua grupă este foarte mare. Aprecierile construite pe comparație generează polarizare. *Forțele de egalizare înlătură această lipsă de uniformitate prin ciocnirea contrariilor*. Exact la fel cum se atrag polii opuși ai magneților.

Din această cauză neplăcerile pătrund în viață cu atâta răutate de parcă ar face-o dinadins. De exemplu, în perechile conjugale s-ar părea că se unesc personalități in-

compatibile, de parcă s-ar pedepsi unul pe altul. În diferite colectivităţi, întotdeauna se va afla cel puţin un individ care să vă necăjească cu ceva. Legile lui Murphy sau, cum spunem noi, legile „porcăriei universale" au aceeaşi natură. Până şi vecinii răutăcioşi au devenit o condiţie indispensabilă a oricărei convieţuiri.

Exemplul cu vecinii răutăcioşi ilustrează perfect efectul polarizării. Problema în cauză, cu tot aspectul ei cotidian, are o relaţie directă cu domeniul metafizicii. Problema constă în aceea că oamenii îi împiedică pe semenii lor să trăiască liniştit. Dar de ce?! De ce întotdeauna şi pretutindeni se găsesc vecini „răi" care îi împiedică pe cei „buni" să trăiască liniştit?

Ce se întâmplă – oamenii se împart în două categorii? Dacă am efectua un sondaj cu întrebarea: „În ce categorie intraţi?" – doar foarte puţine persoane s-ar considera oameni răi. Vecinii dumneavoastră, în majoritate, sunt nişte oameni la fel de normali cum sunteţi şi dumneavoastră.

Tendinţa este creată de vântul forţelor de egalizare care suflă în direcţia neplăcerii dumneavoastră. Orientarea vântului este determinată, iată, de un principiu la fel de mârşav: *aveţi parte numai de ce nu vă place.*

Cineva poate obiecta: „Dă-le naibii de forţe de egalizare. Aceşti oameni, pur şi simplu, n-au ruşine; asta-i tot, acesta-i adevărul şi nu e cazul să facem atâta filozofie". Iar eu vă voi dovedi imediat că nu e filozofie goală.

Să presupunem că vă necăjesc vecinii: Dar dumneavoastră nu le creaţi probleme? Mai mult ca sigur că nu. De

ce? „Pentru că ei sunt aşa şi pe dincolo – sunt răi, iar noi nu suntem ca ei" – veţi spune dumneavoastră. Da, dar oameni numai răi şi oameni numai buni nu există. Orice apreciere este relativă întrucât este generată de comparaţie şi contrapunere.

Şi totuşi, de ce nu-i deranjaţi pe vecini? Răspunsul meu vi se va părea neaşteptat: *nu-i deranjaţi pe vecini pentru că ei nu dau doi bani pe dumneavoastră*. „Cam aşa este – veţi spune dumneavoastră, – pentru că sunt răi şi-au pierdut bunul simţ".

Iată că prin această atitudine de fapt dumneavoastră introduceţi polarizarea, ca un electromagnet care va atrage înspre dumneavoastră noi şi noi necazuri din partea vecinilor. Iar pentru ei va fi ca apa pe penele unei gâşte pentru că dumneavoastră nu prezentaţi interes pentru ei. Lor nu le trece prin cap să vă dea aprecieri comparative, adică nu vor dori să intre în relaţii de dependenţă cu dumneavoastră. În acest sens nu vor da doi bani pe dumneavoastră – *nu vă vor da atenţie şi nu vă vor include în stratul lumii lor* şi de aceea ei nici nu suferă.

Vecinii nu au polarizare faţă de dumneavoastră atâta timp cât sunt ocupaţi cu grijile lor şi nu vă vor acorda o atenţie deosebită. Dar, de îndată ce vor da atenţie modului cum convieţuiţi şi vor începe şi ei să facă comparaţii, imediat se va vedea că nu sunteţi ca ei. Şi dacă faptul acesta îi va irita şi îi va necăji până peste poate, dumneavoastră înşivă veţi fi cei care-i supăraţi. Din vecini buni veţi deveni nişte vecini răi.

Iar mai departe lucrurile se vor complica şi mai şi. Veţi începe să le creaţi neplăceri, fără să vă treacă prin minte că deranjaţi pe cineva. *Le veţi face necazuri vecinilor fără să vă daţi seama.* Exact aşa cum nici lor nu le trece prin cap acum că vă necăjesc.

Zgomotele, de exemplu, ocupă primul loc în convieţuirea cu vecinii. Cu cât vă supără mai mult, cu atât ele vor fi mai intense şi nu vă vor da pace. Deşi liniştea şi calmul constituie o modalitate optimă de existenţă nu numai pentru dumneavoastră, ci şi pentru ei. În felul acesta se cheltuie mai puţină energie. Încălcarea liniştii este întotdeauna o anomalie care nu apare din senin. De unde provine energia?

Zgomotul făcut de vecini vă scoate din sărite şi începeţi să îi urâţi în tăcere (sau vociferând). Enervarea dumneavoastră constituie exact sursa energiei. Apar relaţii de dependenţă care creează polarizare. Furia dumneavoastră manifestată prin expresii de tipul: „Îi urăsc pe aceşti vecini zgomotoşi" – creează un magnet puternic care atrage spre dumneavoastră tot mai mult persoane care să vă enerveze.

Se vor muta alături de dumneavoastră noi locatari înclinaţi spre modelul de viaţă zgomotos, iar vechii vecini îşi vor cumpăra tot felul de aparate ca şi cum o fac în mod special pentru a vă necăji.

Trebuie de asemenea luat în seamă că vecinii vecinilor dumneavoastră au şi ei partea lor de contribuţie şi dacă

opinia tuturor cu privire la încălcarea liniştii coincide, efectul va creşte simţitor.

Se înţelege că nu doar zgomotul poate strica o „vecinătate plăcută". Totul depinde de ce anume vă creează repulsie. Unii vă vor acoperi cu gunoaie, vă vor sufoca cu mirosuri neplăcute, vor mâzgăli pereţii la intrare şi aşa mai departe. Iar neplăcerile provocate de vecini, ca tip uman în genere, pot să aibă urmări mult mai grave, cum ar fi o inundare sau chiar un incendiu.

Similar, în tot felul de alte cazuri, acționează un fel de lege a ghinionului. Un obiect sau o însuşire cărora li se dă o atenție specială atrag obiecte cu însuşiri opuse.

Iar *importanța*, după cum se ştie, creşte atunci când se fac comparații şi contrapuneri. Dacă există un pol, se va găsi şi celălalt. Polarizarea creează un magnet pentru neplăceri. Este atras tot ce provoacă neplăcere. Tot ce enervează. Tot ce nu este de dorit – se va întâmpla. Aici nu este nici un fel de mistică – totul este legic.

Polarizarea deformează tabloul energetic şi creează vârtejuri de forțe de egalizare în urma cărora realitatea este reflectată inadecvat, ca într-o oglindă strâmbă. Omul nu înţelege că boala este rezultatul încălcării echilibrului; şi încearcă să lupte cu lumea înconjurătoare în loc să înlăture polarizarea.

Este necesar doar să respecţi legea de bază a Transurfingului: *Să-ți permiți să fii tu însuți. Iar celuilalt să fie altfel.* Este necesar să laşi lumea în plata Domnului. *Să nu te cramponezi.*

Cu cât insistaţi mai mult asupra dorinţelor şi pretenţiilor dumneavoastră, cu atât va fi mai puternic magnetul care atrage tot ceea ce este contrar. Literalmente se produce următorul lucru: dumneavoastră apucaţi lumea de gât, iar ea se împotriveşte, încercând să se elibereze.

N-are rost să faceţi presiuni şi să insistaţi – situaţia devine şi mai rea. În loc de această reacţie, este necesar *să vă schimbaţi în mod conştient atitudinea faţă de ea, în concordanţă cu regula Transurfingului.*

De exemplu, străduiţi-vă, măcar pentru un timp, să nu vă mai gândiţi la vecinii dumneavoastră, încetaţi să-i mai condamnaţi, prefaceţi-vă că ei nu există. Spuneţi-vă: „La naiba cu ei!" Pur şi simplu alungaţi-i din stratul lumii dumneavoastră.

Imediat după ce aţi reuşit să-i alungaţi din gândurile dumneavoastră şi să hrăniţi această *atitudine*, polarizarea va dispărea şi treptat vecinii vor înceta să vă mai necăjească. Ba mai mult, dacă reuşiţi să nu mai fiţi dependenţi de ei, s-ar putea să aibă loc ceva greu de imaginat: aceste personaje nesuferite să devină prietenii dumneavoastră cei mai buni.

Totul merge pe dos

În genere, faptul în sine că există „legea mârşăviei" este destul de ciudat, nu-i aşa? De ce oare, din ce cauză lumea se poartă într-un mod atât de ticălos? Sau toate acestea sunt nişte supoziţii, superstiţii? Nicidecum! Tendinţa există totuşi şi n-ai ce să faci. Din fericire, modelul Transurfingului nu doar dezvăluie cauza unei asemenea legităţi, ci explică şi cum o poţi evita.

Regula Transurfingului acţionează imbatabil, eliberându-l pe acela care va acţiona în conformitate cu ea de o sumedenie de probleme de provenienţă necunoscută. Este suficient numai să renunţi la încrâncenare şi să încetezi „a pune lumii pumnu-n gură", că aceasta devine imediat binevoitoare şi ascultătoare.

Cine nu renunţă, se va comporta ca un magnet care atrage tot ce nu este ca el. Dar legea ghinionului încă nu e totul. Imediat ce apar unele contradicţii, opoziţia dintre ele se accentuează şi mai mult.

Cunoscuta lege a *unităţii şi luptei contrariilor*, a cărei esenţă constă în însăşi denumirea legii, se învaţă la şcoală. Volga se varsă în Marea Caspică, iar Mississippi în golful Mexic. Dar lucrurile nu sunt aşa de simple. Să ne punem întrebarea: de ce, la urma urmei, există această lege?

Cauza omniprezenţei unităţii contrariilor am lămurit-o deja: ciocnindu-se, forţele de egalizare refac echilibrul. Atunci, de ce forţele opuse se află în starea de luptă neîntreruptă?

S-ar părea că ar trebui să fie invers: s-au confruntat, s-au stins una pe cealaltă şi s-au liniştit. Dar nu-i aşa, contradicţia o va întărâta pe una împotriva celeilalte, până vor ajunge să „se înfrunte". Şi dacă bătăuşul nu va fi scos (din arenă), lupta va continua permanent.

Exemplele nu trebuie căutate prea departe. Singur puteţi confirma cât de des vă calcă lumea asta pe nervi. Desigur, pe fiecare în măsură diferită şi în felul propriu. Dar, în genere, esenţa este următoarea: *dacă în momentul respectiv ceva anume vă scoate din sărite, acel ceva, nu se ştie de ce, se şi petrece, parcă dinadins.*

Se petrece următorul lucru. Dacă ceva anume vă creează emoţii, vă îngrijorează, vă copleşeşte, atunci nervii vă sunt încordaţi, cel puţin parţial. Şi iată că legat de această stare se iveşte o paiaţă care începe să ţopăie ca să vă întindă şi mai tare strunele nervilor. Vă enervaţi, iar paiaţa ţopăie şi mai straşnic.

Există multe modalităţi de a vă enerva şi mai mult. Să presupunem că vă grăbiţi să ajungeţi la timp undeva şi vă temeţi să nu întârziaţi. Paiaţa, la moment a şi bătut din palme şi, frecându-le frenetic, exclamă: „Să-i dăm drumul!"

Din acest moment totul lucrează împotriva dumneavoastră. Oamenii vă blochează drumul şi merg, văzându-şi

de-ale lor, iar dumneavoastră nu-i puteţi depăşi nicicum. Trebuie să pătrundeţi undeva, dar uşa este blocată, ca un făcut, de nişte persoane care abia îşi mişcă picioarele. Cu maşinile de pe şosea se petrece acelaşi lucru. Totul merge anapoda, ca şi cum oamenii s-ar fi înţeles în prealabil.

Desigur, câte ceva poate fi pus pe seama modului cum percepi tu lucrurile: când te grăbeşti, ai impresia că toată lumea acţionează cu încetinitorul. Dar există şi semne certe: liftul sau maşina se defectează, autobuzul întârzie, pe drum se creează un ambuteiaj – în cazul acesta avem de-a face cu o obiectivitate legică.

Pot fi aduse nenumărate alte exemple. Dacă sunteţi îngrijorat de ceva şi tensionat, oamenii din jur vor face exact ceea ce vă enervează şi chiar acum, când doriţi să fiţi lăsat în pace.

Copiii încep să-şi facă de cap, deşi până în acest moment au stat smirnă. Alături, cineva mănâncă zgomotos şi plescăie. Diverşi indivizi se învârtesc în jurul dumneavoastră şi vă tot bat la cap cu problemele lor. Pretutindeni, ca un făcut, apar tot felul de piedici. Dacă aştepţi pe cineva cu nerăbdare, în mod sigur acesta va întârzia. Dacă nu vrei să vezi pe cineva, cu certitudine acela va apărea. Şi aşa mai departe.

Şi această presiune din afară devine tot mai intensă, pe măsură ce se acumulează enervarea. Cu cât sunteţi mai tensionat, cu atât mai activ vă vor supăra oamenii din jur. Dar ceea ce este interesant, este faptul că ei se comportă astfel total neintenţionat. Nici nu le trece prin cap că de-

ranjează pe cineva. Care este cauza unui asemenea comportament?

În psihologia inconştientului, în genere, sunt multe pete albe. Cât n-ar părea de straniu, în majoritatea cazurilor, oamenii sunt motivaţi de scopuri neconştientizate. Dar uimitor nu este nici măcar acest lucru, ci faptul că *forţa motrice care guvernează ţeluri neconştientizate se găseşte nu în psihicul individului, ci în afara acestuia.*

Această forţă o constituie entităţile energoinformaţionale invizibile, dar reale, generate de energia mentalului unor fiinţe vii – *pendulii.* Despre penduli s-a vorbit deja mult în prima carte a Transurfingului. Ei apar întotdeauna acolo unde se poate trăi prin energia conflictului.

Numai că nu trebuie să presupunem că aceste entităţi sunt capabile să pună ceva la cale şi să înfăptuiască o intenţie conştientizată. Pendulii, întocmai ca lipitorile, simt polarizarea ca o iregularitate în câmpul energetic şi se străduiesc să o absoarbă. Dar nici acest fapt nu este aşa de înfricoşător.

Toată grozăvia constă nu în faptul că aceştia, nu numai că absorb energia conflictului, ci chiar, într-un anume mod, îi fac pe oameni să se poarte astfel încât să fie generată cât mai multă energie.

Ei fac totul ca energia să fie peste măsură. Pendulii îi manipulează pe oameni cu ajutorul unor fire invizibile şi ei se supun. În ce mod influenţează pendulii motivaţia oamenilor nu este clar deocamdată, dar fac lucrul respectiv cu mare eficienţă.

Conştiinţa clară a omului nu le este accesibilă pendulilor, dar nici nu le trebuie acest lucru – le este suficient subconştientul. De regulă, toţi oamenii dorm în stare de veghe, într-o măsură mai mare sau mai mică. Multe lucruri individul le execută automat, degajat, fără să-şi dea seama pe deplin ce face: „În acest moment eu nu dorm, sunt conştient de ce fac, şi de ce fac aşa".

Deosebit de scăzut este nivelul conştientizării la individ atunci când acesta se află acasă sau în mulţime. În mediul familial, necesitatea unui autocontrol sporit este minimă, de aceea individul se poartă degajat şi aproape că picoteşte. Într-un cerc restrâns, în afara casei, dimpotrivă, conştiinţa este extrem de activă, preocupată de autocontrol. Într-o adunare mai mare, acţiunile individului devin din nou spontane, dar în acelaşi timp se corelează cu tonul general.

Pentru a demonstra cum lucrează pendulul, să luăm cel mai simplu exemplu – trecătorul, în urma căruia vă aflaţi şi aveţi acelaşi drum şi pe care, la un moment dat, îl depăşiţi. Imediat ce aţi hotărât să cotiţi la stânga ca să-l depăşiţi, el face un pas spontan în acelaşi sens, ca şi cum v-ar bara calea. Încercaţi să-l depăşiţi din dreapta şi el, fără intenţie, se îndreaptă în aceeaşi parte.

Ce-l determină pe trecător să schimbe direcţia? Că doar nu vă vede şi apoi ce îl interesează pe el că vreţi să îl depăşiţi?

S-ar putea ca într-un fel să simtă că se apropie cineva şi instinctiv să nu vrea să-l lase pe „concurent" să i-o ia

înainte? Ar fi o supoziţie şi totuşi nu este aşa. În natura vie, dacă vorbim despre instincte, concurenţa apare întotdeauna atunci când părţile adverse stau faţă în faţă. Pendulul este cel care îl face pe trecător să se dea la o parte.

Omul merge fără să se gândească cum să pună piciorul ca să meargă drept. Din acest punct de vedere el doarme şi de aceea linia paşilor lui se abate din când în când la stânga sau la dreapta. Motivaţia, adică alegerea direcţiei, se află în subconştient, care în momentul acela este incontrolabil şi prin urmare este potenţial deschis pentru pendul.

Şi apăreţi dumneavoastră, încercând să îl depăşiţi. În esenţă este vorba despre un conflict, chiar dacă el este insignifiant. Pentru a mări energia conflictului, pendulul îl obligă pe trecător ca, fără să vrea, să facă un pas în lături ca să bareze drumul şi astfel să înrăutăţească situaţia.

În acelaşi timp, pendulul nu acţionează intenţionat întrucât intenţia lui nu este conştientizată. La fel de inconştient îşi fac treaba şi forţele de egalizare. Subliniez încă o dată: aici este vorba despre nişte procese al căror mecanism nu este deocamdată clar, şi nu despre un comportament raţional al unor entităţi. Eu doar menţionez unele manifestări şi legităţi naturale ale lumii energoinformaţionale.

Nu are rost să discutăm ce fel de pendul este acela care funcţionează în situaţia dată, de unde a apărut, cum de reuşeşte şi ce se produce de fapt, acolo, la nivel energetic. Oricum nu vom putea înţelege toate amănuntele. Importantă este doar o singură concluzie: dacă forţele de egali-

zare intră în contact cu unele contradicții, *pendulii vor face totul pentru ca „să întețească" energia conflictului apărut.* Așa e *legea pendulului.*

Confruntările fără număr ale pendulilor – fie ele certuri familiale sau conflicte armate – toate acestea au loc exact în concordanță cu această lege. Dacă a apărut o stare contrară, evenimentele ulterioare se vor desfășura în direcția înteţirii conflictului, orice s-ar întâmpla, inclusiv împăcările temporare și de fațadă.

Acolo unde funcționează legea pendulului, judecata sănătoasă n-are putere. Tocmai de aceea acțiunile, atât ale unor persoane izolate, cât și ale unor state, în majoritatea cazurilor, nu se încadrează în limitele judecății sănătoase. *În situațiile conflictuale, motivațiile individului se află la discreția pendulului.*

Iată, efectul este straniu când percepi faptele tale trecute ca pe un somn: „Unde mi-a fost mintea? Ce mi-a venit să fac așa?" Totul s-a petrecut astfel pentru că individul a acționat fără să-și dea seama. Abia ulterior, când conștiența nu este supusă unei influențe din exterior, toate cele petrecute capătă o apreciere adecvată.

Oamenii apropiați se ceartă și se despart întrucât sunt convinși că nu se potrivesc, că au caractere diferite. Dar au existat și clipe de fericire, când totul a fost minunat. Și, dintr-o dată, individul se schimbă și începe să se manifeste dușmănos. Toate acestea nu concordă cu modul în care se purta anterior, mai exact cu foarte puțin timp înainte. Vă este cunoscut un asemenea comportament, nu-i așa?

În realitate, nu este vorba despre faptul că cineva, unul dintre ei, s-a schimbat. Persoana respectivă se poartă total necorespunzător pentru partener, situaţie care-i este impusă de pendul.

Pendulul conduce motivaţiile inconştiente ale oamenilor aflaţi în poziţii opuse unul faţă de altul. Şi această manipulare are drept scop creşterea energiei conflictului. Individul nu-şi dă seama că el este împins să acţioneze complet ilogic şi neadecvat.

Cu deosebire acest efect se remarcă în crimele atroce, inexplicabile. Ulterior, deja aflat pe banca acuzaţilor, criminalul îşi aduce aminte de acţiunile sale din trecut şi este nedumerit. „Mi s-a întunecat mintea" şi nu minte – într-adevăr aşa a fost. Criminalul însuşi este stupefiat; el realizează cele întâmplate ca pe un vis îngrozitor, un coşmar.

Deosebit de profund este somnul atunci când intră în *veriga înşfăcării*. În colectivităţile specifice ca, de exemplu, armata, în anumite grupări sau în secte, se creează un mediu cu anumite stereotipii de comportament şi de gândire. Acest fapt conduce la o amorţire, la o „somnolenţă" şi inconştientul rămâne deschis pentru o acţiune zombiană din partea pendulului. Şi atunci se petrec lucruri care, privite din afară, par absolut de neînchipuit!

De ce oamenii îşi omoară semenii cu atâta cruzime atunci când aceştia se închină unui alt Dumnezeu, care nu este Dumnezeul lor? Pe cine deranjează? În războaie oamenii sunt supuşi privaţiunilor şi pier cu zecile, sutele de mii, cu milioanele. Unde este instinctul de autoapărare?

Lupta pentru bogății și teritorii mai poate fi înțeleasă. Dar cum să explici bătălia pentru convingeri?

Ideea păcii le este apropiată tuturor. Și cu toate acestea războaiele nu încetează. Ideea Dumnezeului unic – este evidentă. Ideea binelui, dreptății, egalității... și lista poate continua. Pentru toți este totul clar și totuși gândirea sănătoasă nu funcționează, ci câștigă răul. De unde apare acest rău?

Iată că izvorul universal al răului îl constituie pendulii. Merită să urmărim măcar un pic și ne va fi clar: în orice lucrare s-ar întreprinde, în oricare opoziție dintre ceva și altceva – totul se înfăptuiește în direcția creșterii conflictului. Chiar dacă lupta se stinge, aceasta se întâmplă nu pentru mult timp pentru ca apoi să se reaprindă cu o nouă forță.

Desigur, pendulii sunt de tot soiul și toți sunt distructivi, dar în măsură diferită. Mulți dintre ei sunt total inofensivi. Pendulul Transurfingului, de exemplu, este necesar pentru ca un număr tot mai mare de oameni să mediteze la ceea ce se întâmplă în realitate.

Nu este vorba să ne eliberăm în totalitate de penduli; ne îndoim că așa ceva este posibil. Important este să nu fim marionete; să acționăm conștient, pentru a folosi aceste structuri în interesul nostru. Dar cum să te eliberezi de influența acestora?

Să vă treziți și să conștientizați în ce mod încearcă pendulul să vă manipuleze. Să înțelegi ce anume se petrece înseamnă doar jumătate din problema respectivă. Forța

influenţei pendulului este invers proporţională cu conştientizarea. Pendulul deţine puterea asupra dumneavoastră atâta timp cât dumneavoastră dormiţi în stare de veghe.

Întâi de toate, nu trebuie să luaţi parte la luptele distructive ale pendulilor dacă acest fapt nu vă este necesar dumneavoastră personal. Când sunteţi în mulţime, este necesar să coborâţi de pe scena acţiunii în sala de spectacol, să aruncaţi o privire şi să vă treziţi. „Ce caut eu aici? Realizez ce se întâmplă? Pentru ce-mi trebuie mie asta?”

Trezirea din somn la realitate trebuie să fie absolut clară, aşa cum s-a arătat mai sus: *„În momentul de faţă nu dorm şi realizez clar ceea ce fac, de ce şi pentru ce procedez astfel”*. Dacă realizaţi şi sunteţi conştient de ceea ce se petrece cu dumneavoastră, totul este în ordine. Dacă nu, în orice situaţie conflictuală, oricât de mică, de neînsemnată ar fi ea, dumneavoastră sunteţi o marionetă.

Mai complicat va fi când sunteţi enervat de ceva. În acest caz, paiaţa va sălta tot timpul cât va dura iritarea dumneavoastră nervoasă. De obicei, aceasta înseamnă că pendulul v-a captat atenţia în laţul prinsorii. Ca să vă eliberaţi de pendul, este necesar să arboraţi o mină indiferentă. Dar este greu de făcut acest lucru.

De exemplu, vecinii vă necăjesc cu muzica lor care nu vă place nicidecum. Sarcina dumneavoastră este ca, prin orice metodă, să vă „decuplaţi” de pendul. Dar să vă impuneţi să nu reacţionaţi, este practic imposibil. *Să vă înăbuşiţi emoţiile este inutil.* În loc de aceasta, va trebui să vă îndreptaţi atenţia spre altceva.

Încercaţi să ascultaţi o muzică ce vă place, dar nu tare, ci doar cât să acopere muzica vecinilor. Găsiţi şi alte metode pentru a vă abate gândurile şi, treptat, vecinii se vor potoli.

Similar veţi proceda şi în celelalte cazuri. Dacă „paiaţa face salturi”, înseamnă că atenţia dumneavoastră a fost captată. Aţi fost atras în jocul pendulului, al cărui scop este creşterea energiei conflictului. *Ca să vă eliberaţi din plasa în care aţi fost prins, este necesar să vă transferaţi atenţia pe altceva.*

În mare, toată afacerea nu este chiar aşa de rea. Nu vi se va face în ciudă, dacă nu veţi dormi în stare de veghe. Deşi s-ar putea să credeţi că toate cele relatate sunt doar o aiureală. Desigur, nu este uşor să te obişnuieşti cu ideea că nu ştiu ce entităţi te pot conduce. Dacă veţi accepta această cunoaştere sau nu, este doar o problemă de alegere personală. Nu trebuie să credeţi. Urmăriţi şi veţi trage singur concluziile.

Regula pendulului

În lumea noastră, aproape la fiecare pas, eşti nevoit să afli ceva despre relaţiile sexuale. În modelul Transurfingului, tema respectivă, ca şi în multe altele, apare într-o perspectivă neobişnuită. Sexul joacă un rol destul de important în viaţa personală a oamenilor, chiar dacă nu vor să recunoască lucrul acesta. Mai exact, nu sexul însuşi, ci *atitudinea* faţă de el. N-are importanţă dacă individul are sau nu viaţă sexuală; în gândurile sale, din când în când, apar străfulgerări care exprimă *atitudinea*.

În genere, în cazul de faţă nu poate exista o poziţie neutră – firescul naturii care dă, într-un fel sau altul, semne despre prezenţa sa. La unele persoane, atitudinea se manifestă sub aspectul neplăcerii, iritării, sarcasmului, respingerii. La alte persoane, se transformă în *intenţie*. Şi dacă intenţia nu se realizează sau se realizează nesatisfăcător, atunci în psihicul individului apar tot soiul de complexe sau, exprimându-ne în terminologia Transurfingului, *slide-uri negative*.

Se poate constata faptul că problematica sexului, într-o anumită măsură, îi preocupă – dacă nu pe toţi, oricum pe foarte mulţi. Şi foarte mulţi au diverse complexe. Un rol însemnat în această privinţă îl au pendulii – aceştia se străduiesc prin toate mijloacele să vă insufle ideea că nu sunteţi perfecţi şi că aveţi probleme. Şi dumneavoastră

credeți cu adevărat că aveți probleme. Nici nu vă puteți imagina că nu sunteți singurii care au această convingere.

Gândindu-vă că în viața dumneavoastră intimă nu este totul în regulă, în timp ce la alții totul este așa cum trebuie, vă înșelați profund. Este o iluzie creată artificial de penduli cu ajutorul mijloacelor de informare în masă. Fiți atenți, pretutindeni unde se fac referiri la tema sexului, vi se prezintă oameni la care, pasămite, totul decurge normal.

Dacă am lua un stadion plin de oameni și i-am scoate pe cei la care ceva nu merge tocmai bine, pe stadion n-ar mai rămâne decât atâtea persoane, câte degete avem la mâini. Imaginați-vă că vă aflați în centrul unui imens stadion, plin de oameni, care se golește în câteva minute și căutați cu privirea pe cei câțiva „normali" care n-au plecat. Acestea sunt dimensiunile problemei.

Chiar dacă amicii dumneavoastră care se laudă cu succesele proprii nu exagerează, puteți fi sigur că și ei au problemele lor pe care le ascund cu grijă nu numai față de alții, dar chiar și de propria persoană.

Nu-l vom evoca pe Freud. Nu cred că el și-ar fi putut imagina ce dimensiuni va atinge „sexomania" în zilele noastre. Pur și simplu, vă adresez întrebarea: de ce în jurul unei atât de simple funcții, pe care natura a făcut-o atât de perfectă, apar așa de multe probleme.

Răspunsul se află într-un plan inedit, legat într-o oarecare măsură de fenomenul flash-mob. Dacă nu știți despre ce e vorba, vă voi explica.

Imaginaţi-vă o stradă sau o piaţă înţesată de lume, într-o zi însorită. Totul decurge ca de obicei. Şi, pe neaşteptate, fără nici un motiv, câteva zeci sau sute de oameni îşi scot umbrelele, le deschid şi, prin toată înfăţişarea lor, dau să se înţeleagă că ar ploua. Trecătorii „normali" se opresc cu gura căscată, iar „oamenii ploii" se distrează.

O glumă de asemenea proporţii se organizează foarte simplu. Un grup de persoane care nu se cunosc se înţeleg prin Internet ca la un moment dat, într-un loc asupra căruia s-a convenit în prealabil, la semnalul dat, să execute o acţiune nefirească.

Ce se întâmplă în timpul acestei acţiuni? După cum ştiţi, când un grup de oameni începe să gândească în aceeaşi direcţie, se creează un pendul.

Flash-grupul gândeşte: „Uitaţi-vă la noi – avem umbrele!" Ceilalţi trecători rămân cu gurile deschise: „Ce i-a apucat?" Emisia mentală uniformă a unui grup de oameni intră în rezonanţă şi energia ei este înghiţită de pendul.

Flash-pendulul – este un pendul cu viaţă scurtă – a izbucnit şi aproape simultan s-a stins, fără să pricinuiască cuiva vreun rău. Dar acest exemplu nevinovat ne arată cum se nasc şi acţionează pendulii de lungă durată şi cât pot fi ei de distructivi.

De ce anume este nevoie pentru a-i face pe oameni să genereze energie într-o anumită direcţie? Trebuie stabilit şablonul de comportament şi gândire – se impune *o regulă*. Desigur, regula nu o creează pendulii, ci oamenii înşişi. Pendulii nu sunt capabili să realizeze o intenţie con-

ştientizată. Ei apar în mod arbitrar. Dar sunt generaţi de regula creată. *Regula pendulului* este cea mai cumplită şi mai nocivă dintre toate pe care le-a născocit omenirea. Şi aceasta glăsuieşte astfel: *„Fă ca mine!”* (vezi pg.52)

Prima lege a pendulului

Oricare şablon de comportament şi gândire, în genere, se reduce la regula pendulului. Urmăriţi atent şi veţi remarca faptul că această regulă funcţionează pretutindeni. Evident, nu este întotdeauna nocivă. De exemplu, valul de fani de pe un stadion generează flash-pendulul şi acesta se hrăneşte cu energia de rezonanţă, cu toate că nimănui nu-i este mai rău din această cauză.

Într-o sală de concerte, pendulul înghite în întregime energia spectatorilor. Nici aici nu există ceva nociv, dar urmăriţi cu atenţie felul în care se poartă adesea artiştii. Ei se străduiesc din răsputeri să-i mobilizeze pe spectatori prin regula pendulului: „Mai sus mâinile, mâinile sus! Şi acum toţi deodată!” Spectatorii aplaudă ascultători, bătând din palme şi această energie mică pentru o singură persoană, se revarsă în rezonanţă, alcătuind un monstru invizibil care planează deasupra sălii.

Dacă pendulul n-ar înghiţi această energie, artistul ar zbura efectiv în aer. Dar artistul primeşte firimituri neînsemnate, iar grosul îl adună pendulul. Monstrul trăieşte atâta timp cât spectatorii execută regula acestuia: „Fă ca mine!”

Dar ce-i cu asta? Doar nu s-a petrecut nimic rău!? Într-adevăr, flash-pendulii nu sunt periculoşi. Dar ce legătură au toate acestea cu sexul? Pun pariu că nu ghiciţi.

Am început să vorbim despre sex şi am trecut la flash-mob. Ce au ele în comun? V-aţi gândit, probabil, că acest element comun are legătură cu energia. Într-adevăr, în timpul relaţiilor sexuale apare un flash-pendul care absoarbe energia de rezonanţă. Din timpuri îndepărtate, oamenii au bănuit, ba chiar ştiau despre prezenţa unei entităţi care pluteşte deasupra „scenei acţiunii".

Entitatea în cauză, pe care în cadrul modelului Transurfingului o numim flash-pendul, se asociază în mod obişnuit la diferite popoare cu figuri colorate emoţional. De exemplu, „Satana îşi bate joc". Iar unii practicanţi ai unor obiceiuri oculte sunt ferm convinşi că în timpul actului sexual se degajă o energie care îi atrage pe diferiţi reprezentanţi ai lumii subtile care vin în zbor şi dezlănțuie o orgie drăcească.

Orice s-ar spune, toate aceste lucruri n-ar trebui să vă neliniştească întrucât flash-pendulul nu vă poate pricinui vreun rău. El doar se hrăneşte cu energia pe care dumneavoastră şi aşa o pierdeaţi, atâta tot. Dar esenţa lucrurilor nu se află aici. Important este faptul că ceea ce uneşte sexul, în forma sa actuală, cu pendulul este regula acestuia: „Fă ca mine!"

Odată cu dezvoltarea mijloacelor tehnice de informare în masă regula pendulului a devenit stăpâna absolută. Psihicul individului este expus la fiecare pas unei prelucrări insesizabile, dar extrem de eficiente prin inducerea unor şabloane de comportament şi de gândire. M-aş abţine

să folosesc în cazul de față cuvântul „fenomenul zombi", dar, în esență, totul se îndreaptă spre aceasta.

Industria contemporană de informare și jocuri se axează pe un principiu extrem de simplu: uită-te cum procedează alții care au reușit și ia exemplu de la ei – acesta este *etalonul succesului*. Dumneavoastră înțelegeți perfect lucrul acesta, dar probabil nu v-ați gândit cât de uriașă este influența acestei propagande care uneori este evidentă, dar de cele mai multe ori acționează subliminal.

Acest lucru se referă cu deosebire la relațiile intime. Iată că aici s-au pus în mod temeinic bazele unor stereotipii: *așa trebuie să fie*. Toată producția scrisă și video pe această temă ne arată relațiile care, așa ar trebui să înțelegem, satisfac standardele.

Să nu vă gândiți că eu discut despre vreun complot sau o propagandă intenționată. În realitate, nimeni nu își propune să introducă niște șabloane. Totul reiese de la sine. Problema este că în gândurile omului există în permanență niște îndoieli: oare procedez cum trebuie? Există mereu necesitatea comparației, întrucât succesul este un lucru relativ. De aceea, când vede că altul are succes, în mod firesc, înclină să-l ia drept etalon.

În general, relațiile intime și în particular sexul, nu au loc la vedere. Prin urmare, necesitatea de a fi sigur că „totul este în regulă" este mai mare. Iar dacă individul nu are și, cu atât mai mult, dacă nu a avut un partener, atunci el caută cu înfrigurare un etalon. Și, desigur, mijloacele de

informare în masă satisfac această nevoie a oamenilor, punându-le la dispoziţie tot soiul de etaloane, la alegere.

Aşa se formează stereotipurile unanim acceptate, cum trebuie făcut lucrul acesta, ce imagine să ai şi toate celelalte. De exemplu, el este un „macho" pe cinste, ea este o „sexy" focoasă. Uitaţi-vă la ei şi faceţi la fel. Iar dacă nu vă încadraţi în aceste standarde, înseamnă că ceva nu este în regulă cu dumneavoastră.

Este greu să vă imaginaţi tot caracterul distructiv al acestei reguli. Dumneavoastră credeţi, probabil, că eu exagerez în mod nejustificat importanţa acestei probleme când afirm că regula pendulului este cel mai înfricoşător şi dăunător lucru dintre cele gândite de umanitate. Nicidecum. Mă exprim destul de reţinut.

Numărul cuplurilor despărţite este enorm. Numărul familiilor nefericite, nerealizate este posibil să fie şi mai mare. Cauza cea mai importantă a despărţirilor este, în ultimă instanţă, insatisfacţia sexuală. Toate celelalte sunt fie urmări generate de această insatisfacţie, fie pretexte ale unor parteneri care n-au dorit să-şi recunoască unul celuilalt adevărata cauză.

Insatisfacţia apare ca urmare a faptului că ambii parteneri sunt tributari regulii pendulului. Ei ştiu că, conform standardelor, este necesar să faci aşa şi aşa. Regula pendulului decretează: „Fă ca mine!" – cu alte cuvinte, *schimbă-ţi felul de a fi.* Şi individul încearcă să corespundă standardelor stabilite, iar drept urmare, rezultă disconfortul sufletesc şi insatisfacţia.

Greşeala individului care are anumite probleme cu sexul constă în aceea că el ţine să *joace un rol.* Totul este foarte simplu. Din multitudinea de etaloane individul îşi alege unul pentru el şi unul pentru partenerul său. Apoi intră în rol şi începe să joace, iar asupra partenerului îşi revarsă proiecţia, în concordanţă cu aşteptările sale. Uimitor este faptul că el îşi joacă rolul după principiul Transurfingului, nu pe scenă – ca artist, ci ca spectator care joacă, pentru că se compară în permanenţă pe sine şi pe partenerul său cu etalonul: este oare bine ceea ce rezultă?

În final nu iese nimic cum trebuie pentru că natura relaţiilor intime presupune destindere, libertate şi dăruire de sine. Sexul constituie acel unic caz, când trebuie să fii absorbit total şi fără nici un fel de roluri. *Actul sexual normal şi firesc este un joc după reguli pe care le stabiliţi dumneavoastră înşivă, fără să trageţi cu ochiul la alţii să vedeţi cum fac ei sau să te gândeşti că pasămite se cuvine să faci aşa.*

În plus, derutantă este amalgamarea incorectă a două noţiuni diferite: dragostea şi actul sexual. Uneori te năuceşte pur şi simplu când auzi această trivială exprimare „să facem dragoste". Nu este mai simplu să spui lucrurilor pe nume? *Sexul nu este iubire, iar iubirea nu este sex.* Oare aceste lucruri sunt incompatibile? Sunt compatibile, dar încă o dată spun: *iubirea nu este sex, iar sexul nu este iubire.*

Aceste lucruri pot fi împreună la fel cum pot fi şi detaşate unul de altul. Dar regula pendulului te împiedică să

le faci în mod firesc. Nu greşesc spunând că, orice nereuşite în contactul sexual au drept cauză faptul că oamenii, urmărind regula pendulului, încearcă să amestece artificial iubirea şi sexul. Rezultatul este un hibrid ilogic, nefiresc.

În realitate, dacă uiţi de reguli şi standarde, totul este foarte simplu. Imaginaţi-vă o scală cu cifra zero la jumătatea ei, unde la stânga se află diviziunile *tandreţe*, iar la dreapta – *agresiune*. Dacă acul indicator înclină spre stânga, înseamnă *iubire*, iar spre dreapta – *sex*. Vă place o asemenea idee? Oricum ai da-o, sexul este mai mult agresivitate decât tandreţe. Mulţi oameni se jenează însă sau se tem când li se trezesc aceste instincte „malefice". Ei le consideră nefireşti. Într-adevăr: se întâlnesc doi oameni normali şi la început ei se poartă absolut obişnuit, ca apoi să le apară o lumină sălbatică în priviri şi să înceapă să facă nişte lucruri care nu se înscriu nicidecum în.... În ce?

Iată că tocmai aici intră în acţiune regula pendulului. Pe de o parte, există cadrul unanim acceptat al bunei cuviinţe, pe care nu e bine să-l încalci. Pe de altă parte, aflându-te în acest cadru, nu poţi obţine satisfacţie de la sex. Dar ai dori şi una şi alta.

Pentru ca să corespundă standardelor, oamenii încep să-şi joace rolurile. Temându-se de trezirea instinctelor animalice, ei diluează sexul cu ritualuri deja stabilite şi, li se pare lor, necesare. Acestea, la rândul lor, duc la o anumită înrobire. Ar trebui slăbite hăţurile, dar regula pendulului nu permite. Şi invers, dacă acul indicator se deplasează

mult în direcţia agresivităţii, apare imediat necesitatea confirmării: „Dar tu mă iubeşti?"

Şi astfel, pe scenă se află în mod permanent doi spectatori jucători. Ei, întocmai ca nişte marionete, atârnă pe sforicica controlului de care s-au prins ei înşişi. Ce fac ei? *Se străduiesc din toate puterile să tragă de ac ba într-o parte, ba într-alta.* Ar fi suficient să nu le pese de regula pendulului şi să lase acul să se mişte liber, după cum simte sufletul şi nu după ce spune raţiunea.

În primul rând, este necesar să vă amintiţi în permanenţă de principiul nr.1 al Frailing-ului: *renunţaţi la intenţia de a primi, înlocuiţi-o cu intenţia de a da şi veţi primi acel lucru la care dumneavoastră aţi renunţat.* Acest minunat principiu acţionează negreşit şi, culmea, nici nu veţi înţelege întotdeauna în ce mod acţionează.

În al doilea rând, este necesar să renunţaţi total la regula pendulului şi s-o înlocuiţi cu regula Transurfingului. Iar regula aceasta spune: *permite-ţi să fii tu însuţi, iar celuilalt să fie altfel.*

Cum probabil înţelegeţi, ca să căpătaţi satisfacţie în relaţiile sexuale este necesar să vă simţiţi liber, emancipat. Individul nu se poate simţi liber dacă are potenţiale excedentare sub formă de complexe, de exemplu, de inferioritate. Oricât s-ar strădui să se destindă, forţele de egalizare nu-i vor permite.

Dar partea leului, în tensionare, apare nu atât ca rezultat al potenţialelor excedentare ca atare, ci ca urmare a relaţiilor de dependenţă. Intenţia interioară a oamenilor es-

te orientată cel mai adesea spre a primi și nicidecum spre a da. În plus, asupra partenerului sunt proiectate și așteptările legate de un rol. Nu-i place deloc să-i permită celuilalt să fie altfel.

Relațiile de dependență, după cum știți, generează polarizare și aceasta provoacă vântul forțelor de egalizare care, în final, strică totul. Regula Transfurfingului lichidează imediat polarizarea creată prin relațiile de dependență. De aceea, dacă nu reușiți să vă eliberați de complexe, este suficient să urmați principiul Transurfingului și tensiunea dispare imediat.

Să îți permiți să fii tu însuți înseamnă să vă acceptați toate imperfecțiunile. Să îi permiți altuia să fie altfel înseamnă să nu mai proiectați asupra lui așteptările dumneavoastră. Drept urmare, situația în care unul dorește ceva ce altul nu este dispus să facă, se rezolvă de la sine printr-o modalitate de neînțeles.

Repet, tot ce trebuie este *să renunțați la regula pendulului, să o înlocuiți cu regula Transurfingului și să vă direcționați intenția în concordanță cu principiul întâi al Freilingului.* Dacă lucrul acesta îl veți face amândoi, nu veți mai avea nici un fel de probleme. Reflecțiile pe tema cum se explică aceasta – faptul că lucrurile se rezolvă – să le lăsăm în seama psihologilor. Funcționează și gata.

Dar, în genere, la ce i-ar trebui pendulului o regulă? În cazul flash-pendulilor totul este clar – ei se hrănesc cu energia de rezonanță și de aceea le este necesară sincronizarea acțiunilor. Dar ce anume îi susține pe toți ceilalți

penduli rezistenți în timp, pentru care nu este obligatoriu ca aderenții lor să acționeze toți ca unul?

Înainte de toate, regula pendulului stabilește norme de comportament și de gândire, adică standarde de „normalitate". Individul nu înțelege că i se propune un erzaț, un surogat al succesului. Succesul altei persoane nu poate servi drept exemplu, un model de urmat. Adevăratul succes se obține numai de cei care s-au încumetat să încalce regulile și să meargă pe drumul său.

Mergând pe urmele altora, individul va fi sortit pe vecie să ajungă din urmă soarele care apune. Standardele de succes sunt un miraj și omul nu știe sau nu dorește să știe că regula pendulului îl ține în plasa iluziilor. Iluzia este adesea mai dulce, mai comodă și mai clară decât realitatea pe care nu o cunoaștem.

Când individul se confruntă cu ceva care nu se înscrie în standarde, el simte un disconfort sufletesc. Îl chinuie frica de eșec, de înfrângere, el realizează incapacitatea sa, se simte singur în această lume dușmănoasă.

Ce poate să facă? Una din variante ar fi izolarea. Să se înconjoare cu un zid de neacceptare împotriva a tot ceea ce îi este inaccesibil. Sau să-și continuie goana după un etalon. Urmând regulile pendulului, el încearcă să se schimbe și își ascunde sufletul într-o „cutie" plină de condiționări. Acest fapt nu-l ajută cu nimic: în afară de nemulțumirea care îl face să se schimbe din nou.

Și iată, când individul se lansează în goana după un etalon, el emite energia nemulțumirii și a decepției. Altfel

nici nu s-ar putea. La fel cum măgăruşul se învârte în cerc după morcovii atârnaţi pe o aţă. Iată că tocmai cu acest tip de energie se alimentează pendulii distructivi, cei ce propun etaloanele succesului altora.

Zidul de respingere cere, la rândul său, consumuri mari de energie. Nu este deloc simplu să ţii în jurul tău un câmp de protecţie atunci când, de pretutindeni, la fiecare pas, ţi se induc reguli pe care nu ai putere să le urmezi.

Dar, din acest labirint există totuşi o ieşire. Ea constă în *voinţa de a refuza regulile pendulului pentru a merge pe propriul drum*. Cel căruia îi va reuşi acest lucru, va obţine o calitate uimitoare, la simţirea căreia pur şi simplu ţi se taie respiraţia şi anume *libertatea interioară*. Şi astfel de oameni există. Iată, de exemplu, scrisoarea unei cititoare, aflată la doi paşi de această libertate.

„Am în jur de 30 de ani şi niciodată n-am avut un bărbat. Specialiştii sexopatologi spun că acest lucru este o anormalitate gravă. Nu înţeleg de ce. Am crezut întotdeauna că nicăieri nu scrie că până la 25 de ani trebuie musai să te culci cu cineva şi că fecioria este un motiv pentru cazne morale. Sunt atrăgătoare şi am avut nenumărate ocazii pentru a lega relaţii intime. Dar eu nu vreau. Nici fiziologic – la capitolul acesta totu-i în regulă ci, pur şi simplu, deocamdată n-am văzut bărbatul cu care să simt nevoia unei relaţii intime. Iar în ultimul timp mă surprind tot mai des gândind ce-i cu asta. Pentru că toţi au ajuns să fie subjugaţi de dragostea corporală, iar eu – nu. Nu am fost înrobită de stereotipurile sociale, dar această parte a

lor, recunosc, a început să mă irite. Uneori mă simt ca o infirmă din punct de vedere moral. Deşi faptul în sine că sunt singură nu mă influenţează, nici aprecierea de sine – nu vreau să intru în mod conştient în relaţii intime cu cineva dacă nu am o atracţie deosebită pentru persoana respectivă. Este oare cazul meu o abatere de la normalitate, sunt eu oare „defectă"?"

Am spus „la doi paşi" pentru că teama de „a nu fi ca ceilalţi" totuşi există. Cu toate acestea, forţa interioară şi independenţa sunt evidente şi lucrul acesta nu e puţin. Şi, bineînţeles, nu este vorba de nicio deviere. Trebuie doar să nu te temi că „eu nu sunt la fel ca toţi ceilalţi", ci să te bucuri. Şi, desigur, să nu întreci măsura. Merită, probabil, să cobori ştacheta cerinţelor şi să fie mai simplu.

Judecând după informaţiile care ne parvin de pretutindeni, se poate crede că toţi nu mai fac altceva decât sex. Este doar o iluzie. Nici pe departe nu se poate afirma că toţi au „un mod activ de viaţă", mulţi chiar nici nu au un partener. Dar frica de singurătate şi teama de a părea altfel decât ceilalţi te obligă să crezi în iluzii.

Să luăm, spre exemplu, Parisul cu spiritul acestuia de libertate şi de absenţă a constrângerilor. El şi-a câştigat reputaţia de „oraş al inimilor fără pereche". În fiecare zi, dis-de-dimineaţă, oamenii dau buzna în stradă şi umplu cafenelele aflate la tot pasul. De ce fac ei asta, că doar ceaşca de cafea poate fi băută şi acasă?! Pentru că din casă îi alungă singurătatea.

Cuiva s-ar putea să i se pară că pendulii îi subjugă în mod intenţionat pe oameni, impunându-le această regulă. Într-adevăr îi subjugă, dar nu pendulii sunt aceia care stabilesc regula aceasta. *Pendulii există datorită ei! Regula îi generează pe penduli.* Iar apoi pendulul începe să îşi facă treaba sa murdară. Important în caracterul distructiv al pendulului este faptul că el îi îndepărtează pe oameni de calea prin care ar putea să obţină adevărata fericire.

Imaginaţi-vă o stradă plină de oameni, fiecare dintre ei văzându-şi de rostul său. La un moment dat, apar nişte oameni îmbrăcaţi în negru, care-i încolonează pe toţi şi-i obligă să mărşăluiască. Cineva încearcă să se opună, să iasă din rând, dar în mod brutal este împins la loc: „Stai! Încotro te-ai pornit! Intră-n rând!"

Un film ca „Matrix" nu a apărut întâmplător. Fantasticul prezintă cu timpul tendinţa de a se întruchipa în realitate. Şi această tendinţă se intensifică. Dacă aţi luat seama, distanţa dintre fantastic şi întruchiparea acestuia în realitate se micşorează tot mai mult. Desigur, oamenii nu stau în baloane cu biberoanele fixate de corp, dar analogia este pe undeva foarte aproape.

Tuturor li se pare că înregimentarea este o realitate. Dar, de fapt, necesitatea de a fi înregimentat este iluzie. Adevărata realitate constă în putinţa de a ieşi din coloană şi de a merge pe drumul propriu. Dar ca să realizezi acest fapt nu este chiar aşa de simplu. Individul s-a obişnuit atât de mult să trăiască cu iluziile sale, încât el trebuie bine scuturat sau, aşa cum apare la Carlos Castaneda, „să muţi

punctul de adunare" pentru a-l face pe om să înţeleagă unde este realitatea şi unde este iluzia.

Invalizii, de exemplu, se află în situaţia acelor persoane care nu au posibilitatea de alegere. Ei sunt nevoiţi fie să sufere toată viaţa şi să se chinuie din cauza incapacităţii lor, fie să nu respecte regula pendulului. Dacă individul ştie că nu mai are ce pierde, el renunţă la goana după un etalon şi începe să-şi trăiască viaţa pentru propria mulţumire.

Invalizii care joacă baschet, deplasându-se în scaunul cu rotile, sunt incomparabil mai fericiţi decât adolescenţii sănătoşi, care vor să fie ca Michael Jordan. Aceştia din urmă arată mai puţin firesc decât invalizii pentru că merg în formaţie ca mânaţi din urmă. Şi nici unul dintre ei nu va deveni un nou Michael Jordan până ce nu va realiza că trebuie să iasă din formaţie.

Cei care încalcă regula pendulului devin fie lideri, fie renegaţi. Unii devin staruri, ceilalţi – nişte foste glorii muritoare de foame. Deosebirea dintre unii şi ceilalţi constă în aceea că primii sunt convinşi că au dreptul să distrugă regula pendulului, iar ceilalţi se îndoiesc de acest lucru.

Starurile se nasc de la sine, dar le dau strălucire pendulii. Cine a ieşit din front creează un nou etalon al succesului. Pendulii nu suportă individualitatea; ei realizează că a apărut o nouă stea şi, în consecinţă, nu le rămâne decât să facă din ea unul din favoriţii săi. Şi atunci se croieşte o nouă regulă; mărşăluitorii fac stânga-mprejur şi

încep să bată pasul după noua stea. Înţelegeţi cum se petrec lucrurile?

Dar ca să ieşi din rând, trebuie să ştii cum să procedezi. Dacă vă veţi lua la luptă cu indivizii în negru, veţi avea parte de înfrângere. În lupta cu pendulii, întotdeauna veţi fi învinşi.

Secretul constă în a ieşi din rând fără luptă. Poţi ieşi pur şi simplu zâmbind liniştit şi făcându-le cu mâna la despărţire. Iar apoi să porneşti pe propriul drum. Pendulii vor face tot ce le stă în putinţă, se vor da peste cap pentru a vă înregimenta din nou, dar nu vor putea face nimic dacă veţi refuza lupta cu ei.

Dar ca să pricepi acest adevăr simplu, este necesar să-ţi revizuieşti din temelii concepţia de viaţă. În lumea noastră totul este dat peste cap. În această privinţă, Transurfingul reaşează lucrurile şi te ajută să renunţi la regula pendulului.

Este adevărat că multora nu le place ideea în sine că şi ei sunt înghesuiţi într-o matriţă. Cei care nu vor să se trezească nu au nevoie de Transurfing. Noi toţi primim ceea ce alegem. Iluzia este şi ea o alegere şi fiecare, dacă aşa îi place, are dreptul acesta.

Eu nu-i impun nimănui absolut nimic şi nu am intenţia să-mi argumentez părerile. Puteţi să verificaţi totul singuri, prin propria experienţă. Eu doar voi trece pe lângă dumneavoastră şi vă voi spune:

- Hei, ştiţi, există Transurfingul realităţii!

- Serios?

- Aha! Eu merg într-acolo; dumneavoastră faceţi cum doriţi. Asta-i tot.

Stabilizarea structurii

În concordanţă cu a sa lege, pendulul va face totul pentru creşterea energiei conflictului izbucnit. Luptele, din care pendulii îşi extrag energia, au loc în permanenţă. Dar toate aceste conflicte apar, de regulă, între două sau mai multe structuri adverse. Exemple sunt o sumedenie – războaie, revoluţii, concurenţă şi multe alte tipuri de adversităţi.

Totuşi, în afară de agresiune, când este vorba de inamic, o trăsătură deosebitoare a oricărui pendul o constituie tendinţa de a păstra şi a consolida structura datorită căreia el, propriu-zis, există.

Esenţa energo-informaţională se formează şi se dezvoltă concomitent cu apariţia unei structuri reglementate, creată de reprezentanţii naturii vii. Existenţa pendulului depinde în întregime de gradul de stabilitate al structurii care s-a format. De aceea *el va face totul pentru stabilizarea structurii sale.* Aceasta este cea de a doua lege a pendulului. (vezi pg.37)

A doua lege a pendulului

Spre ilustrare, să analizăm cel mai simplu exemplu – un banc de garizi (o specie de peşti foarte mici). Ei se comportă ca un singur organism. Dacă-i sperii dintr-o anumită direcţie, în aceeaşi clipă, sincronizaţi, toţi peştişorii se vor întoarce şi vor înota în altă direcţie. De unde această sincronizare?

Dacă presupunem că fiecare peştişor reacţionează la mişcarea vecinului, atunci perturbarea ar trebui să se transmită în lanţ. Dar, oricât de mare ar fi viteza cu care se transmite semnalul, ar trebui să existe o temporizare, o întârziere. Dar aici e problema – nu există temporizare. Bancul de peşti poate să atingă dimensiuni mari, dar această situaţie nu schimbă cu nimic lucrurile – se constată aceeaşi sincronizare.

La fel se manifestă şi păsările zburătoare. Dacă aţi avut vreodată ocazia să vedeţi un stol enorm, format din păsărele mici şi foarte rapide, ați remarcat probabil că ele îşi schimbă direcţia de zbor printr-o coordonare uimitoare.

S-ar putea ca în acest caz să acţioneze un alt mecanism, de exemplu contactul telepatic? Dar şi acest aspect e puţin probabil. Dacă într-un bazin, unde nu există un banc de peşti, vom speria un peşte, celălalt, aflat la un metru distanţă, va fi foarte liniştit. Rezultă că nu există nici un fel de legătură telepatică. Semnalul se transmite doar în grup, care constituie cea mai simplă structură. S-ar putea ca acest semnal să nu se transmită deloc?

Să luăm, de exemplu, o structură mult mai complexă – muşuroiul de furnici. Ştiinţa nu poate da un răspuns clar în legătură cu modul în care se conduce colonia furnicilor. Ceea ce este uimitor este că în muşuroi există o distribuție clară a responsabilităţilor, dar nu există nici un fel de ierarhie. De ce toate insectele acţionează coordonat, ca într-o organizaţie cu o conducere centralizată?

Furnicile comunică între ele prin eliberarea unor substanţe mirositoare – feromoni. Cărăruile, având acest miros, permit furnicilor să-şi găsească drumul spre casă şi hrană. Dar în ce mod se transmite informaţia simultan către toţi membrii coloniei? Nu poate fi vorba despre nişte forme superioare de schimb de informaţii între furnici. Altfel de ce ar mai folosi ele un set de date atât de primitiv ca mirosurile?

Aşadar, ce anume îi uneşte pe membrii izolaţi într-o colonie organizată? *Pendulul.* Concomitent cu alcătuirea şi dezvoltarea structurii, se formează o entitate energo-informaţională care îşi asumă funcţia de dirijare şi stabilizare a acestei structuri. Între pendul şi elementele structurii există legături directe de feed-back. Pendulul există pe seama energiei adepţilor săi, le sincronizează activitatea acestora, unindu-i într-o comunitate organizată.

Privită din afară, această structură pare să se autoorganizeze într-un anume mod, însă lucrurile nu stau aşa. Despre autoorganizare putem vorbi numai în cazul naturii nevii, unde elementul organizator îl constituie legile fizicii. De exemplu, moleculele unui lichid, în procesul cristalizării, se aranjează într-o grilă, a cărei structură este determinată de forma moleculelor şi de forţele de interacţiune.

Pentru unirea organismelor vii într-o structură este necesară prezenţa unui factor organizator exterior. Acest factor este chiar pendulul. Cum procedează el, deocamdată nu se ştie. După toate probabilităţile, între această entitate

şi organismul viu există un anumit schimb energo-informaţional.

Pendulul, ca suprastructură de conducere, există în oricare structură formată din organisme vii. Cu toate acestea, nu se poate spune că el o conduce în mod raţional, întrucât nu dispune de o intenţie conştientizată. Conştiinţa unei entităţi energo-informaţionale este asemănătoare cu un algoritm. Pendulul nu efectuează ce a gândit, ca fiinţa raţională – el conduce structura asemănător modului în care programul dirijează activitatea unui mecanism automatizat.

Cât de „automatizat" acţionează elementele structurii, depinde de gradul lor de conştientizare. Cu cât organismul viu este mai primitiv, cu atât este mai limitată reprezentarea sa cu privire la motivele şi acţiunile sale. Dacă fiinţa trăieşte izolat, acţiunile acesteia sunt determinate de un program interior – de un set de instincte. Dar când fiinţele se unesc în grupuri, imediat porneşte şi programul exterior – pendulul care începe să conducă comportamentul comunităţii.

Agresivitatea lumii, în care toţi se mănâncă unul pe altul, s-a dezvoltat ca o consecinţă a legii întâi a pendulului. Agresiunea, fiind un produs al pendulilor, nu este o caracteristică obligatorie a naturii vii şi aceasta îşi găseşte confirmarea în anumite colţuri ale planetei. De exemplu, în Noua Zeelandă, practic nu există răpitori.

Foarte mulţi locuitori ai planetei sunt nevoiţi să se unească în grupuri pentru a rezista într-un mediu ostil, nu

lipsit de pericol. Pendulii le obligă pe ființele vii să devină elemente ale structurii, potrivit principiului: „Cum este, puişorule, vrei să trăieşti? Atunci fă ca mine!"

Oamenii sunt înclinați să se adune în grupuri şi în funcție de interese. Aceasta se explică prin faptul că în astfel de grupuri se comunică mai uşor. Ar putea să pară straniu faptul că foarte mulţi indivizi întâmpină greutăţi considerabile în comunicare. În pofida unei vizibile lipse de constrângere în relaţiile dintre indivizi, din cauza unei serii de cauze externe şi interne, aceste relații sunt destul de forţate. Pentru a stabili un contact mai apropiat, oamenii tind să găsească în mod instinctiv ceva comun care, într-un fel sau altul, i-ar putea uni. Iată că tocmai prin aceasta se şi manifestă funcţia stabilizatoare a pendulilor. Când conlocutorii pendulează pe unul şi acelaşi pendul, ei sunt „reglaţi pe aceeaşi undă" şi găsesc fără trudă un limbaj comun. Iată de ce relaţiile capătă uşurinţă, când poţi fuma, bea la aceeaşi masă festivă, te poţi afla în aceeaşi excursie, practica acelaşi joc sportiv etc., etc.

Dar, cu siguranță cea mai edificatoare ilustrare a celei de a doua legități a pendulului o constituie naşterea civilizației. Nu v-aţi gândit niciodată la modul în care au apărut oraşele? De ce oare sute de mii de ani oamenii au trăit în sate şi tabere, iar apoi, dintr-odată, au început să construiască mari aşezări civilizate? Ce a servit drept bază: meseriile, comerţul sau, poate, războiul?

Cele mai vechi oraşe sunt de aceeaşi vârstă cu piramidele. Unul dintre acestea – Karal – a fost descoperit re-

cent în Peru. Acest oraş pierdut în timp a fost ascuns oamenilor aproape cinci mii de ani. S-a aflat despre el abia când s-a constatat că, de fapt, dealurile care se înălţau în mijlocul pustiului nu sunt altceva decât urmele unor piramide; una dintre acestea era, ca dimensiuni, asemănătoare celor egiptene. Arheologii au fost uimiţi de faptul că în urma săpăturilor nu s-au găsit nici obiecte din lut ars, nici arme. Oamenii se foloseau de unelte făurite din piatră, oase şi lemn.

S-a concluzionat că locuitorii se îndeletniceau cu cultura bumbacului, cu împletitul plaselor de pescuit; în schimbul acestora primeau peşte de la locuitorii de pe ţărmurile apelor. Dar acelaşi lucru puteau să-l facă, cu acelaşi rezultat, şi locuitorii satelor. Nu s-au găsit nici construcţii de apărare în jurul oraşului Karal. Înseamnă că versiunea de fortăreaţă de apărare cade şi ea. Care a fost totuşi cauza apariţiei oraşului?

Oamenii din cele mai vechi timpuri locuiau la sate, aveau îndeletniciri primitive, făceau comerţ între ei şi duceau şi războaie. Dar, doar pentru asta nu aveau nevoie să-şi construiască oraşe din piatră şi să ridice piramide. Probabil că factorul organizatoric erau pendulii, mai exact spus, funcţia lor stabilizatoare.

Nu se poate explica exact cum se întâmplă acest lucru. Adevărul este întotdeauna undeva la mijloc. Cel mai probabil este că într-un anumit moment se formează în mod spontan o structură de penduli capabilă să se dezvolte în viitor. Întregul oraş este, în esenţă, o structură de

penduli cu o ierarhie complexă: producţie, consum, servicii şi schimburi. Şi dacă acest sistem care se autoorganizează este de la bun început stabil, el va creşte şi se va întări. Structura poate evolua şi poate lua naştere o civilizaţie complexă. Iar acest proces va continua până când unul dintre defectele de arhitectură va duce la prăbuşirea giganticei construcţii. Evident, mai e mult până acolo. Deşi, cum să spun?...

Dar să ne întoarcem la viaţa noastră. În comparaţie cu ceilalţi reprezentanţi ai naturii vii, omul este „mai treaz". Dar, oare, întotdeauna el îşi dă seama ce face? Raţiunea umană poate crea instalaţii şi mecanisme complexe, poate să construiască oraşe, să studieze lumea înconjurătoare. Şi cu toate acestea, ca grad de înţelegere, omul nu este prea departe de lumea animală.

Întreaga societate umană este organizată ca o structură complexă constituită din diverse formaţiuni: începând cu familia şi mergând până la marile corporaţii şi state. Ca şi în natură, dacă individul trăieşte izolat, el răspunde pentru acţiunile sale. Iluminarea, după cum se ştie, au atins-o cei care s-au îndepărtat de societate. Dar când individul devine un element al structurii, în cea mai mare parte el doarme în stare de veghe, ceea ce, altminteri, nu-i împiedică raţiunea să se ocupe de o producţie înalt tehnologică.

Uzina contemporană este cu mult mai complexă decât un furnicar. În esenţă însă, ambele structuri sunt dirijate de penduli. Şi toate realizările progresului tehnico-ştiinţific, dacă le privim în ansamblu, reprezintă produse

ale structurii şi nu ale unor personalităţi luate separat. Televizorul poate fi inventat de un singur om, dar televiziunea constituie rezultatul unui întreg sistem, direcţionat de pendul.

Când individul devine un element al structurii, el va trebui să se conducă după regulile pendulului. Consecinţa este o inevitabilă contradicţie între interesele personale şi condiţiile impuse de structură. Cel mai rău este atunci când individul nu conştientizează acest fapt şi trudeşte supus pentru sistem, fără a putea cel puţin să-şi ridice privirea în jurul său şi să-şi dea seama de acţiunile sale.

Îmi puteţi obiecta: „Ce prostie! Cum adică să nu-mi dau seama? Dimpotrivă, eu realizez perfect ce anume fac, de ce şi pentru ce!" Numai de-ar fi aşa!

Un exemplu foarte concludent poate fi luat din taberele de copii. Psihicul în formare al adolescenţilor, care au relativ mult timp liber la dispoziţie, constituie un teren fertil pentru înflorirea pendulilor. Aceştia, în virtutea esenţei lor agresive, creează un mediu favorabil pentru apariţia rivalităţii. În acest mediu, dacă nu eşti la fel ca ceilalţi, adică nu corespunzi parametrilor structurii formate, poţi fi ironizat, poţi fi „exclus din cârd", poţi fi chiar stâlcit în bătaie.

Aflat în asemenea condiţii, adolescentul doarme dus, în stare de veghe. El trăieşte ca şi cum ar dormi, fără să-şi dea seama de acţiunile sale, fie că se află într-o mulţime căreia îi aparţine sau îi este adversă. Tranchilizantul îl constituie simţământul apăsător al relaţiilor de rivalitate şi

puternicele îndoieli cu privire la propria valoare în raport cu „standardele" existente.

Exact aceeaşi apăsare, la limită cu impasul, o încearcă şi individul în amorţeala sa, în somnul din starea de veghe; acesta se află în întregime sub incidenţa a tot ceea ce se întâmplă în jurul său. Viaţa într-un mediu agresiv „se întâmplă" asemănător visării. Şuvoiul tumultuos al circumstanţelor îl „ia cu sine" şi toată capacitatea lui de a înţelege ce i se întâmplă se limitează la a se uita speriat în jurul lui şi a încerca să nu se ducă la fund.

Dacă adolescentul nu are un suport interior, dacă nu are siguranţă, el începe instinctiv – ziceţi inconştient – să caute un punct de sprijin care să îi permită să-şi consolideze poziţia. Iar acest sprijin i-l oferă pendulul, dar nu gratuit, ci în schimbul supunerii sale regulilor structurii.

Se poate vedea cum, într-un mediu asemănător celui din taberele de vară, apar tot soiul de obrăznicături care aparent sunt foarte sigure pe ele şi se simt ca peştele-n apă. Toată siguranţa lor exagerată se bizuie pe punctul de sprijin oferit de pendul.

Imaginaţi-vă doi indivizi, posesori ai sprijinului amintit – unul un „mameluc", altul un „fluieră vânt". „Hei, tu! Vezi ce fac? Fă ca mine!" Îţi spun: „Fă ca mine". „Hei, tu, piciule! Mucosule! Nu-ţi suge mucii, ţine-te, bagă ţeapă!"

Împrejur nimeni nu înţelege că aceştia doi atârnă în cârligul pendulului ca nişte marionete. Iluzia creează un punct de sprijin, fie el şi efemer – dar punct de sprijin. Al-

ţii, privind la această siguranţă a marionetelor, fie ea şi mimată, procedează la fel – obţin punctul de sprijin în schimbul respectării regulii: „Fă ca mine". Şi iată-i umblând hai-hui pe aceşti „debusolaţi", „rătăciţi". Aşa se formează structura!

Important este că adepţii pendulului se conformează regulii absolut inconştient. Ei au iluzia totală că exact aşa şi trebuie să fie. Respectând regula, adepţii pot înfăptui orice, dar o fac toţi în aceeaşi manieră. De exemplu, acum nu doar se înjură cu voce tare ci se şi vorbeşte în aceeaşi manieră. Nimănui nici nu-i trece prin gând că este vulgar. Iar vulgaritatea înseamnă, înainte de toate, prost gust. Clasa de jos. E acelaşi lucru cu a nu te spăla, a umbla cu haine murdare. Deocamdată nu umblă dar, categoric, vor umbla imediat ce va apărea regula respectivă.

De exemplu, la curtea regelui Franţei, Ludovic al IV-lea, nu se obişnuia să te speli, pentru că însuşi regele, având o neplăcere patologică faţă de igienă, se limita doar la ştersul mâinilor cu cognac. Curtenii erau nevoiţi să-i urmeze exemplul şi, pentru a ascunde mirosul neplăcut al corpului, se parfumau din abundenţă, drept care, curtea regală duhnea a putoare. Mai mult chiar, întrucât cu toţii erau chinuiţi de păduchi, s-a introdus o manieră „elegantă": doamnele şi cavalerii de la curte aveau la ei nişte bastonaşe cu care se scărpinau în mod „graţios".

După cum se vede, regula este capabilă să reabiliteze absolut orice sminteală. Dar important este faptul că susţinătorii regulii acţionează cu toţii la fel, întocmai ca într-o

turmă de oi. De exemplu, cel care a folosit primul cuvântul „ţeapă", se poate considera cioban. Dar toţi cei care, precum papagalii, repetă în cor cuvântul acesta şi altele asemănătoare, se comportă, indiscutabil, ca nişte oi.

Acum, probabil că v-aţi amintit şi de bancul de peştişori. Oare cât de departe a ajuns omul în conştientizarea sa?

Influenţei exercitate de penduli îi sunt expuşi nu doar adolescenţii, ci şi adulţii, mai ales atunci când se află în mulţime. De exemplu, la o şedinţă – toată lumea discută despre ceva şi unul, poate fără să-şi dea seama, se ridică şi începe să vorbească vrute şi nevrute. Ulterior, el va fi nedumerit de ce i-a trecut prin cap, ca apoi să fie convins că a spus ce trebuie. Mulţimea îi face pe membrii ei să se poarte uneori impropriu. Iată cum acţionează pendulul asupra acelora care caută un punct de sprijin.

S-ar părea că omul şi-a găsit sprijinul în structură! Că e bine. Desigur, şi aceasta este o soluţie. Numai că trebuie avut în vedere faptul că dacă te supui regulilor structurii, va trebui să uiţi de propria-ţi individualitate. Eşti „ca toţi" – capeţi linişte şi eşti în siguranţă. Dar, în acelaşi timp, îţi pierzi dumnezeiescul dar – unicitatea sufletului, datorită căreia poţi înfăptui lucruri măreţe, geniale.

Cât despre unitatea sufletului şi raţiunii nici nu mai poate fi vorba. Aflat în totalitate sub incidenţa structurii, individul, în mod practic, nu mai dispune de conştiinţă şi nu-şi mai aude glasul sufletului. Iar acest lucru înseamnă

că nu-şi va mai căuta drumul său şi toată viaţa îşi va îndoi spinarea pentru binele structurii.

În nici un caz nu vreau să spun că drumul individului se află în afara unor structuri. Te poţi retrage în munţi şi te poţi izola de lumea pendulilor. Dar dacă şi acolo viaţa va decurge ca-ntr-un vis inconştient în stare de veghe, atunci în mod cert nimic nu se va schimba.

Discuţia de fond este să devii stăpânul propriului destin, rămânând în acelaşi timp în structură. Se poate oare, de exemplu în tabăra de vară, să îţi capeţi siguranţa dorită fără să te supui regulilor pendulului şi, în acelaşi timp, să nu devii un renegat? Nimic mai simplu. Este necesar doar să te trezeşti şi să priveşti la acest joc cu ochi de spectator, fără a părăsi scena. Atunci, imediat vor deveni vizibili şi favoriţii pendulului „agăţaţii" şi „înţepaţii" – racolaţii şi adepţii care urmează exemplul dat de pendul.

Nu trebuie judecaţi şi, mai ales, nu trebuie dispreţuiţi pentru asta. Dacă în urma conştientizării situaţiei, individul începe să se considere opusul celor „care dorm", apar relaţii de dependenţă, polarizarea este mai evidentă, iar „cel ce s-a trezit" va ajunge în mod inevitabil un declasat. Este foarte important să ţinem cont că nu este suficient să renunţi la regula pendulului, ci este necesar să o înlocuieşti cu regula Transurfingului: „Permiteţi-vă să fiţi dumneavoastră înşivă, iar altora – să fie altfel".

Şi atunci suportul îl veţi putea găsi în sinele dumneavoastră. Înţelegerea a ceea ce se întâmplă în jur înseamnă deja jumătatea lucrurilor. Însăşi cunoaşterea aces-

tui fapt vă incumbă o temeinică şi liniştită încredere în dumneavoastră, pentru că nesiguranţa de sine apare din teama în faţa necunoscutului. Când individul nu cunoaşte regulile jocului, lumea înconjurătoare începe să-i pară înspăimântătoare şi ostilă. Iar atunci sentimentul de singurătate şi apăsare îl face pe om temător, închide ochii, vrând să nu mai ştie de nimic şi se supune regulii pendulului.

Aşadar, cunoscând toate acestea, dumneavoastră sunteţi capabil să vă transformaţi viaţa în visare conştientizată, în stare de veghe, cu alte cuvinte, să căpătaţi şi să deţineţi controlul asupra situaţiei. Fie veţi deveni un toreador în arenă, fie - cel puţin - nu veţi mai fi animalul sacrificat.

Cât priveşte problema cum să ne consolidăm situaţia, s-a vorbit detaliat în principiile de bază ale Transurfingului. În primul rând, să vă eliberaţi de sentimentul de vinovăţie: va fi necesar să nu vă mai justificaţi şi să daţi socoteală despre acţiunile dumneavoastră acelora care şi-au permis insolenţa de a vă judeca. În al doilea rând, să renunţaţi la a vă apăra şi a vă demonstra valoarea. Dacă în paralel veţi respecta şi regula Transurfingului, aceste două aspecte vor fi pe deplin suficiente pentru a dobândi punctul de sprijin în propria persoană, altfel spus, veţi începe să existaţi în concordanţă cu crezul dumneavoastră.

Va trebui însă să aveţi în vedere că nu se poate nici să te opui în mod inconştient structurii, încercând prin toate metodele să te fereşti de influenţa acesteia. Repet, este

vorba nu de eliberarea în totalitate de pendul, ci de a nu-i fi marionetă.

Trezindu-vă, veţi simţi şi veţi înţelege în ce mod face presiuni structura supra dumneavoastră (vrei să trăieşti?) încercând să vă impună regulile sale. Atunci veţi putea să decideţi dacă să le urmaţi sau să nu le acceptaţi. Important este să procedaţi conştient, în timp ce alţii, în jurul dumneavoastră dorm cu ochii deschişi, în aceasta constă strategia stăpânirii situaţiei. Pentru exemplificare, vom lua una din scrisorile primite, edificatoare pentru cele de mai sus:

„De ce uneori se întâmplă că atunci când îmi fac datoria, îmi văd de treabă conştiincios, ba chiar mai mult decât ar trebui, când propun nişte idei noi care ar trebui salutate nimeni nu le remarcă, mai mult chiar, pentru aceste idei mulţumirile sunt adresate altcuiva. Chiar şi atunci când este vorba despre promovarea profesională, eu sunt uitată total, ca şi cum n-aş exista în cărţi, şi chiar dacă sunt propusă pentru o funcţie cu puţin mai sus decât cea precedentă, când se îndeplinesc formalităţile, postul meu este ocupat de o altă persoană sau totul se amână pe altă dată. Rezultă că aş fi omul invizibil. De ce se întâmplă aşa?"

După toate probabilităţile, cititoarea care mi-a adresat întrebarea lucrează undeva în sistemul administrativ. Orice sistem constituie un pendul. La început apare structura energo-informaţională sub forma unui ansamblu de idei şi principii, iar apoi realizarea materială, adică siste-

mul. Sistemul începe să se dezvolte independent, supunându-şi aderenţii legilor lui.

Pendulii îi numesc pe aderenţii lor în funcţii cheie nu pentru meritele lor deosebite, ci pentru faptul că ei corespund pe deplin sistemului respectiv. [redacted] Într-o măsură oarecare lucrurile aşa se petrec, dar [redacted]

Criteriul de bază nu constă în cât de *bine* munceşte individul, ci cât de *corect* din punctul de vedere al sistemului. Pendulul are grijă în primul rând de stabilitate. De aceea şi dumneavoastră trebuie să vă orientaţi acţiunile spre menţinerea stabilităţii sistemului.

Dacă doriţi să avansaţi pe scara carierei, trebuie să înţelegeţi deosebirea dintre „bine" şi „corect". Aici totul depinde de colectivul concret în care lucraţi. Pendulii sunt şi ei diferiţi.

În colectivele mici, pot să fie apreciate creativitatea, independenţa, entuziasmul, iniţiativa. Dar dacă este vorba despre un aparat de conducere sau o mare întreprindere, atunci aici vor acţiona cu totul alte legi şi o cu totul altă etică – cea corporaţionistă.

Etica corporaţionistă presupune o reglementare mult mai rigidă, disciplină şi punctualitate în execuţie. Adesea, iniţiativa este amendată, caracterul independent în executarea sarcinilor de servici este întâmpinat cu rezervă, crea-

tivitatea nu deține un rol hotărâtor. Într-un asemenea sistem este necesar să acționezi nu „mai bine", ci „mai exact".

Astfel, trebuie acționat conștient și maleabil, reglându-ți atitudinea și faptele cu realitățile lumii pendulilor. Toate aceste lucruri nu sunt atât de complicate pe cât par. Important este să te trezești la timp.

Generația Indigo

Una dintre cele mai edificatoare manifestări ale noii realităţi este fenomenul „copiii Indigo", fenomen ce a fost descris în amănunţime în cartea cu acelaşi titlu de Lee Carroll şi Jan Tober. Acest termen a fost introdus de clarvăzătoarea Nancy Ann Tepp. Ea studia legătura dintre caracterul individului şi culoarea aurei lui. La începutul anilor 70 ai secolului al XX-lea Nancy Tepp s-a confruntat cu un fenomen neobişnuit: în lume au început să apară copii de un tip nou, cu un gen de aură neîntâlnit până la acea dată – indigo (albastru-violet).

Prin caracterul lor, copiii Indigo se deosebeau de asemenea de restul masei de oameni. Principala lor particularitate – sunt hiperactivi şi au un deficit de atenţie. Nu pot sta mult timp pe loc dacă lucrul în cauză nu reprezintă pentru ei un interes personal. Deşi nu toţi copiii au în mod obligatoriu aceste însuşiri – Indigo; şi invers. Toţi sunt diferiţi.

Îi uneşte sentimentul înnăscut al propriei demnităţi şi tendinţa de independenţă. Copiii Indigo îşi cunosc valoarea şi se pare că sunt convinşi că au meritat să se afle aici în această viaţă. Iată cum sunt aceştia!

Aceşti copii îi uimesc pe adulţi cu înţelepciunea lor. Au dezvoltată conştientizarea şi o înţelegere matură referitor la lume, trăsături neobişnuite pentru vârsta lor. Nu sunt

dispuşi să se supună în faţa autorităţilor unanim recunoscute.

Copiii Indigo nu acceptă conservatorismul. Lor li se pare a fi evident ca unele lucruri să fie făcute cu totul altfel, în timp ce ceilalţi oameni se ghidează în mod obişnuit, după norme şi reguli unanim acceptate.

Nu pot fi numiţi nişte copii conciliamţi, înţelegători. Din punct de vedere educaţional, se poate afirma chiar că sunt greu de stăpânit. Sunt, am spune, de capul lor. Într-o oarecare măsură, lucrul acesta este caracteristic pentru fiecare nouă generaţie. Totuşi, generaţia Indigo se detaşează prin noutatea sa deosebită.

În decursul mileniilor, schimbul generaţiilor s-a produs uniform şi în ritm lent. Dar în ultima vreme se constată un proces accelerat al schimbării generaţiilor – fiecare nouă generaţie se deosebeşte tot mai radical de cea anterioară. Generaţia Indigo îşi are deja copiii săi care, după însuşirile caracteristice, şi-au întrecut propriii părinţi.

Ce se întâmplă? Procesul de înnoire revoluţionară a conştiinţei umane nu poate să se desfăşoare de la sine, fără anumite cauze. După cum se ştie, în natură şi în societate totul tinde spre echilibru. Înseamnă că înnoirea conştiinţei are loc în contrapondere cu un alt proces.

Nu este greu de înţeles despre ce proces este vorba. În ultimele decenii, concomitent cu dezvoltarea structurii informaţiei şi telecomunicaţiei, s-a format o reţea puternică de penduli care au împânzit practic tot Pământul.

Procesul tehnico-ştiinţific, în ansamblu, nu este atât de înfricoşător precum componenta sa informaţională care creează un teren propice pentru apariţia şi existenţa pendulilor. Cu cât este mai mare grupul aderenţilor ce gândesc în aceeaşi direcţie, cu atât mai puternic este pendulul şi, în mod corespunzător, şi puterea sa asupra oamenilor este mai mare.

Pentru a obţine controlul asupra conştiinţei unui număr apreciabil de oameni, nu este obligatoriu să-i pui în stative cu biberoanele-n gură ca în celebrul film „Matrix". Este suficient să construieşti o reţea informaţională atotcuprinzătoare şi atunci oamenii înşişi, în mod automat, îşi vor ocupa locurile în celulele ei.

Dar ce reprezintă individul în celula informaţională? Este aşa-numitul *element social*, a cărui conştiinţă este condiţionată în mare parte de poziţia lui în *structură*, care aminteşte într-adevăr de o matrice.

Imperceptibil dar temeinic, structura îl impresoară pe fiecare membru cu un set de stereotipuri de gândire şi de comportament. Individul are impresia că el acţionează liber, după propria voinţă dar, de fapt, el nici nu mai are noţiunea de libertate, întrucât „configuraţia" voinţei sale a fost realizată de structură. Individul joacă după *voinţa ce i-a fost prezervată* în jocul impus.

S-ar părea că fiecare e *liber* să facă ceea ce *doreşte*. Aceasta este libertatea declarată. Numai că fiecare poate *dori* doar ceea ce concordă cu interesele structurii. *Structura te învaţă să vrei ceea ce trebuie.*

Despre acest *proces de înrobire a voinţei (intenţiei)* este vorba. Procesul acesta, prin natura sa, este sinergic, adică se organizează singur întrucât pendulii înşişi nu dispun de intenţie conştientizată. Totul decurge de la sine, întocmai ca formarea cristalelor de gheaţă în procesul de îngheţ. Ca o colonie de plante parazitare, reţeaua pendulilor împânzeşte toată biosfera Pământului.

Este înfricoşător? Sau poate nostim? Fiecăruia după cum îi place mai mult. Fiecare e *liber* să trateze aceste reflecţii ca fiind de domeniul fantasticului. Şi totuşi, când realitatea de zi cu zi ţi se înfăţişează într-un chip necunoscut, realismul ei dur întrece cele mai îndrăzneţe fantezii.

Dar să ne întoarcem la copiii noştri. Tendinţa de înrobire a voinţei generează o reacţie de răspuns – apariţia copiilor cu o tendinţă înnăscută de independenţă. Este un proces natural, firesc. Aşa se manifestă acţiunea forţelor de egalizare ca răspuns la creşterea reţelei de penduli.

Pe de o parte, pendulii încearcă să ordoneze lumea, să-i împingă pe oameni în structuri de genul matricei. Pe de altă parte – generaţia Indigo echilibrează preeminenţa pendulilor, ca şi cum ei ar avea o misiune prestabilită. Comportamentul copiilor tinde să refuze stabilirea unor reguli, a înregimentării. Strânşi în chingile stereotipurilor şi ale condiţionărilor, ei năzuiesc să se smulgă spre libertate.

Toţi copiii, iar cei Indigo cu deosebire, sunt foarte sensibili la potenţialele excesive. De exemplu, orice falsitate este recunoscută imediat. Când văd că cineva este slu-

garnic, obedient, ei devin insolenți, obraznici. Dacă îi lauzi excesiv, îndată devin capricioși.

Orice stabilire de reguli creează o polarizare pe care copiii, în aceeași clipă, se și pornesc să o distrugă. „N-am să mă culc! Nu vreau griș cu lapte! Lasă-mă pe mine! Eu fac, nu tu!” Tendința de a nu asculta și de a face scandal se manifestă la copii nu pentru că le-ar face vreun rău, ci din dorința firească de a se elibera de directivele din afară.

Uneori, s-ar părea că acești copii vor să facă dinadins unele lucruri. În asemenea cazuri, ei acționează inconștient, fără intenție. Ei nu-și pun în gând să fie provocatori. Lucrurile se petrec de la sine, în mod firesc. Așa se manifestă acțiunea forțelor de egalizare ca răspuns la stabilirea de reguli cu care adulții se străduiesc să-i stăpânească pe propriii lor copii.

Tendința de independență a generației Indigo se manifestă și în atitudinea lor față de religie. „Copiii din noua generație acceptă cu greu biserica contemporană” – scriu în cartea lor Lee Carroll și Jan Tober. „Copiii Indigo vin în această lume cu un sentiment acut de autorespect și cu convingerea de nezdruncinat că ei sunt copiii lui Dumnezeu”. Au ei nevoie de mijlocitori în comunicarea cu Dumnezeu? Puțin probabil.

Copiii Indigo se conduc mai mult după vocea inimii, decât a rațiunii. Adulții consideră că fac bine atunci când procedează corect. Copiii sunt de părere că important este să faci totul cu suflet, din dragoste și nici pe departe așa cum se consideră a fi corect.

Dar dacă în alte vieți copiii dumneavoastră v-au fost părinți? Iar acum v-ați schimbat rolurile? Și aceste suflete, venite din trecutul îndepărtat, continuă să vă învețe, predându-vă o mulțime de lecții înțelepte?

Înțelepciunea copiilor Indigo este o urmare a gradului lor înalt de conștientizare. Ei își dau seama ce se întâmplă împrejur și știu cine ce este. Conștientizarea se accentuează când atenția este focusată în interior și nu spre lumea exterioară. Căci, dacă individul este în întregime absorbit de griji care îi sunt impuse din afară, el se afundă total, cu mintea în jocul inconștient. Conștiența copiilor Indigo se opune tendinței de „adormire" a oamenilor aflați în plasele pendulilor.

Toți copiii au, din naștere, o individualitate marcată. În fragedă copilărie sunt foarte frumoși și fermecători. Secretul atracției exercitată de copii constă în comuniunea armonioasă dintre suflet și rațiune. Ei se acceptă pe sine așa cum sunt și de aceea frumusețea sufletească inițială nu este deformată de măștile false ale rațiunii.

Atunci de ce, pe măsura maturizării acestor minunate creaturi, încep să iasă la iveală unele trăsături neplăcute și părți slabe? Doar ei sunt copiii lui Dumnezeu și de aceea sunt frumoși și puternici, ca însuși Dumnezeu, cu toată neputința vârstei timpurii. Ei dispun dintr-un început de forța Creatorului, capabilă să creeze o nouă realitate. Dar capacitățile copiilor lui Dumnezeu nu reușesc să se dezvăluie și să se realizeze pentru că pendulii îi lipsesc de forța dumnezeirii – unitatea dintre suflet și rațiune.

Copiii vin în această lume şi privesc încrezători la ea cu ochişorii lor – mărgeluţe larg deschise. Viaţa li se pare promiţătoare şi plină de speranţe. Dar în lume conduc pendulii, care acţionează potrivit principiului „Dezbină şi stăpâneşte".

Pendulii unifică deopotrivă gândurile şi năzuinţele oamenilor, distrugând în acest fel caracterul unic al personalităţii, integritatea acesteia. *Separarea şi înstrăinarea raţiunii de suflet conduc la pierderea frumuseţii dumnezeieşti şi a forţei.*

Cu timpul, micile şi marile speranţe se spulberă. La unii, acest proces decurge lent, la alții, care au avut mai puţină şansă, rapid şi dur. Dacă priveşti în ochii copiilor de la casele de copii, poţi vedea concomitent două lucruri, aparent incompatibile – speranţă şi disperare. În aceşti ochi, parcă ar fi îngheţat întrebarea: „E oare cu putinţă?"

Lumea pendulilor le aminteşte în permanenţă copiilor că sunt vulnerabili şi imperfecţi. La început, în conştiinţa acestora apare neîncrederea, iar apoi teama care le este indusă atât de bine, încât devine o obişnuinţă. Dar doar să te sperii şi să o iei la fugă – nu se poate – trebuie cumva să supravieţuieşti în mediul acesta agresiv. Aflându-se sub influenţa puternică a structurii, copiii lui Dumnezeu sunt nevoiţi să devină elemente ale acesteia.

Cu vârsta, copiii încep să se teamă să nu fie la fel ca toţi ceilalţi, pentru că aceia care sunt „ca toţi ceilalți" îi pot trage după ei, ceea ce de cele mai multe ori se şi întâmplă. În mulţime este mai puţin primejdios. Dacă însă te afli în

afara mulţimii, poţi deveni un renegat. Şi în felul acesta copiii îşi pierd treptat darurile care le-au fost date la naştere – independenţă, conştientizare, intuiţie, individualitate.

Toate aceste calităţi le au în cel mai înalt grad copiii Indigo. Dar pentru structură, aceste lucruri sunt aidoma morţii şi de aceea procesul de înrobire a voinţei va continua şi va fi în creştere. Cine va învinge în această luptă, nu se ştie.

Pentru noi este important un lucru: atâta timp cât victoria finală nu a obţinut-o structura, este necesar ca acum, în această viaţă, să ne recăpătăm măcar o parte din forţa care ne-a fost dată de Dumnezeu. Şi Transurfingul ne va ajuta.

Dar dumneavoastră, dragi Cititori, nu cumva sunteţi Indigo? De altfel, lucrul acesta nu are importanţă. În esenţă, cu toţii suntem la fel – fie că suntem copii maturi, fie că suntem maturi-copii.

Stăpânii energiei

Ce straniu... Un fapt comun şi totuşi straniu.

Plantele de cultură şi animalele domestice au fost cândva sălbatice şi existau independent şi firesc. Dar, iată că omul „s-a trezit" şi a conştientizat că poate să le subordoneze controlului său. Întocmai aşa, conştientizarea i-a permis omului să se ridice deasupra animalelor şi plantelor şi, deoarece în timpul respectiv acestea trăiau într-un somn inconştient, omul le-a folosit pentru nevoile sale. În acest scop, a fost necesar să fie create structuri care determinau unde şi în ce mod supuşii învinşi trebuiau să existe.

Oricare ar fi fost scopurile animalelor şi plantelor – şi fără îndoială ele există – capacitatea de sistematizare a structurii le-a anihilat. Din perspectiva omului, scopul vieţii „fraţilor" săi mai mici poate fi redus la nevoile primitive de hrană şi înmulţire. Dar dacă această fiinţă „superioară" gândeşte într-adevăr astfel, aceasta demonstrează că mai degrabă raţiunea ei, despre care se spune că este perfectă, se află la un nivel primitiv.

În realitate, orice fiinţă vie are un scop. De ce n-ar fi aşa? Pentru ce? *Pentru că procesul de realizare a scopului constituie motorul evoluţiei.*

Ne vom întoarce pe parcursul expunerii noastre la această problemă, dar deocamdată să constatăm faptul următor: scopul real al unei fiinţe vii, oricare ar fi ea, poate

fi atins numai în mediul natural în care ea trăiește. Orice structură își subordonează scopul elementului exclusiv în interesul său. Dezvoltarea animalelor domesticite sau „sistematizate" se desfășoară în acea direcție pe care i-a destinat-o pentru aceasta omul. Drept urmare, elementele structurii respective adorm și mai tare și își pierd definitiv reprezentarea cu privire la adevăratele lor scopuri.

Viața animalelor sălbatice și a plantelor este cu mult mai bogată și mai plină de înțelesuri. Iată, spre exemplu, o turmă de reni. Griji – o sumedenie: au probleme legate de apărare împotriva prădătorilor și probleme cu privire la educarea urmașilor, la procurarea și păstrarea hranei, la relațiile familiale și de ierarhie, jocuri și chiar bucuria de viață.

Viața unei cirezi de vaci în structura unei ferme este mult mai simplă. Omul le-a scutit de o serie de probleme, asigurându-le adăpost și hrană. Dar în schimbul acestor facilități, animalele au fost nevoite să cedeze stăpânului scopurile lor – acum acesta hotărăște pentru ele cum, pentru ce și cât vor trăi. Este aceeași situație ca la oameni, când spunem că „și-a vândut sufletul diavolului." N-am dreptate?

Dar cu omul însuși cum stau lucrurile? Realitatea este că omul, creând structuri, devine el însuși sclavul lor. *Individul se pierde pe sine și încetează să mai priceapă cine este el și ce vrea.* Toată activitatea sa se reduce, în ultimă instanță, la producerea, vânzarea și cumpărarea diverselor mărfuri. În fruntea oricărei structuri se află un

pendul, ca o suprastructură. Mărfurile în sine nu-i interesează pe penduli, însă structurile se dezvoltă foarte activ. De ce oare?

Pentru faptul că marfa de bază este energia. Individul cumpără diverse lucruri pentru plăcerea şi confortul său, nu-i aşa? La fel cu cele plăcute există şi lucruri neplăcute, destinate să producă neplăceri altora. Şi într-un caz şi în altul, se degajă energie – pozitivă sau negativă. Iată că chiar acest lucru îi este necesar pendulului.

După cum vedeţi, faptul că pendulul urmăreşte producţia şi circulaţia mărfurilor, propriu-zis a obiectelor materiale, nici pe departe nu epuizează problema. *Se vinde şi se cumpără, înainte de toate, energia.* Şi toată această piaţă energetică este controlată de penduli. Doar o mică parte îi revine individului, cea mai marea parte – magnaţilor. Pentru unii mumă – pentru alţii ciumă.

Pe piaţa de energie se vând chiar operaţiile (demersuri terapeutice – n.tr.) asemănătoare celor financiare. De exemplu, alcoolul este o energie în formă pură. Luându-l, luaţi energie pe credit. Euforia alcoolică este un împrumut pe termen lung, iar sindromul alcoolic, mahmureala este o restituire a creditului cu dobânzile respective. Întotdeauna trebuie să înapoiezi mai mult; pendulii nu dau niciodată energie fără profit.

Băuturile slab alcoolizate provoacă o stare de slăbiciune. Pendulul suge energie câte puţin. Băuturile tari, dimpotrivă, provoacă un aflux de energie: „Toarnă votcă! Porneşte muzica”. Pendulul dă această energie cu împru-

mut, dar o dă cu dobânzi mari. Curând începe devierea în altă direcţie: începe să ţi se plimbe limba în gură: „Toarnă muzică. Porneşte votca!". După o euforie puternică urmează căderea cea mai jalnică; cu cât e mai puternică euforia, cu atât este mai devastatoare deprimarea care urmează. Indispoziţia, starea de rău se produce, în primul rând, nu datorită afectării fiziologice a unor organe, ci pe seama faptului că în acest timp pendulul absoarbe puternic energia liberă din individ. Acesta din urmă este nevoit fie să sufere, fie să „se dreagă", să bea din nou. Pendulul poate să-i împrumute din nou energie, n-are de ce să se grăbească. Răsplata va sosi ea fără greş, mai devreme sau mai târziu. De barman poţi fugi fără să-i plăteşti. De pendul însă nu poţi scăpa. Şi cu cât s-a dus mai departe individul cu îndatorarea sa, cu atât mai cumplită, mai neiertătoare îi va fi plata.

Într-o asemenea stare, energia liberă a datornicului se află la libera discreţie a pendulului. Individul simte, absolut în sensul propriu al cuvintelor, ca şi cum cineva şi-ar fi înfipt ghearele în câmpul său energetic, în regiunea chakrei inimii. Pendulul pune condiția: fie continui să bei câte ceva (alcool), fie chinul tău nu se va curma. Cu cât individul are mai puţină energie, ea fiind energia sa liberă, cu atât devine mai slab şi mai lipsit de voinţă. Aceasta constituie chiar cauza principală a alcoolismului. Dacă individul continuă să folosească băuturi alcoolice i se va da din nou cu împrumut o cotă de energie şi, în mod inevitabil, răsplata îi va fi şi mai grea.

E posibil să i se oprească inima, ceea ce se şi întâmplă adesea. Pendulul îl va lăsa în pace numai atunci când nu va mai avea ce lua de la el, iar dacă individul va supravieţui – acesta va fi norocul său.

Primul credit este întotdeauna cel mai generos şi festiv ca prezentare. După cum se ştie, prima cupă de vin – în viaţă – acţionează memorabil, dar ulterior, cu fiecare nouă ocazie, senzaţiile nu numai că sunt mai şterse ci, dimpotrivă, sunt tot mai puţin plăcute. Iar pendulii nu se zgârcesc: la început fac favoruri numai pentru a te prinde în plasă. „Răsplata" este întotdeauna dură şi fără nici un fel de îngăduinţă. De aceea, dacă ai luat un astfel de credit, trebuie să fii foarte conştient şi să-ţi dai seama de „capacitatea ta de plată".

Bomjii căzuţi în patima beţiei nu sunt oameni decăzuţi, cum se obişnuieşte să fie consideraţi. Ei sunt nişte nefericiţi care, pur şi simplu, n-au fost în stare să-şi aprecieze posibilităţile şi să plătească la timp pentru creditul acordat, şi de aceea sunt plini de datorii. Se împrumută iarăşi şi iarăşi şi, de fiecare dată, este tot mai greu de plătit. Şi când te gândeşti că totul a început atât de vesel, la o masă festivă! Căderea are loc imperceptibil, dar este ireversibilă. Este ca un bulgăre de zăpadă care o ia la vale, se face tot mai mare şi se transformă în avalanşă. Natura *transferului indus* este extrem de perversă şi oricine poate să-i cadă victimă.

În genere, tot ceea ce are legătură cu trăirile intense, mari consumatoare de energie, se referă la patimi nocive şi

toate acestea sunt credite acordate de penduli. De ce nocive? Pentru că pendulii, prin natura lor, sunt agresivi şi inclinaţi spre amplificarea energiei conflictului. Tot ce este plăcut, dar nociv, mai devreme sau mai târziu se va sfârşi rău pentru individ. Cu cât este mai mare răul pricinuit, cu atât este emisă mai multă energie negativă. Energia pozitivă nu este emisă niciodată în cantităţi aşa de mari ca în cazul celei negative.

Cele mai mari „stoarceri" de energie se obţin de la cei care folosesc narcoticele. Scurta euforie nu înseamnă nimic în comparaţie cu depresia care-i urmează plăcerii. Iar dacă doza următoare nu este administrată la timp, teribila fărâmiţă scoate din imprudentul nefericit toată energia, până la ultima picătură.

Există şi alte tipuri de credite dar cu dobânzi mai mici. Este vorba în primul rând de tutun, cafea, ceai, băuturile nealcoolizate, guma de mestecat. Cineva ar putea riposta: „Pentru Dumnezeu, de unde şi până unde guma de mestecat?"

După cum am mai spus, pentru satisfacerea oricărei trebuinţe materiale şi spirituale se degajă energie. Energia plăcerii, confortului şi celelalte – n-are importanţă. În fiecare caz în parte, când vrei ceva anume, acumulezi energie când obţii ce ţi-ai dorit, emiţi energie. În procesul masticaţiei, individul are o anume senzaţie de confort care, pentru că veni vorba, îşi are rădăcini foarte adânci. Natura acestui confort este mai mult decât evidentă: când mănânci, totul

este în regulă, dar când tu eşti cel mâncat – treburile stau prost.

În concluzie, pentru fiecare pasiune: dacă individul devine un „client permanent", ajunge în „turmă". Mânatul din urmă nici nu este necesar. Clientul şi aşa nu are ce face, atâta timp cât atenţia sa se află în laţul prinsorii pendulului. Când individul se gândeşte cu înfocare la obiectul pasiunii sale, el emite energie pe frecvenţa de rezonanţă a pendulului. Toate gândurile debitorilor, ca exemplu, sunt orientate exclusiv spre obţinerea unei noi porţii de energie – noi împrumuturi. Nu se pot gândi la nimic altceva pentru că pendulul le-a acaparat atenţia.

Această acaparare este posibilă datorită unei anumite însuşiri a psihicului uman. Atenţia poate să se fixeze pe ceva anume – ca acul de la giruetă – dacă pendulul întreţine suflarea vântului în aceeaşi direcţie. Acapararea atenţiei individului de către pendul poate fi observată într-un exemplu simplu – când nu reuşeşti să scapi de o melodie care nu-ţi iese din minte.

Nu trebuie să presupunem că dependenţa este amplificată numai de unii factori fiziologici – există şi aceştia, dar nici pe departe nu joacă rolul principal. De exemplu, când cei mai pătimaşi fumători pleacă într-o cursă pe un submarin: acolo nu-i deranjează deloc faptul că nu au voie să fumeze. Imediat ce chepengul a fost închis şi a fost dată comanda de submersie, orice gând despre fumat dispare întrucât, în mod obiectiv, nu există posibilitatea de a fuma. Fumătorul s-a împăcat pur şi simplu cu ideea şi nici nu se

mai gândește la ea. Girueta atenției sale a pornit în direcție inversă. Unde mai e dependența fiziologică? Dar iată că vasul se întoarce din cursă și dacă fumătorul n-a avut intenția să se lase de fumat, el își amintește că n-ar fi rău să-și aprindă o țigară și creditorul insistent îi acaparează imediat acul atenției, prinzându-l în lațul său.

Această manevră de acaparare a atenției poate fi ilustrată și de un alt fenomen cum este jocul la calculator sau dependența de internet. Există un mare număr de oameni care au ajuns atât de departe, încât nu se mai simt în apele lor decât în fața monitorului. Este de ajuns ca cel care a căpătat o asemenea dependență să nu poată renunța la calculator mai mult de câteva ore că și începe remisia, cu toate manifestările de fragilitate ale sistemului nervos. Apar dureri de cap, dureri musculare și un sentiment insuportabil de disconfort. Dar, imediat ce clientul se întoarce la ecranul său, toate aceste simptome dispar. Este evident că nu poate fi vorba de nici un fel de trebuință fiziologică.

În toate cazurile, dependența apare în principal din cauză că acul indicator al atenției a căzut în nada pendulului. *Pentru a „ieși din laț" este necesar ca individul să-și comute atenția, să se ocupe de altceva.*

Ca să te eliberezi din lațul prinsorii printr-un efort de voință, este puțin probabil că se va putea. Ca și în cazul când te obsedează o melodie – te gândești la altă melodie. O pasiune nocivă este însoțită, de regulă, de un anumit scenariu și de un set de decoruri. Toate acestea creează o ambianță caracteristică, cum ar fi fumatul în timp ce lu-

crezi, care contribuie la ocuparea atenţiei. Să-ţi plăteşti toate datoriile şi să pleci de la această bancă imorală se poate numai printr-o singură modalitate: *să schimbi scenariul şi decorurile.* Nu este complicat să realizezi acest lucru; trebuie doar să vrei şi să ai puţină fantezie.

În orice caz, chiar şi fără datorii la bănci, folosind însă produsele civilizaţiei, individul le dă pendulilor, în afară de libertatea sa, şi o parte din propria energie. Oamenii, la propriu, merg „să pască", ca să nu spunem să „cultive". Toată istoria societăţii civilizate reprezintă un proces neîntrerupt de consum şi cedare de energie. Şi tot acest schimb de energie este controlat de penduli.

Dar colectarea energiei oamenilor, prin ea însăşi, nu este aşa de primejdioasă. Pericolul principal al structurii constă în aceea că ea reduce la zero şansele individuale ale elementelor sale. Un membru al structurii pierde chiar noţiunea de drum propriu. Individul nu doar execută ceea ce îi ordonă structura, ci chiar ajunge să-şi dorească ceea ce îi este convenabil structurii. Şi nu trebuie să ne lăsăm seduşi de ideea că omul, fiind o fiinţă înzestrată cu raţiune, nu va permite înrobirea sa.

Aşa cum s-a arătat, nivelul conştiinţei la individ se găseşte la un nivel inferior, iar structura – în mod lent, dar sigur – duce la scăderea pe mai departe a ultimelor rămăşiţe de conştientizare. Pentru victoria deplină a structurii, acesteia îi este suficient să unească toate elementele într-un spaţiu informaţional unic, ceea ce se şi face în mod imperios şi cu succes. E posibil ca individului să-i fi rămas

să mai adauge câteva cărămizi la zidul care îl va încarcera definitiv.

Ce e de făcut? Rezultă că dacă foloseşti produsele civilizaţiei, înseamnă că eşti păscut (se poate spune aşa şi fără să mai fie folosite ghilimelele).

Au fost cazuri când oamenii au încercat să fugă de lumea civilizată şi să se rânduiască în comunităţi în sânul naturii. Nu intenţionez să judec cât de reuşite au fost încercările lor. Orice ar face, omul contemporan nu poate renunţa în întregime la civilizaţie – nu este adaptat să o poată face. Dar poate să limiteze la minimum produsele dăunătoare şi să le înlocuiască cu darurile fireşti ale naturii.

De exemplu, să pui bazele unui domeniu familial cu livadă şi grădină proprie. Principalul avantaj al unei astfel de oaze de natură vie în pustiul civilizaţiei ar consta în aceea că normele şi standardele ar fi stabilite de proprietar şi nu de structură. Iar pentru cei cărora nu le place să sape la straturi, nu va fi obligatoriu. Fiecare va avea posibilitatea să-şi stabilească legile existenţei sale în mod independent: dacă vreau – asfaltez tot, iar dacă nu vreau – dau cale liberă naturii în toată sălbăticia sa.

O altă cale pentru citadini, ar fi trecerea la o alimentaţie exclusiv cu produse naturale. Dar şi pentru aceasta este necesar, înainte de toate, să te trezeşti şi să conştientizezi că un măr frumos, crescut în structură şi cumpărat de la supermarket, este potrivit prin calităţile sale, doar pentru elementul „preţios" al structurii, cu tot setul de suferinţe generate de o asemenea alimentaţie.

În genere, există o multitudine de căi și fiecare și-o alege pe a sa. Pentru mine, drept exemplu îmi va servi întotdeauna un motan sălbăticit cu care „am avut onoarea să fac cunoștință".

Împreună cu niște prieteni, aveam plăcerea să mergem în pădure, la un „foc gustos", pentru a ne trage sufletul după binele civilizației. Odată, atras de mirosurile interesante, s-a apropiat de campusul nostru un motan cât toate zilele. După toate probabilitățile, cândva fusese domestic, dar apoi, din cine știe ce motive, a ajuns în pădure și s-a sălbăticit. Judecând după dimensiunile sale, acest dobitoc lățos vâna cu succes păsărele și șoricei, deși ar fi putut să doboare și un iepure. Nu a refuzat tratația noastră dar, fără ceremoniale de prisos, a înhățat-o și a fugit.

De atunci ne-am întâlnit de multe ori cu motanul respectiv în pădure. Îi făceau plăcere mustăciosului tratațiile noastre, dar nu accepta familiarisme. Era un autentic transurfer. A aflat gustul libertății reale și, deși nu refuza contactul cu civilizația, nu și-ar fi dat independența pe niciun fel de bunăstare.

Te poți totuși folosi de bunurile civilizației, dar fără să intri în dependență. O personalitate liberă se distinge de turmă prin gradul ei de conștientizare. Trebuie doar să te trezești și să-ți dai seama ce se petrece în jur. Iată, și eu am reușit să aflu despre toate acestea și apoi să vă relatez numai pentru că... În genere, acesta este un secret. Dar dumneavoastră, dragi Cititori, am să vă spun. M-am sălbăticit. Am fugit de la fermă.

Declararea intenției

Am vorbit până acum doar despre modul în care să ne eliberăm de pendul şi să nu cădem sub influenţa acestuia. Dar am putea să avem de la el cel puţin vreun folos oarecare? În general vorbind, oricare vis se realizează, în ultimă instanţă, cu ajutorul pendulilor. Doar toţi locuim şi lucrăm într-o anumită structură şi nu putem să facem abstracţie de această situaţie. Problema care se pune este ca structura să nu ne răpească visul, ci să ne ajute să-l realizăm. Dar există oare vreo metodă ca să poţi acţiona împotriva pendulului? Mai curând am spune că nu există. Nu-l putem domestici, nu-l putem conduce. Dar ca să-i folosim unele din caracteristicile sale în interesul nostru este posibil.

Nu v-a trecut prin minte de ce oamenii îşi fac urări atunci când se află împreună la o masă? Există oare în aceasta vreo idee practică sau este doar un ritual pur simbolic? Se pare că nu în zadar îşi fac oamenii urări. Din înţelepciunea populară se nasc uneori obiceiuri care aduc a prejudecăţi lipsite de sens. Oamenii însă, în mod inconştient, ţin seama de aceste reguli care au rezistat în timp, fără să bănuiască faptul că regulile acestea sunt un soi de modalităţi prin care poţi controla realitatea.

După cum s-a arătat anterior, băuturile alcoolice reprezintă un credit energetic. Energia liberă este alimentată

suplimentar şi urcă o treaptă mai sus. Iar întrucât aceasta nu este altceva decât energia voinţei, atunci, în funcţie de orientarea ei, se obţine şi rezultatul corespunzător.

De exemplu, dacă bei de amărăciune, realitatea va fi mai neagră. Dacă se bea de bucurie, atunci se vor ivi noi prilejuri de bucurie. Dar dacă băutura este însoţită de sentimente de nelinişte şi teamă, viaţa va lua un astfel de curs încât, în realitate, vei avea de ce să te temi. Acelaşi lucru se va întâmpla şi în alte cazuri.

Emisia mentală amplificată de un salt brusc de energie îl va muta pe individ pe o linie a vieţii cu caracteristici corespunzătoare. Pendulul care oferă creditul va servi drept amplificator pentru energia intenţiei. Pendulul însuşi, oricât s-ar balansa, nu are acces la intenţia exterioară şi de aceea nu este capabil să materializeze un sector din spaţiul variantelor. Realitatea se supune doar fiinţelor vii. Astfel, atunci când individul face o urare, el fixează direcţia intenţiei sale. Înţelegeţi ce se petrece?

Energia pendulului-creditor poartă în sine, de regulă, trăsături negative. Dar omul, înzestrând această energie cu o voinţă binefăcătoare, îi schimbă polaritatea. De aceea, urările nu sunt nicidecum un simplu ritual, ci o *declaraţie de intenţie.*

Dar, cu toată acţiunea benefică a urărilor, ele conţin şi o greşeală regretabilă: se referă aproape întotdeauna la viitor. Energia pusă la dispoziţie de pendul doar se transformă în energie pozitivă, dar ea nu influenţează realitatea. Conţinutul urărilor rămâne undeva acolo, într-o perspecti-

vă inaccesibilă. Şi este absolut logic. Oglinda nu este în măsură să reproducă viitorul – ea întotdeauna reflectă numai prezentul.

Ce-ar trebui? Ar fi potrivit ca toate aceste urări să fie exprimate la timpul prezent. Vor fi nişte urări ciudate, dar vor funcţiona. De exemplu: nu „Să fim sănătoşi”, ci „Suntem sănătoşi!” sau „Suntem perfect sănătoşi!” ; „Învingem!”, „Cine nu este acum cu noi – este mereu cu noi!”, „Cine se află pe mare are noroc”, „Dorinţele ni se împlinesc”, „Să avem noroc!”

O asemenea declaraţie a intenţiei va atrage urarea la realitatea de azi şi nu o va amâna la sfântul aşteaptă.

Nu are rost să presupui că băuturile spirtoase te ajută ca ceea ce doreşti să devină imediat realitate. Cu siguranţă, realizaţi că această medalie are şi cealaltă faţă. Cu cât este creditul mai mare, cu atât şi dobânzile cresc mai mult. Nu mai vorbim de faptul că o dată cu creşterea „datoriei”, conştiinţa – şi deci intenţia individului – se mută într-o zonă a spaţiului variantelor neadecvată realităţii. Iar ca să faci astfel de manipulări cu narcoticele nici nu poate fi vorba. Transformarea energiei negative a pendulului în energie pozitivă, nu este întotdeauna posibilă şi nu oricui îi stă în putere să o facă.

Pe acelaşi principiu se bazează şi acţiunea magiei negre. Vrăjitorul rău cheamă în sprijin forţele întunericului pentru a le folosi energia în scopul intensificării intenţiei sale duşmănoase.

Dar, în general, nu este avantajos în nicio privință să iei un credit de la pendul. Dacă totuşi o veţi face, este necesar să respectaţi regula: „*când atârni în cârligul pendulului - gândeşte numai de bine.*"

Dacă ar fi să luăm doar pendulul Transurfingului, fără îndoială rău nu vă va face, în schimb declararea intenţiei poate să-i sporească în mod vizibil eficienţa. De fiecare dată când veţi avea ocazia să aflaţi ceva despre Transurfing, amintiţi-vă că el vă ajută să vă atingeţi scopurile. O asemenea fixare a intenţiei orientează cu exactitate vectorul cursului variantelor acolo unde trebuie.

Cu oricare alt pendul, care nu are chiar nicio legătură cu viaţa dumneavoastră, trebuie să procedaţi întocmai ca mai sus. De exemplu, în timpul vizionării unui serial de televiziune sau a unui spectacol, într-un fel sau altul faceţi schimb de energie cu pendulul. Când urmăriţi acţiunea, să aveţi pregătit *slide-ul-scop*, altfel spus, imaginea a ceea ce doriţi să obţineţi. În torentul informaţiei, întotdeauna se poate găsi un cârlig care să aibă fie şi o minimă legătură cu scopul dumneavoastră. De exemplu, văzând cum eroii serialului se deplasează cu o maşină somptuoasă, imediat constataţi că intenţionaţi să vă cumpăraţi ceva asemănător.

În niciun caz nu trebuie să vă gândiţi la ceva rău în momentul în care aţi primit creditul. Reflecţiile alarmante, problemele care vă apasă, angoasa, frica - toate vor fi amplificate de o energie suplimentară. Exemple pot fi de genul: în timp ce fumaţi, gândiţi-vă la succesul ce vă aşteaptă ca şi cum l-aţi avea în buzunar. Sau, să presupunem, o

reclamă vă îndeamnă să vă răsfățați cu o cafea aromată. Este mai bine ca în acest timp să vă delectați cu imaginea succesului care vă însoțește pretutindeni, orice s-ar întâmpla. Doar nu ați uitat *principiul coordonării intenției*! De exemplu, în momentele în care fumați sau beți o cafea, în loc să lăsați gândurile să meargă aiurea, declarați-vă intenția: „Toate treburile îmi merg admirabil pentru că eu, cu intenția mea, îmi voi alcătui realitatea. Și eu știu cum trebuie să fac".

Pe același principiu se organizează și ceremoniile legate de băutul ceaiului. Rugăciunea de dinainte de masă și închinarea hranei lui Dumnezeu au intrat de asemenea în tradiția multor popoare. Dând însă Domnului ceea ce i se cuvine, nu trebuie să uitați de sine.

Dacă „vă veți hrăni" cu dragoste și grijă, zicându-vă în sinea dumneavoastră ceva de genul: „Mănâncă dragă, mănâncă și să-ți priască!" – efectul obținut va fi de-a dreptul incredibil, neașteptat. Este foarte posibil să dispară unele boli. Organismul dintru început va fi surprins, apoi se va bucura și va înflori precum o floare îngrijită cu dragoste și gingășie. Important este să te preocupi de propria persoană cu sinceritate și dragoste, adresându-ți cuvinte de genul: „Dacă nu te hrănești tu, nimeni altcineva nu te va hrăni".

O asemenea declarație dispune de o forță uriașă. Dacă înainte vă raportați cu indiferență sau cu neplăcere la propria persoană, acum un asemenea ritual va atrage în cu-

rând niște schimbări uimitoare. Nu credeți, atunci verificați.

În lumina celor relatate, s-ar părea că declararea intenției poate fi folosită și la jocurile cu pendulii malefici cum sunt bursa, cazinoul, cursele de cai. În principiu, de ce nu? Probabilitatea reușitei va crește dacă în momentul depunerii banilor, precum și pe parcursul jocurilor respective, veți rula slide-ul succesului categoric. Lucrul acesta nu este simplu, dar este posibil. De regulă, gândurile jucătorului se reduc la următoarele formule: „De-aș câștiga!", „Și dacă am să câștig?", „Trebuie totuși să câștig!", „De data asta am baftă!"

Spusele acestea n-ajută la nimic. De ce? În spatele lor există și dorință și reflecții cu privire la succes și teama de nereușită și speranța în succes. Orice fel de reflecții, emoții, inclusiv speranța în succes trebuie stopate. Trebuie să rămână doar *hotărârea* fermă și calmă *de a câștiga*: „Eu sunt învingătorul" – astfel trebuie să sune declarația, fără nici un fel de cauze, condiții și semne de exclamare. Dacă veți reuși să intrați în această stare de hotărâre calmă și necondiționată, șansele de succes vor crește simțitor.

Este adevărat că aceasta nu este totul. Într-o etapă a jocului respectiv se poate obține succesul, o dată, de două ori, de trei ori. Dar la nesfârșit nu se poate pentru că orice om rămâne om și nu va reuși ca în permanență să mențină importanța la nivelul minim. Orice joc de noroc este un credit energetic care se poate transforma pe neobservate într-un *transfer indus* cu final trist. De altfel, problemele

respective au fost discutate mai amănunțit în vol. I al Transurfingului, de aceea nu ne vom opri asupra lor.

Se poate spune că există doar o singură modalitate de a evita plata dobânzilor la credit și anume, ieșirea la timp din joc. Și nu doar ieșirea, ci totala eliberare, chiar și de cea mai mică legătură cu pendulul, stingerea emisiei mentale pe frecvența acestuia. Cu alte cuvinte este necesar ca pentru o oarecare perioadă de timp să vă *transferați atenția* pe altceva și să uitați de joc. Numai astfel, încetând să vă balansați împreună cu pendulul vă puteți salva de pâlnia transferului indus. Numai după ce legătura a fost complet ruptă, poate fi reluată o nouă rundă de joc.

În genere, jocul cu pendulul este foarte periculos și imprevizibil, pentru că nici un individ nu dispune de hotărârea calmă de a avea. În esență, acesta nici nu este un joc, ci este un *dans cu o umbră*.

Pendulul este umbra invizibilă, rece și neiertătoare. El nu dispune de capacitate de înțelegere și nu are intenție. Nu are suflet și rațiune, a căror opoziție naște sentimente, elanuri, slăbiciuni. Niciodată nu-l veți putea învinge așa cum nu puteți să vă depășiți umbra. El asistă impasibil la zvârcolirile dumneavoastră știind că n-aveți încotro. Această umbră nu poate fi înfrântă în luptă, iar ca să vă jucați cu ea nu are rost. Ce e de făcut?

Trebuie fie să renunțați la jocul periculos, fie să născociți propriul joc pentru a deveni favoritul pendulului – iată ce are sens.

Încercând să câştige în faţa pendulului, individul aleargă pur şi simplu după o umbră. Toate năzuinţele sale de câştig şi trăirile aferente sunt supuse intenţiei interioare, iar aceasta îl conduce orbeşte pe individ să vadă ce e sub nasul lui şi să nu vadă ce e în jur. În scopul curmării acestei goane nesfârşite, este necesar să te opreşti, să priveşti în jurul tău şi să începi o mişcare independentă. Iată că rolurile se schimbă şi nu individul goneşte turbat după pendul, ci pendulul îl va urma pe individ. Acela care va renunţa la intenţia interioară, care este limitată, va deveni stăpânul jocului – conducătorul în aceste dansuri cu umbrele.

Pentru a iniţia jocul propriu este necesar să-ţi permiţi să fii tu însuţi. Jocul dumneavoastră înseamnă alcătuirea propriei realităţi după bunul plac. Puteţi face acest lucru. Este necesar doar *să vă luaţi* un astfel de privilegiu. Privilegiile vi le daţi sau vi le luaţi. Trebuie înţeles acest lucru.

Dar, a-ţi permite să fii tu cel care conduce, încă nu înseamnă totul. Starurile se nasc singure, dar strălucirea le-o dau pendulii. Chiar dacă aţi avea şapte stele-n frunte, chiar dacă aţi realiza cea mai extraordinară capodoperă, nimeni nu va avea habar de ea, dacă nu vă veţi afla sub aripa unui pendul puternic. Oricât de minunată ar fi creaţia, ea nu va deveni populară numai din această cauză. În cultură, ştiinţă şi artă, creaţiile de excepţie devin obiectul de interes al marelui public numai atunci când apare un nou pendul sau dacă ele sunt avantajoase pentru vechiul pendul.

Ca să devii o stea în sfera activităţii tale este necesar să ştii cum să foloseşti însuşirile pendulului. Nu v-aţi gândit niciodată de ce oare operele care s-au bucurat cândva în trecut de o imensă popularitate nu se mai bucură de succes, deşi şi-au păstrat calităţile de excepţie?

Există o multitudine de realizări culturale ale căror minunate însuşiri ar fi putut să satisfacă oricare dintre necesităţile zilelor noastre. Dar în timpul nostru, aceste realizări nu se mai bucură de cerere, deoarece pendulii lor, care au strălucit în trecut, aproape că s-au stins sau chiar au dispărut. Popularitatea şi moda sunt create chiar de penduli. Altfel, cum ar mai putea fi atrasă această imensă masă de oameni de unul şi acelaşi obiect?

Să analizăm fenomenul modă având drept exemplu două grupuri celebre cum au fost „Beatles" şi „Abba". Şi unii şi alţii au obţinut faima internaţională nu pentru că au creat ceva principial nou sau ceva cu totul excepţional. Tot ceea ce au realizat ei nu era ceva nou. Dimpotrivă, noii deschizători de drumuri ai stilurilor disco şi rock au fost alţii, nişte muzicieni mult mai puţin cunoscuţi. Şi atunci cum se poate explica fenomenalul succes al celor două grupuri?

Începutul carierei grupului „Beatles" a fost un şir de încercări chinuitoare şi de eşecuri răsunătoare. La început, cvartetul era o formaţie mediocră, aşa cum erau destul de multe la vremea respectivă. Ei nici nu ştiau să cânte cum trebuie. Profesionalismul lor nu se ridica mai sus de nivelul unui băruleţ unde, de fapt, şi cântau. Da, „Beatles" erau

foarte talentaţi, dar în show-bussines acest lucru nu este suficient. Vechii penduli se străduiesc întotdeauna ca prin tot soiul de procedee să-i ţină pe începători mai la distanţă.

Pe la începutul anului 1962, grupul îşi conturase deja stilul propriu şi urmau să apară cântece la auzul cărora să se legene întreaga lume. Dar acest lucru s-a petrecut după aceea; atunci nu le dădea nimeni atenţie. În acel an, cvartetul bătea în zadar la uşa multor firme de înregistrare, dar pretutindeni aveau parte de acelaşi refuz. Se părea că acest grup nu are nici o şansă de a se ridica mai sus de nivelul muzicii de club.

Hunter Davies, într-o biografie autorizată a formaţiei „Beatles", scrie: „Şi totuşi noi credeam în continuare că vom răzbate şi vom fi primii – povestea George. Când totul părea mizerabil şi nimic nu ne mai surâdea, noi desfăşuram un adevărat ritual. John striga: „Băieţi, încotro mergem?" Noi urlam drept răspuns: „Sus, Johnny, cât mai sus!" – „Cât mai sus, unde anume?" – „Pe culmea culmilor, Johnny!"

Dar nu această hotărâre a lor de a-şi atinge scopul le-a adus succesul. În anul 1963, ei au reuşit totuşi să scoată primul lor mic disc – semnal. El a ocupat în mod neaşteptat primul loc în topul hiturilor. Aceasta a fost prima lor realizare vizibilă, însă nimeni nu vedea în ea un mare eveniment. Presa a considerat că succesul acestui disc este o strălucire de scurtă durată a unei steluţe şi nu a făcut mare tam-tam. După acest disc s-a făcut din nou linişte şi au intrat în anonimat. Dar, după cum s-a dovedit ulterior, a fost liniştea de dinaintea furtunii.

După o jumătate de an, beatlesmania s-a revărsat ca o lavă uriaşă, mai întâi în Anglia, iar apoi în aproape întreaga lume. „Fiecare ţară – scrie Hunter Davies – a devenit martorul unei psihoze în masă, fapt care cu puţin timp în urmă părea de neimaginat şi căruia nu-i va mai fi scris să se repete. Astăzi, nimeni nu mai crede în aşa ceva şi totuşi ieri lucrul acesta a fost adevărat."

Ceva asemănător s-a repetat şi în cazul istoriei formaţiei „Abba". În anul 1972, acest cvartet strălucit n-a reuşit nici să treacă de faza de selecţie pentru participarea la concursul Eurovision. În sfârşit, în anul 1974, au depăşit acest prag al selecţiei şi, cu totul neaşteptat, au obţinut o victorie răsunătoare, depăşindu-i cu mult pe toţi ceilalţi participanţi. Dar, atunci, nimeni nu le-a dat atenţie. Se considera că grupurile cu eticheta „Eurovision" sunt efemere şi nu vor putea avea mai mult de un hit. Din nou, ca şi în cazul formaţiei Beatles, s-a lăsat pentru un timp tăcerea. Dar n-a trecut nici un an şi lumea întreagă a fost lovită de un nou val puternic, numit „abbamania".

În ambele cazuri se evidenţiază două legităţi clare. În primul rând, popularitatea se dezvoltă pe o traiectorie ondulatorie. La început există o perioadă lungă de anonimat, când se formează un grup restrâns, dar stabil de fani. Apoi urmează un salt neaşteptat, după care vine o perioadă de tăcere, ca şi cum valul s-ar fi retras la mal ca să adune puteri. În sfârşit, după o perioadă când nu se petrece nimic,

dintr-odată se rostogolește valul puternic al succesului amețitor. Popularitatea poate să se mențină un timp la nivel înalt, dar după aceea valul se stinge, întrucât apar noi penduli care îl împing pe planul doi.

Dar cea mai interesantă legitate constă în aceea că piesele muzicale care devin ulterior niște hituri strălucite, în prima perioadă nu sunt prea cunoscute și nu sunt gustate. Sunt ascultate, dar nu li se dă atenție. Și deodată vine momentul când aceleași lucruri încep să producă o cu totul altă impresie, de noutate, de irepetabilitate. Încep să aibă nuanța a ceva căutat, foarte stil și sunt moderne. Și toți, simultan, într-un chip neînțeles, ajung să spună la unison că este nemaipomenit.

Dar de unde vine această unanimă senzație de noutate și de stil? Că doar încă din 1962 „Beatles"-ii aveau deja sunetul inconfundabil de „Beatles"; de ce atunci nimeni nu le-a dat atenție? Și de ce în 1972 nimeni nu a recunoscut valoarea formației „Abba"? Doar cântecele lor erau aceleași și de ce anume în anul 1975 și nu într-altul au fost cu toții tulburați?

Faptul se explică prin aceea că fiecare epocă are însusirea sa caracteristică, nuanța sa, sonoritatea sa, cu alte cuvinte, carisma sa. *Dar o epocă nouă nu vine așa, de la sine, ea este atrasă de intenția oamenilor, ca un nor în spațiul variantelor. Iar pendulul dă stabilitate acestei intenționalități colective.*

La început, se formează un mic grup de adepți. Fiecare dintre ei emite gânduri pe frecvența „mie îmi place".

Se iveşte un pendul care uneşte şi sincronizează gândurile admiratorilor într-o singură direcţie „ne place". În spaţiul variantelor unde, după cum se ştie, există de toate, se află o anumită zonă de sectoare cu o calitate comună – „le place tuturor". Intenţia colectivă a primului grup de admiratori direcţionează mişcarea materială de realizare în direcţia acestei zone. Ca urmare, după un timp oarecare, realitatea capătă nuanţa de epocă nouă. Admiratorii sunt din ce în ce mai mulţi şi pendulul acumulează forţă. În sfârşit, intenţia colectivă depăşeşte o anume masă critică şi norul cu carisma noii epoci cuprinde toată realitatea materială. Şi iată, acest nor, atras de intenţia unită a admiratorilor pendulului, creează acea carismă aparte a noului timp.

Acum, cunoscând mecanismul de apariţie a noilor „adieri", puteţi, cu curaj, fără să mai trageţi cu ochiul la ceilalţi, să vă folosiţi de privilegiul legal *de a fi dumneavoastră înşivă*. Numai astfel vă puteţi valorifica şansa, puteţi face cunoscută întregii lumi individualitatea dumneavoastră irepetabilă. Pendulii nu suportă personalităţi unicat – ei vor fi nevoiţi să facă din dumneavoastră un star. Încetaţi să mai alergaţi după o umbră; începeţi să vă mişcaţi independent şi atunci pendulilor nu le va mai rămâne decât să vă urmeze. Sunteţi capabili să dictaţi moda, întrucât însuşirile sufletului dumneavoastră sunt unice, iar în spaţiul variantelor este deja pregătit norul individual clasa lux – el vă aşteaptă. Faceţi-vă auzită declaraţia intenţiei!

(Vol. 4, pg. 91)

Rezumat

Scopul și sensul vieții oricăror ființe constau în dirijarea realității.

Plictisul ca atare nu există – există doar permanenta și nesățioasa sete de a dirija realitatea.

Aprecierile, fondate pe comparație, generează polarizare.

Forțele de egalizare înlătură polarizarea prin confruntarea contrariilor.

Obiectul sau însușirea cărora li se acordă o însemnătate deosebită, atrag spre sine obiecte cu însușiri opuse.

Regula pendulului este: „Fă ca mine!"

Regula Transurfingului este: permiteți-vă să fiți dumneavoastră înșivă, iar altuia să fie el însuși.

Polarizarea se înlătură prin regula Transurfingului.

Conștientizarea: în momentul de față eu nu dorm și înțeleg clar ce fac, de ce fac așa și pentru ce anume.

Legea întâi a pendulului: el tinde să mărească energia conflictului.

Legea a doua a pendulului: el face totul pentru stabilitatea structurii sale.

Pendulii coordonează existența structurilor organizate.

Înrobirea voinței (intenției): structura ne învață să vrem ce trebuie.

Pentru a te elibera de influența zombiană a structurii trebuie să-ți alegi rolul de spectator jucător.

Procesul de realizare a scopului constituie forța motrice a evoluției.

În structură, individul se pierde pe sine și încetează să înțeleagă cine este și ce vrea.

Dependența apare din cauză că acul indicator al atenției intră în lațul stăpânirii pendulului.

Pentru a „coborî din țeapă" este necesar să transferi atenția, s-o ocupi cu altceva, să schimbi scenariul și decorurile.

Carisma epocii este atrasă prin intenția unui grup de oameni, ca norul din spațiul variantelor.

Primind orice credit energetic, proclamați-vă declarația de intenție.

Nu poți să câștigi în fața unui pendul – trebuie fie să refuzi jocul periculos, fie să inventezi propriul tău joc pentru a putea deveni favoritul pendulului.

Ca să poți inventa propriul joc este necesar să-ți permiți să fii tu însuți.

Capitolul II

VISAREA ZEILOR

Cele două fațete ale realității

Din timpuri imemorabile, oamenii au acordat atenţie faptului că lumea se manifestă dual. Pe de o parte, tot ceea ce se petrece în lumea materială este mai mult sau mai puţin pe înţeles şi explicabil din punctul de vedere al legilor ştiinţelor naturii. Dar, pe de altă parte, când e cazul să luăm contact cu fenomenele planului subtil, aceste legi încetează să mai funcţioneze. De ce nu se pot unifica diversele manifestări ale realităţii într-un sistem de conştiinţe?

Rezultă un tablou straniu: lumea parcă s-ar juca de-a v-aţi ascunselea cu omul, fără a dori să-şi dezvăluie adevărata esenţă. Nici nu reuşesc oamenii de ştiinţă să dezlege esenţa unei legi, că imediat a şi apărut un alt fenomen care nu se încadrează în tiparele precedentei legităţi. Şi acest iureş, goană după adevăr, alunecos precum o umbră, are loc fără întrerupere. Şi iată ce este interesant: lumea nu numai că îşi ascunde adevărata sa faţă, dar chiar ia cu multă bunăvoinţă acel aspect care tocmai i se atribuie.

Aşa se petrec lucrurile în toate domeniile ştiinţelor naturii. De exemplu, dacă un obiect al microcosmosului este prezentat ca fiind particulă, în mod cert se vor face

experimente care să confirme acest punct de vedere. Dar dacă se vor face supoziţii că nu e vorba despre o particulă, ci despre o undă electromagnetică, lumea nu va obiecta şi va face astfel încât să confirme acest lucru.

Cu aceeaşi şansă de reuşită am putea să formulăm întrebarea: ce este substanţa din care este alcătuită lumea – materie care dispune de masă? Şi ea va răspunde afirmativ. Sau poate totuşi este energie? Şi din nou răspunsul va fi afirmativ. În vacuum, după cum se ştie, are loc un proces neîntrerupt de naştere şi anihilare a microparticulelor – energia se transformă în materie şi invers.

N-are rost să ne întrebăm ce anume este primordial: materia sau conştiinţa. Lumea din nou îşi va schimba în mod diabolic măştile, întorcând către noi partea pe care dorim s-o vedem. Reprezentanţii diferitelor ştiinţe se ceartă între ei, demonstrând puncte de vedere opuse, dar realitatea introduce un verdict implacabil: în esenţă, toţi au dreptate.

Rezultă că lumea noastră nu doar ocoleşte răspunsul ci şi cade de acord, cu alte cuvinte se manifestă ca o *oglindă.* În această oglindă se reflectă efectiv toate reprezentările noastre despre realitatea înconjurătoare, oricare ar fi ele. Şi atunci rezultă că: toate încercările de a explica natura realităţii sunt inutile? Lumea va fi întotdeauna de acord cu ceea ce gândim noi despre ea şi în acelaşi timp va evita să răspundă „la obiect".

În realitate, totul este mult mai simplu. Nu trebuie căutat adevărul absolut doar în unele manifestări ale reali-

tății, ea având o multitudine de laturi. Este necesar doar să acceptăm faptul că realitatea este asemănătoare unei *oglinzi duale* – ea are două fațete: una fizică, pe care o putem atinge cu propriile mâini, precum și una metafizică, ce nu poate fi percepută, dar nu mai puțin obiectivă. În prezent, știința are de a face cu ceea ce se reflectă în oglindă, iar ezoterismul încearcă să privească lumea noastră dintr-o altă perspectivă. Aici are loc disputa dintre ele. Totuși, ce se ascunde acolo, în spatele oglinzii duale?

Acolo se află *spațiul variantelor* – structura informațională în care se păstrează scenariile tuturor evenimentelor posibile. Numărul variantelor este infinit, precum infinită este și mulțimea pozițiilor posibile ale unui punct pe rețeaua coordonatelor. Acolo se află înscris totul: ce a fost, ce este și ce va fi. Orice eveniment care are loc în lumea noastră reală, reprezintă realizarea materială a uneia din mulțimea variantelor.

S-ar părea că e greu să crezi așa ceva. Unde se află poziționat spațiul variantelor? Și cum e posibil așa ceva? Din punctul de vedere al reprezentării noastre tridimensionale, el se află pretutindeni și, în același timp, nicăieri. S-ar putea să fie dincolo de universul nostru vizibil sau, poate, în ceașca dumneavoastră de cafea. În orice caz, nu în a treia dimensiune.

Paradoxul constă în faptul că noi o pornim într-acolo în fiecare noapte. Visele nu sunt nicidecum niște iluzii în înțelegerea curentă a cuvântului. Individul, fără a-și face griji deosebite, le consideră de domeniul fanteziei, fără să

bănuiască faptul că ele reflectă evenimente reale care ar fi putut avea loc în trecut sau se vor petrece în viitor.

Se știe că în somn, omul poate să vadă imagini care n-ar fi din lumea noastră. Și este absolut clar că, în principiu, n-a avut unde să le vadă. Dacă este vis – înseamnă că este, într-o oarecare măsură, o imitație a realității, înfăptuită de creierul nostru și atunci de unde sunt luate toate aceste imagini și subiecte incredibile?

Dacă vom raporta în mod convențional tot ceea ce este conștient în psihicul individului la rațiune, iar ceea ce este subconștient – la suflet, atunci se poate spune că visul reprezintă zborul sufletului în spațiul variantelor. Rațiunea nu-și imaginează, nu inventează visele sale, ea într-adevăr le vede. Sufletul are acces direct la câmpul informațional, unde toate „scenariile și decorurile" se păstrează staționar, asemănător cadrelor unui film. Fenomenul timp, adică desfășurarea evenimentelor, se manifestă numai în procesul mișcării „benzii de film". Rațiunea se manifestă ca observator și „generator de idei".

Memoria are și ea o relație directă cu spațiul variantelor. Deja s-a demonstrat că, fizic, creierul nu este capabil să încorporeze toată informația pe care o acumulează individul în cursul vieții sale. Și atunci cum reușește el să memoreze? De fapt, creierul reține nu toată informația, ci ceva asemănător cu adresele respectivelor date din spațiul variantelor.

Rațiunea nu este capabilă să creeze nimic principial nou. Ea poate doar să realizeze, din cuburi vechi, o nouă

versiune a unei case. Toate descoperirile ştiinţifice şi capodoperele raţiunea le capătă din spaţiul variantelor prin intermediul sufletului. Clarviziunea precum şi cunoştinţele intuitive ne vin tot de acolo.

O descoperire în ştiinţă – scria Einstein – nu apare nicidecum pe cale logică; în formă logică ea se îmbracă numai ulterior, când se scrie despre ea. Descoperirea, chiar şi cea mai mică, este întotdeauna o intuiţie. Rezultatul îţi vine din afară şi aşa de neaşteptat, ca şi cum cineva ţi l-ar fi sugerat...".

Nu trebuie confundat spaţiul variantelor cu cunoscuta concepţie a câmpului general informaţional, în care datele pot fi transmise de la un obiect la altul. Spaţiul variantelor este o matriţă staţionară – o structură care determină tot ceea ce există şi ar fi putut să se întâmple în lumea noastră.

Ştiinţa oficială nu este deocamdată în stare să explice, nici să confirme existenţa spaţiului variantelor. Dimpotrivă, ea se va strădui pe toate căile să discrediteze modelul Transurfingului, ceea ce nu este de mirare, ştiinţa oficială fiind şi ea un pendul tipic. În genere, ştiinţei, cu toate meritele şi realizările sale, nu îi este propriu să menţioneze tot ceea ce nu se încadrează în limitele sale. Întâlnind fapte inexplicabile, ea le va suci şi învârti pe toate părţile, învinuindu-i pe opozanţii săi de şarlatanie, substituirea faptelor sau pur şi simplu ignorând evidenţa, aceasta numai pentru a se menţine pe piedestalul său de granit. Totuşi s-a găsit cineva, academicianul Viaceslav Bronnikov,

care a reușit să pună știința într-o situație absolut fără ieșire, îmbinând incredibilul cu evidența.

Copiii, elevi ai Academiei Internaționale de Dezvoltarea Omului, fondată de academicianul Bronnikov, demonstrează că au capacități care într-adevăr nu se încadrează în nici un fel de tipare. Ei sunt capabili să vadă cu ochii închiși exact cum i-ar avea deschiși; pot să rețină cantități uriașe de informație, sunt înzestrați cu capacitatea de clarviziune și pot să vadă corpuri fizice îndepărtate ca și cum le-ar vedea cu telescopul. Sunt greu de crezut astfel de lucruri, dar faptele rămân fapte – ei privesc prin zid ca și cum acesta n-ar exista. Cum de reușesc ei toate acestea?

Neurofiziologii, studiind efectul vederii directe, descriu observațiile lor astfel: „În cazul vederii obișnuite, pe aparatură se fixează locul de intrare a semnalului, schimbarea locației acestuia în creier și prelucrarea. În vederea directă, locul intrării semnalului nu se înregistrează, mutarea semnalului în creier lipsește, dar prelucrarea semnalului este determinată exact de aparate. Toate încercările noastre de a bloca intrarea semnalului în creier dau rezultate negative. Noi descoperim ceva care, prin luarea în considerare a parametrilor săi fizici, manifestă însușiri ce nu au legătură cu procesele electromagnetice".

Rezultă un fapt: creierul este capabil să vadă singur, fără mijlocirea aparatului vizual, dar modalitatea de receptare a informației este necunoscută. Cum pot fi înțelese toate acestea? Bronnikov explică fenomenul respectiv prin existența unei legături între conștiința umană și ceea ce el

numeşte supraconştiinţă. „Supraconştiinţa, – scrie el – este ceva ce se află în afara individului, un fel de mediu". Dumneavoastră aţi ghicit, probabil, că în Transurfing, prin acest mediu se înţelege spaţiul variantelor. De fapt, ce importanţă are cum denumim aceasta? Esenţa rămâne aceeaşi.

Raţiunea sau, dacă doriţi, creierul „vede" ceea ce găseşte în spaţiul variantelor, prin intermediul sufletului. Ochii văd realitatea fizică. Creierul însă, în cazul vederii directe, se conectează la câmpul metafizic al informaţiei, unde literalmente se păstrează întregul mulaj al realităţii înconjurătoare. Având acces la această bancă de date, pot fi văzute obiecte indiferent unde s-ar afla acestea – dincolo de un perete, sub pământ sau la o depărtare de mulţi kilometri.

În spaţiul variantelor se găsesc atât zone realizate în realitatea materială, cât şi nerealizate. Pentru a obţine vederea directă este necesar să te deprinzi să recepţionezi acel sector realizat care este în curs de desfăşurare. Din punct de vedere fiziologic, aceasta poate fi interpretată ca o sincronizare specială a celor două emisfere ale creierului. Academicianul Bronnikov a elaborat un întreg sistem de exerciţii speciale (şi, în acelaşi timp, foarte simple), care permit oricărui om să-şi dezvolte aceste capacităţi. Dacă doriţi, puteţi să găsiţi pe Internet informaţiile respective şi să încercaţi. Toate acestea sunt lucruri reale.

În spaţiul variantelor se păstrează de asemenea informaţii despre toate variantele posibile, viitoare şi trecute, iar aceasta înseamnă că accesul la acest spaţiu dezvăluie şi

posibilitatea clarviziunii. Problema constă doar în faptul că există o mulțime infinită de variante și de aceea se pot vedea și evenimente care nu se vor realiza. Exact din această cauză clarvăzătorii fac uneori greșeli în predicțiile lor. Căci se pot vedea și lucruri care nu au existat niciodată și care nu se vor întâmpla nicicând.

În această privință, puteți fi liniștiți – viitorul dumneavoastră nu-i este nimănui cunoscut, întrucât nimeni nu este în stare să determine care dintre variante se va realiza. Exact la fel, nu există nici o garanție că în vis ați văzut chiar acel sector al spațiului care se va întruchipa în realitate.

Ceea ce este minunat, este faptul că din moment ce viitorul nu este predeterminat în mod fatal, înseamnă că rămâne întotdeauna o speranță de mai bine. Sarcina Transurfingului este nu să privești cu regret în trecut și să privești cu teamă spre viitor, ci să îți formezi intenționat propria realitate.

Energia gândurilor omului, în anumite condiții, este capabilă să materializeze un sector sau altul al spațiului variantelor. În starea pe care Transurfingul o numește *unitate între suflet și rațiune* se naște o forță mirifică, de neînțeles – și anume *intenția exterioară* – ea fiind aceea care întruchipează în realitate o posibilitate potențială. Tot ceea ce obișnuim să spunem că este magie are o relație directă cu intenția exterioară. Cu ajutorul acestei forțe, magii din vechime au înălțat piramidele egiptene și au creat și alte minuni asemănătoare.

Intenţia e denumită exterioară întrucât se găseşte în afara omului, din care cauză nu stă în puterea raţiunii. Este adevărat că într-o anumită stare de conştiinţă individul poate să aibă acces la ea. Dacă această forţă uriaşă ar putea fi subordonată voinţei, ar putea fi realizate lucruri incredibile. Dar, oamenii contemporani au pierdut demult această capacitate de care dispuneau locuitorii vechilor civilizaţii, precum cei din Atlantida. Rămăşiţe ale Cunoaşterii străvechi au ajuns până-n zilele noastre sub forma unor învăţături şi practici ezoterice izolate. Este destul de dificil să foloseşti aceste cunoştinţe în viaţa de zi cu zi.

Şi totuşi, situaţia nu este chiar atât de lipsită de speranţă. În Transurfing există metode indirecte cu ajutorul cărora se poate totuşi să obligi intenţia exterioară să lucreze pe o cale ocolitoare. Individul este capabil să-şi formeze o realitate proprie. Dar pentru aceasta este necesară respectarea anumitor reguli. Raţiunea umană obişnuită încearcă fără succes să acţioneze asupra imaginii sale din oglindă în loc să îşi schimbe chipul. Chip înseamnă direcţia şi felul gândurilor omului. Pentru a transforma lucrul dorit în realitate este prea puţin să ai doar dorinţă. Trebuie să ştii cum să lucrezi cu oglinda duală. Puteţi învăţa să faceţi aceasta.

Este adevărat că va trebui să zdruncinaţi din temelii monolitul aşa-numitei „gândiri sănătoase" care, de fapt, nici nu este astfel. Dacă ajungi să te împaci cu existenţa simultană a celor două laturi ale realităţii – fizică şi metafizică – vechile stereotipuri se năruie, în schimb imaginea

lumii se luminează tot mai mult. Dualismul se manifestă ca o parte inseparabilă a realităţii noastre. De exemplu, sufletul are legătură cu spaţiul variantelor, iar raţiunea – cu lumea materială. Intenţia [redacted] are de-a face cu realitatea materială, iar cea exterioară – cu sectoarele virtuale ale spaţiului variantelor.

Când aceste două aspecte ale realităţii se ating la suprafaţa oglinzii, apar fenomene care se obişnuieşte a fi considerate paranormale sau deocamdată inexplicabile. Un exemplu ilustrativ al acestei atingeri a celor două faţete îl constituie dualismul corpuscul-undă, când un microobiect se prezintă fie ca undă, fie ca particulă. Apariţia şi anihilarea microparticulelor în vid – este un exemplu al stărilor de graniţă în care realitatea oscilează între forma fizică şi cea metafizică.

Dar cel mai uimitor exemplu îl reprezentăm noi înşine – fiinţe vii care îmbinăm simultan, în sinele nostru şi materialul şi spiritualul. Într-un anume fel noi locuim la suprafaţa unei oglinzi gigantice; pe una din părţile ei se află universul nostru material, iar pe cealaltă – se întinde infinitul negru al spaţiului variantelor.

Aflându-ne într-o asemenea situaţie unică ar fi cel puţin o lipsă de prevedere să trăim numai în cadrul concepţiei noastre obişnuite despre lume şi să folosim numai o singură parte şi anume partea fizică a realităţii. Veţi afla cum trebuie să procedaţi cu oglinda cu două feţe şi veţi putea astfel să înfăptuiţi ceea ce anterior părea de nereali-

zat. Veţi avea ocazia să vă convingeţi că posibilităţile vă sunt limitate numai de propria intenţie.

Visul ca realitate

Când o posibilitate se întruchipează în realitate, în raport cu suprafața oglinzii duale apare o imagine simetrică. Pe una din fețele oglinzii se află sectorul spațiului metafizic al variantelor, iar pe cealaltă față – realizarea sa materială. Toate ființele vii, în această situație, se balansează la marginea oglinzii întrucât corpul și rațiunea țin de lumea materială, iar sufletul, în atare situație, rămâne în legătură neîntreruptă cu spațiul variantelor.

Noi toți am venit în această viață de acolo și acolo ne vom și întoarce; parcă am fi în culise pentru ca, după ce ne-am schimbat straiele, să apărem din nou la suprafața oglinzii într-o nouă înfățișare. În acest teatru al măștilor, actorii se rotesc, își schimbă necontenit rolurile. După ce a jucat un rol, actorul fuge pentru un minut în culise, își pune o altă mască și intră din nou în joc, uitând cu desăvârșire despre tot ce s-a petrecut până în momentul ultimei sale apariții pe scenă. Actorul într-atât își intră în pielea noului personaj, încât nu mai știe cine este el cu adevărat. Dar, uneori i se ia pânza de pe ochi și individul realizează dintr-o dată cu uimire că iată, această viață a lui nu este nicidecum prima.

Profesorul psihiatru american Jan Stevenson a adunat mai mult de două mii și jumătate de cazuri, înregistrate oficial, ale unor persoane – în special copii –, care au fost

întrebate ce îşi amintesc din experienţa trăită în vieţile anterioare. Fără nici un fel de hipnoză, copiii îşi descriau viaţa din trecutul îndepărtat, trăit în alte ţări.

În cărţile lui Jan Stevenson sunt prezentate cazuri mai mult decât curioase. Este caracteristică povestea a doi fraţi gemeni care discutau între ei într-o limbă necunoscută. La început, s-a crezut că este vorba de un limbaj al copiilor. Lucrurile au continuat aşa până la vârsta de 3 ani când părinţii au început să bănuiască că ceva nu este în regulă. Fraţii au fost prezentaţi unor lingvişti, iar aceştia au descoperit cu uimire că gemenii vorbeau în aramaica veche. Această limbă era larg răspândită în vremurile lui Christos, dar în prezent nu se mai foloseşte.

O fetiţă din fosta Iugoslavie s-a îmbolnăvit şi o perioadă de timp a fost în comă. După ce şi-a revenit, ea nu i-a mai recunoscut pe cei din jur şi a început să vorbească într-o limbă străină. Specialiştii au stabilit că ea vorbea într-unul din dialectele bengaleze. I-a rugat să o ducă acasă, în India. Când fetiţa a fost dusă în oraşul numit de ea, şi-a recunoscut casa, dar a rezultat că atât părinţii ei, cât şi „ea însăşi" muriseră demult.

Astfel de întâmplări cu cei mici sunt în număr apreciabil. Dar lucruri asemănătoare se întâmplă şi cu adulţii. O femeie în vârstă de 27 de ani, călătorind cu soţul său în Germania, a descoperit cu surprindere că recunoaşte locurile ca şi când erau locurile ei natale, deşi nu fusese niciodată pe-acolo. Ba chiar şi-a văzut propria casă şi şi-a amintit numele părinţilor şi fraţilor. Într-o tavernă locală,

femeia a recunoscut un bătrân care îi cunoscuse familia și care povestea despre tragicul caz în care un cal, lovind-o cu copita pe fetiță, a omorât-o. Femeia a completat imediat relatarea bătrânului cu o sumedenie de detalii.

Andrzej Donimirski, în cartea sa „Oare trăim o singură dată?", descrie experimentele efectuate de psihiatrul englez Arnold Blacksman, care, cu ajutorul hipnozei, îi forța pe pacienți să se întoarcă în fostele lor vieți. Una dintre paciente a relatat amănunțit despre cele șase vieți trăite de ea anterior. În prima viață a fost soția fostului dascăl al guvernatorului roman în Anglia, apoi soția unui evreu din Rostov, apoi slujnică casa unui negustor din Paris, a fost de asemenea damă de companie a unei infante spaniole în Castilia, croitoreasă la Londra, călugăriță într-unul din statele americane. Și toate acestea în decursul a două milenii. Istoricii au verificat datele și evenimentele – totul a fost confirmat.

Dacă e să adunăm laolaltă toate aceste fapte, aproape că nu mai rămâne loc pentru îndoieli privind faptul că reîncarnarea într-adevăr are loc. Stârnește nedumerire doar un singur lucru: de ce amintirile despre viețile trăite anterior apar numai în cazuri rare și la un număr relativ mic de persoane. În genere, se întâmplă la vârsta copilăriei fragede, iar cu timpul amintirile se șterg total din memorie.

În realitate, nu amintirile se șterg, ci se blochează conștientizarea individului. Fiecare poate să-și amintească întrupările sale anterioare dacă se trezește în această viață care este asemănătoare visării în trezie. Se știe că până la

patru ani, copilul nu este capabil să distingă somnul de realitate. S-ar putea ca el să-şi amintească vieţile anterioare, dar el nu este lăsat să conştientizeze pentru că i se impune o concepţie „raţională" a lumii.

Mai mult decât atât, individul nu-şi aminteşte de sine până la vârsta de patru ani. Dumneavoastră ce credeţi, de ce? Pentru că copilul nu este „raţional" şi încă nu este conştient de sine? Aceasta, iată, este o mare rătăcire colectivă. În realitate, conştientizarea copiilor este mult mai mare decât la adulţi. Şi invers, adulţii sunt aceia care se afundă în visarea inconştientă în starea de veghe şi de aceea nu-şi amintesc nici de vieţile anterioare, nici de ei la vârsta primei copilării. Să vedem cum ajung lucrurile să se petreacă astfel.

Născându-se într-un nou corp, sufletul este împins în planul ultim, în timp ce raţiunea ocupă poziţia fruntaşă. Dar ce este raţiunea? La momentul naşterii este o simplă coală de hârtie, pe care se poate înscrie orice. De la bun început, pe această coală se trece şablonul în concordanţă cu care individul se percepe pe sine şi realitatea înconjurătoare. Şi cu cât acest şablon înregistrat este mai clar, cu atât este mai profundă prăpastia dintre suflet şi raţiune. *Individul conştientizează realitatea aşa cum a fost învăţat să o facă.*

Conştientizarea poate fi divizată în două nivele: primul – este atenţia, iar al doilea – este percepţia. Imediat după naştere, percepţia nu este voalată de nimic. Copilul are larg deschise capacităţile spre acumularea de cunoştin-

țe intuitive și clarviziune. Cu alte cuvinte, el are acces nemijlocit la informația din spațiul variantelor și percepe lumea așa cum este ea.

Dar, adulții „visători" îl iau imediat pe noul-născut la refec și îl înghesuie în limitele strâmte ale visării, pe care ei le consideră ca fiind existență conștientizată. Lucrul acesta se face prin limitarea libertății și prin fixarea atenției. Copilul este silit să-și concentreze atenția pe atributele realității materiale: „Uită-te aici! Fii atent! Ascultă ce-ți spun! Nu mai face așa! Fă așa!" Când atenția a fost captată, orizontul percepției se îngustează semnificativ, conștientizarea dispare și individul se afundă într-o stare care aproape că nu se deosebește de visarea inconștientă.

Într-adevăr, dacă atenția este concentrată pe o sferă îngustă de fapte, omul se deplasează fără a-și desprinde privirea de vârful picioarelor și, firesc, n-are posibilitatea să vadă ce se petrece împrejur. Șablonul concepției despre lume și viață, la rândul său, îl plasează pe individ în patul lui Procust al stereotipiilor care decretează „cum anume trebuie" să se petreacă toate lucrurile. În visarea inconștientă, o asemenea fixare a atenției și receptării atinge nivelul maxim. Omul recepteză situația așa cum este ea, realizând în sinele său toată neputința de a influența mersul lucrurilor. În consecință, cel ce visează se află în întregime la discreția circumstanțelor; visarea „se petrece" iar el nu poate avea niciο reacție. Scenariul decurge spontan, corespunzător cu temerile și așteptările individului. Așteptările și gândurile curg de la sine, fără a mai fi direcționate.

În visarea conștientă, nivelul conștientizării este deja mai mare; cel ce visează poate, printr-un efort volitiv, să influenteze mersul evenimentelor. Este suficient ca individul să realizeze că totul se petrece doar în somn, și imediat acestuia i se dezvăluie capacități uimitoare. În visarea conștientizată nu se află nimic care n-ar putea fi realizat – pot fi direcționate evenimentele, pot fi înfăptuite lucruri incredibile, de exemplu se poate chiar zbura. Și toate acestea numai pentru că atenția și percepția s-au eliberat de fixație – individul parcă și-ar fi îndreptat ținuta, ar fi privit în juru-i și ar fi realizat care este situația sa.

În starea de veghe, oricât ar părea de straniu, nivelul de conștientizare scade din nou. Gândurile omului, în majoritatea cazurilor, zboară spontan. De la un subiect, ele trec la altul. Ceea ce neliniștește și provoacă teamă sau enervează, pune de obicei stăpânire pe conștiință și îl frământă într-o măsură mai mare sau mai mică. Cele mai rele așteptări și reacții negative ajung, independent de voința individului, să-i alcătuiască realitatea. Percepția și atenția acestuia sunt prinse și fixate de probleme, de gânduri și circumstanțe apăsătoare. Ca urmare, omul se afundă în grijile sale, întocmai ca în visarea din starea de veghe. Iată, așa, în maniera aceasta, oamenii devin maturi.

Adultul îl consideră pe copil lipsit de judecată, pentru că acesta nu se încadrează în visarea lui. Desigur, copilul trebuie învățat cum să trăiască în condiții noi pentru el. Dar tocmai aici, în mod inevitabil, se petrece paradoxul: cu cât copilul își însușește mai bine regulile de purtare în

limitele înguste ale lumii materiale, cu atât coboară mai mult nivelul de conștientizare, iar această stare atrage la rândul său pierderea capacității de a influența mersul evenimentelor și de a recepta și latura metafizică a realității.

Adulții au devenit prizonierii propriilor jocuri și, în mod corespunzător, și al circumstanțelor din momentul în care au început să le ia în serios și să se afunde până peste cap în griji. Copilul însă este stăpânul deplin al jocului său. Conștientizarea sa este mai înaltă, pentru că el își amintește în fiecare moment că totul este doar un joc. Importanța lui este la un nivel inferior, deoarece el înțelege că totul este doar un joc. Și el acționează cu detașare, observând totul ca spectator, pentru că el își dă seama că totul este doar un joc.

Pentru adulți jocul s-a încheiat, viața este un lucru serios. Pe de o parte, acest lucru este adevărat, dar pe de alta – o asemenea atitudine transformă existența într-o visare în stare de veghe. Desigur, individul este în cunoștință de cauză că în momentul acela el nu doarme, ci este în stare de veghe. Dar cu ce se schimbă lucrurile? Dorințele nu se împlinesc, visele nu se realizează, în schimb cele mai rele temeri, ca un făcut, se confirmă. Viața se derulează de la sine, cum se nimerește, nu cum ți-ai dori. Iată, rezultă că în visarea conștientizată individul este stăpânul realității sale, iar în starea de veghe este un neajutorat. Totul este relativ.

Rezultatul capacității de a gestiona visarea se manifestă în faptul că în timpul somnului individul este conști-

ent de sine, în raport cu realitatea înconjurătoare. În stadiul respectiv de conştientizare, individul are un punct de sprijin, şi anume realitatea în care el se poate întoarce după trezire. Realitatea, la rândul său, este asemănătoare somnului inconştient în stare de veghe – „viaţa este cum se nimereşte". Individul nu-şi aminteşte de vieţile sale anterioare şi nu are un punct de sprijin, în raport de care să se poată ridica pe următoarea treaptă de conştientizare.

În visarea conştientizată vă amintiţi cine sunteţi cu adevărat. Sunteţi cel care visează. Realizaţi că este îndeajuns să vă treziţi şi toate viziunile au dispărut. Dar se poate şi rămâne în vis şi prin intenţia dumneavoastră să-i direcţionaţi mersul. Atâta timp cât nu veţi realiza că visaţi şi nu veţi memora punctul dumneavoastră de sprijin, vă veţi afla în întregime sub puterea visării. Sunteţi în dependenţă de circumstanţe, în cutia condiţionării.

Realitatea se deosebeşte de vis prin aceea că vă întoarceţi întotdeauna la ea. Ca să distingeţi ce se petrece – este vis sau realitate – este necesar să vă alegeţi un punct de referinţă, întrucât atât visul, cât şi realitatea sunt relative. Visele sunt ireale în raport cu realitatea. Dar în raport cu ce este ireală realitatea însăşi? Unde se află punctul de referinţă al realităţii?

Murind, vă întoarceţi la acel punct de referinţă iniţial. Dar, de fiecare dată, născându-vă din nou, uitaţi punctul de pornire şi vă cufundaţi într-o nouă visare – următoarea viaţă. Dacă aţi reuşi să vă amintiţi cine sunteţi de fapt, aţi

realiza că sunteți capabil să dirijați, iată, această visare a dumneavoastră – viața.

Este extrem de complicat de făcut aceasta. Dificultatea constă în aceea că va trebui să vă înlocuiți șablonul modului de reprezentare a lumii. Acesta va fi un fel de trafaret ștanțat în rațiune și care nu poate fi în niciun fel șters sau corectat. Se poate doar crea unul nou, suplimentar, pentru care va fi necesar, înainte de toate, ca rațiunea să fie eliberată, desprinsă de cea anterioară. Rațiunea se poate desprinde de șablonul său în stare de conștiință modificată, care se produce în timpul somnului, sau sub acțiunea substanțelor psihotrope.

În stare normală de conștiință, sufletul și rațiunea sunt acordate sincron la sectorul realizat al spațiului variantelor. Rațiunea observă realitatea materială ca și cum ar privi pe fereastră. În stare de beție alcoolică sau narcotică, rațiunea renunță la controlul său; se întrerupe sincronismul și sufletul se abate într-o zonă nerealizată a spațiului variantelor. Drept urmare, individul, aflându-se în lumea reală, o receptează cu totul altfel, în funcție de gradul de deviere.

Simplu vorbind, individul băut poate vedea binecunoscuta sa casă sau stradă într-o înfățișare deosebită, așa cum se petrece în vis. Rațiunea sa vede imaginea din sectoarele nerealizate cele mai apropiate ale spațiului, unde decorurile sunt cu totul altele. Iar acolo pot fi toate după cum îți dorești. De exemplu, individul nicicum nu poate găsi ușa, pentru că nu o mai vede la locul ei. Aranjamentul casei poate să arate îngrozitor, ca în timpul unei reparații

capitale, aşa că este aproape imposibil de recunoscut. Oamenii cunoscuţi pot arăta de asemenea cu totul altfel. În realitate, totul este neschimbat, numai că omul vede decoruri nereale, pentru că percepţia sa „priveşte" în altă zonă a spaţiului variantelor.

În somnul inconştient, controlul raţiunii se diminuează şi mai mult şi de aceea se întâmplă ca sufletul să zboare în sectoare foarte îndepărtate unde scenariile şi decorurile reprezintă ceva de neimaginat. Acolo totul este posibil, începând cu raiul din nori şi terminând cu un asemenea infern, în comparaţie cu care dracii cu cazanele lor de smoală par o casă de odihnă. Cel ce visează se poate afla într-o lume tehnogenă, plină până la refuz de mecanisme uriaşe zăngănitoare. Poate să nimerească într-o lume care aminteşte de abatoare unde nu se află nimic altceva în afară de sânge şi mormane de carne crudă. Te poţi trezi într-un oraş necunoscut, unde nu-ţi rămâne decât să bântui în disperare pe străzi neştiute, fără să înţelegi cum ai nimerit acolo şi încotro să o iei. În asemenea zone, oamenii pot fi monstruoşi, anormali, iar animalele pot fi turbate, fioroase.

Trezindu-se după un asemenea vis, individul încearcă un sentiment de uşurare ce nu poate fi cu nimic comparat: „Dumnezeule, ce fericire că totul nu a fost decât un vis!". Da, este vis, dar nu e iluzie în sensul obişnuit, ci o realitate metafizică nerealizată. Dar cel mai înspăimântător lucru în vis îl constituie faptul că toate aceste personaje virtuale îl văd pe individ şi pot face cu el orice, în concor-

dantă cu temerile şi aşteptările lui. Să te păzească Dumnezeu să rămâi prea mult într-o asemenea realitate.

Apropos, cosmonauţii aflaţi pe orbită au şi ei vise nepământene. De exemplu, Ghenadii Strekalov scrie în jurnalele sale care au fost publicate: „Visez nişte vise stranii, uneori te minunezi: nu există nicio motivare şi nicio legătură. După cum se vede, creierul – ca un computer hipercomplex – dă rateuri de oboseală sau în el a intrat o informaţie din afară, din câmpul informaţional al universului, unde totul este înscris şi se păstrează pe vecie". S-ar putea ca, după astfel de vise care în nici un caz nu se puteau naşte în limitele conştiinţei umane obişnuite, pe cosmonaut să nu-l uimească postulatul Transurfingului cu privire la existenţa spaţiului variantelor.

Modelul percepţiei umane este bine expus în cărţile lui Carlos Castaneda şi Teun Marez. Ei descriu cum îşi reprezentau toate acestea toltecii – ultimii originari din Atlantida. În concordanţă cu învăţătura lor, omul este înconjurat de un cocon energetic luminos, format dintr-o mulţime de fire. Undeva, la nivelul energetic al omoplaţilor, toate firele se adună într-un focar unic, numit punctul nodal. Poziţia acestui punct nodal determină orientarea percepţiei.

Dacă alăturăm modelul respectiv cu concepţia Transurfingului, rezultă că într-o poziţie normală a punctului nodal, individul percepe realitatea obişnuită. În această poziţie, realitatea realizată coincide cu sectorul corespunzător din spaţiul variantelor. Dacă însă punctul se depla-

sează într-o parte, sincronizarea se perturbă şi individul poate să perceapă zone nerealizate. La oamenii obişnuiţi, poziţia punctului nodal este fixă. Dacă din anumite cauze, punctul începe „să se plimbe", individul începe să manifeste capacităţi de clarviziune. Fără îndoială că visele sunt determinate de deplasarea acestui punct. Important este ca acest focar al percepţiei să nu-şi modifice poziţia şi să revină la poziţia iniţială. În caz contrar, dacă se blochează într-o poziţie nefirească, cu psihicul se petrece ceea ce se numeşte ţicneală.

Acela care poate intenţionat să-şi modifice poziţia punctului nodal, este capabil să dirijeze realitatea întocmai ca visarea conştientizată. O asemenea capacitate se manifestă de la sine, dacă îţi repoziţionezi punctul de sprijin în raport cu realitatea, adică să conştientizezi cine eşti de fapt. Nu este deloc o sarcină uşoară. Cei care au obţinut iluminarea, dintre cei cunoscuţi, pot fi număraţi pe degete. Iluminarea este asemănătoare situaţiei în care, la început bâjbâi pe străzile înguste şi întortocheate ale unui oraş necunoscut, iar apoi te înalţi deodată în zbor şi priveşti de sus toată întinderea, ca în palmă; atunci, drumul spre ţintă îţi este clar imediat.

Transurfingul nu vă ridică la înălţimea zborului păsărilor, dar el vă arată traseul pe care îl puteţi urma chiar şi cu ochii închişi. Pentru a vă trezi în somn vă trebuie punctul de citire. Vă daţi seama că este un vis atunci când vă amintiţi că există şi o altă realitate, cea manifestată. Vă poate servi drept punct de plecare faptul că ştiţi că în viaţă

poţi să urci dacă nu o treaptă, cel puţin o jumătate de treaptă spre conştientizare, iar acest lucru nu este puţin.

Iată, mergeţi pe stradă sau discutaţi cu cineva, sau vă ocupaţi cu lucruri domestice. Treziţi-vă! Priviţi în jur, uitaţi-vă cu luciditate la ce se întâmplă. Sunteţi capabil ca prin intenţie să vă orientaţi propria lume pe făgaşul care trebuie. Vă puteţi dirija propria realitate. Nu va fi la fel cu ceea ce se petrece în vis, când subiectul se schimbă plastic, supunându-se celei mai mici mişcări a voinţei dumneavoastră. Realizarea materială este inertă ca o răşină, dar şi ea poate fi „modelată" dacă folosiţi principiile Transurfingului. Şi primul lucru care trebuie făcut este să vă treziţi.

Conştientizaţi realitatea ca un vis. Numai în visarea conştientizată puteţi controla situaţia. Când dormiţi în stare de veghe, nu controlaţi situaţia, ci vă luptaţi cu pendulii. *Coborâţi în sala de spectacol şi observaţi. Acţionaţi detaşat, arendându-vă şi rămânând doar observator.*

Pentru a menţine nivelul conştientizării, este necesar să controlaţi permanent direcţia în care merg gândurile dumneavoastră. Când acest lucru va intra în obişnuinţă, el se va face automat, fără eforturi. Căci atunci când vă treziţi în vis nu trebuie să depuneţi efort ca să vă păstraţi capacitatea de a şti că nu este decât un vis. Iată, la fel şi în starea de veghe, te poţi deprinde să-ţi controlezi direcţia gândurilor. Dar pentru aceasta, la început va trebui să vă impuneţi sistematic „să vă treziţi" pentru a obţine deprinderea respectivă.

Când vă veţi aminti în stare de veghe că trebuie să acţionaţi detaşat, veţi deveni conştienţi, adică veţi coborî de pe scenă în sala de spectacol sau veţi rămâne pe scenă ca spectator-jucător. Acestea sunt acele jumătăţi de treaptă spre conştientizare, care vă este deja suficientă pentru a executa celelalte principii ale Transurfingului, dintre care cele mai importante, aşa cum vă este cunoscut din cartea anterioară, sunt: *diminuarea nivelului importanţei, deplasarea pe cursul variantelor şi coordonarea.* Aceste principii vă dau posibilitatea chiar şi orbeşte să vă mişcaţi în labirintul situaţiilor de viaţă, evitând tot soiul de neplăceri posibile. În continuare veţi face cunoştinţă cu următorul instrument puternic de dirijare a realităţii, şi anume oglinda duală.

Iar în încheierea acestei teme poate fi formulată încă o întrebare: dacă undeva în spaţiul variantelor există un punct de sprijin înainte de viitoarea viaţă, referitor la care realitatea poate fi considerată visare, atunci ce anume constituie baza pentru punctul de plecare? Evident, Dumnezeu însuşi. *Sufletul fiecărei fiinţe vii este o parte din Dumnezeu. Iar fiecare viaţă este un vis al Lui.* Putem să continuăm cu întrebările: dar există oare şi pentru Dumnezeu însuşi un punct de sprijin?

Fie ca această întrebare să-i chinuie pe aceia care trag speranţă. Cu acelaşi succes ne putem pune întrebarea: există oare ceva dincolo de limitele Universului vizibil? Nu ştim lucrul acesta, la fel ca fluturii care strâng nectar în Africa şi nu ştiu că există America şi că şi acolo cresc flori.

Oare această lume nu este îndeajuns de frumoasă? De ce să pretindem de la ea toate explicațiile? Ne putem delecta simplu, cu nectarul acelor flori care ne sunt accesibile.

Copiii lui Dumnezeu

Din timpuri îndepărtate, s-a împământenit solid obiceiul general de a atribui celor ascultători de Dumnezeu trăsături exclusiv pozitive, iar cei fără de Dumnezeu să fie învinuiţi de toate păcatele posibile. Mai exact, înşişi oamenii plini de credinţă au creat chiar acest stereotip pentru sine şi totodată pentru toţi, ca un soi de prezumpţie a nevinovăţiei. Şi, cu toate acestea, în numele lui Dumnezeu s-au comis şi continuă să se comită crime monstruoase, la baza cărora s-a aflat un scop, chipurile plăcut lui Dumnezeu – urmărirea celor de altă credinţă. De parcă credinţa ca atare l-ar face pe om evlavios. De unde iau adepţii religiei o asemenea convingere – că ei sunt fără de greşeală sau mai exact spus, că sunt neprihăniţi într-atât încât până şi ateiştii sunt înclinaţi să le dea respectuos dreptate? Pasămite suntem credincioşi, mergem la biserică, ne rugăm şi de aceea suntem punctul central a tot ceea ce este spiritual, luminos, iar voi sunteţi fără Dumnezeu, deci v-aţi cufundat în păcate. Noi suntem corecţi, iar voi sunteţi incorecţi.

Sursa acestei convingeri o constituie punctul de sprijin pe care individul îl găseşte în pendulul religiei. Aici se află totul: şi îmbătarea cu milostivirea Domnului care iartă păcatele şi mântuirea de sentimentul de vină prin pocăinţă şi credinţa în Împărăţia lui Dumnezeu, precum şi speranţa în ajutorul Domnului şi senzaţia de unitate cu cei de ace-

eaşi credinţă. În această privinţă, ateiştii o duc mult mai greu, ei trebuie să se bizuie doar pe forţele proprii, iar sentimentul vinovăţiei n-au unde-l plasa.

Dar de ce năzuieşte către Dumnezeu acela care se consideră cuvios dintru început? În multe cazuri, nu dragostea pentru Atotputernicul îi aduce pe credincioşi la El, ci sentimentul de frică şi nesiguranţă. Sunt oameni care consideră că sunt din tot sufletul devotaţi lui Dumnezeu, dar aceasta este o iluzie. De fapt, ei încearcă să fugă de propriul ego. În ego-ul lor nu este nimic rău, care să deranjeze, atâta timp cât cineva nu-l jigneşte. Ego-ul este generat de relaţiile de dependenţă, când individul, comparându-se cu alţii, descoperă că nici pe departe nu este perfect.

Singurul scop al ego-ului îl constituie confirmarea propriei valori. Dacă nu obţine această confirmare, se simte jignit şi individul simte un disconfort sufletesc de care vrea să se debaraseze. Cum poate face acest lucru? Există două modalităţi: fie slăbeşti hăţurile şi ego-ul porneşte în galop, fie îl struneşti până îl înăbuşi. Cei care au ales prima modalitate se transformă în egoişti, iar cei care au optat pentru a doua – vor fi altruişti.

Adesea, având scopul de a se debarasa de disconfort, izolarea îl poate conduce pe individ la un gest disperat, şi anume la negarea de sine. Ego-ul declară că este rău să te iubeşti pe tine însuţi şi că trebuie să-ţi iubeşti aproapele. Individul nu mai ţine cont de sufletul său şi se dedică în totalitate lui Dumnezeu şi oamenilor, se dăruieşte numai pentru a obţine reazim. Dar se întâmplă invers – egoul se

loveşte de agresivitate – atunci apar criminalii, nemernicii, cinicii. În felul acesta, atât cei care ostenesc întru credinţă, cât şi cei decăzuţi, şi unii şi alţii sunt generaţi de ego-ul lor, numai că polaritatea este opusă.

S-ar putea să vi se pară că, întorcându-vă cu faţa spre Dumnezeu, vă scăpaţi de propriul ego. Dar paradoxul constă în aceea că tocmai ego-ul vă împinge către Dumnezeu. Căci Dumnezeu nu este în afara noastră, ci în noi! O părticică din Dumnezeu se află în fiecare fiinţă vie şi, în felul acesta, El conduce întreaga fire. Ego-ul se „închină" unui simbol abstract şi îşi întoarce faţa de la adevăratul Dumnezeu. Hristos, Mahomed, Buddha, Krishna – sunt cele mai înalte manifestări ale Domnului. Omul obişnuit, deşi nu constituie o formă supremă de manifestare, este totuşi o manifestare. Rezultă că o manifestare se închină alteia?! Cui îi trebuie aşa ceva?

Năzuinţa spre Dumnezeu cu scopul de a se izbăvi de propriul ego, este calea importanţei interioare. Importanţa interioară se manifestă numai în cazul în care v-aţi expus, vă lăsaţi în voia unei judecăţi străine. Întoarcerea către sine, fără a ţine seama de alţii este adevărata cale spre Dumnezeu. Dacă eu mă eliberez de necesitatea de a ţine seama de părerea altora, atunci îmi sunt suficient mie însumi şi ego-ul meu nu mai există; rămâne pur şi simplu personalitatea mea deplină. Nu-i ascultaţi pe aceia care vă îndeamnă să vă schimbaţi şi să vă modelaţi, într-un fel care ar corespunde anumitor standarde. Ei vă forţează să vă schimbaţi, să-i întoarceţi spatele sufletului dumneavoastră şi să

urmați regula pendulului: „Fă ca mine!" Întoarceți-vă către sinele dumneavoastră, acceptați-vă așa cum sunteți, permiteți-vă să fiți dumneavoastră înșivă, asumați-vă dreptul de a fi drept. Închinându-vă ființa slujirii unui Dumnezeu abstract, oricare ar fi el, înseamnă să întoarceți spatele propriului suflet. Aceasta nu este nimic altceva decât fidelitate față de pendulul religiei.

Aceasta este teosofia Transurfingului care, să o spunem, nu este impusă nimănui. Eu nu proclam adevăruri absolute, ci doar încerc să evidențiez unele legități. Fiecare este liber să tragă concluziile sale.

Desigur, activiștilor din sfera religiei nu le vor fi pe plac asemenea raționamente. Deși și printre ei se întâlnesc oameni diferiți, cu convingeri diferite. Pe acești adepți ai pendulului religiei îi deosebește de veritabilii slujitori ai celor sfinte, maniera dușmănoasă de a opune dogmele lor tuturor celorlalte practici. Această presiune agresivă îi trădează imediat pe aderenții pendulului. Din fericire, au trecut acele timpuri când acești aderenți puteau să-i ardă pe rug pe cei de altă credință. Dar, neînțelegerile pe tărâm religios au rămas și nu se vor sfârși pentru că nimeni nu va abroga legea numărul unu a pendulului.

În esență, religia este o comunicare cu Dumnezeu prin mijlocitori. În obiceiurile de botez, cununie și înmormântare nu te poți descurca fără slujitorii celor sfinte. Dar acestea nu sunt chiar atât de obligatorii. Oare Dumnezeu nu-l va primi pe copilul său dacă pe acesta, la timpul respectiv, nu s-a învrednicit nimeni să-l boteze? Dacă în fie-

care dintre noi este o părticică din Creator, nu suntem oare copiii Lui? Aveţi oare nevoie de mijlocitori în relaţiile cu Tatăl şi Mama? Fiecare îşi rezolvă problema singur pentru sine.

Religia, în ce-i priveşte pe aderenţii săi, constituie un pendul deosebit de aspru care-i îndeamnă pe adepţi să renunţe la bunurile lumeşti exterioare. Oricare cale spirituală ar fi, se obişnuieşte ca ea să fie pusă în legătură cu modul de viaţă ascetic. Iar despre iluminare există părerea că omul atinge nişte culmi pe calea perfecţiunii spirituale când tot ceea ce este pământesc încetează să-l mai intereseze. Nu muşcaţi din această momeală. Fiecare om poate şi trebuie să se intereseze de starea sa materială, de confort, de cele necesare traiului. Dacă procedează altminteri, înseamnă că se găseşte în totalitate sub influenţa unei anume idei. Această idee, mai mult ca sigur, aparţine unuia dintre penduli: religios, filozof sau mai ştiu eu care pendul „spiritual".

Pendulii, potrivit celei de a doua legi, tind să-l forţeze pe aderent să se dedice în întregime intereselor structurii. Dacă individul s-a prins zdravăn de acest cârlig, pe el nu-l va mai interesa în mod cert nimic altceva. Ar putea chiar să fie tributar iluziei că se ocupă exclusiv de sufletul său sau că „vorbeşte cu Domnul Dumnezeu". În realitate, sufletul unui asemenea „iluminat" este închis într-o cutie etanşă şi nu mai poate nici să pomenească de nevoile sale.

De ce a venit sufletul în această lume materială? Ca să se pregătească pentru viaţă nepământeană din ceruri?

Este o prostie! Dacă sufletul şi aşa a venit în această lume din ceruri, de ce ar mai trebui să se pregătească din nou pentru viaţa cerească? Şi este oare posibil aşa ceva aici, pe Pământ? Această viaţă lumească constituie pentru suflet o şansă unică. El chiar de aceea a şi venit aici din lumea spirituală, pentru a cunoaşte toate minunăţiile lumii materiale. În lumea spirituală reuşeşte întotdeauna. Care este raţiunea să-l lipseşti de tot ceea ce oferă această minunată, plăcută, admirabilă lume în care există atâtea tentaţii remarcabile?

Dedicându-vă total slujirii Domnului, vă îndepărtaţi de El. Creatorul făureşte o multitudine de realităţi prin intermediul fiinţelor vii, ca întruchipări vii ale Sale. Creatorul intenţionează să încerce toate faţetele realităţii pe care o creează. Tocmai de aceea îi şi trimite pe copiii săi în lumea materială. Dumnezeu ne-a oferit libertate de acţiune, deci să ne bucurăm din plin de libertatea oferită! Nu e nevoie să ne ferecăm în chilii, petrecând ore îndelungate în rugăciuni. Aceasta nu înseamnă să-l slujeşti pe Dumnezeu, ci înseamnă lipsire de bucuria Sa, bucurie pe care o poţi căpăta de la deplinătatea, plenitudinea vieţii. Este ca şi cum l-ai lipsi pe copil de joacă în aer liber, obligându-l să-şi dedice tot timpul învăţării pe de rost.

Adepţii pendulilor religiei vă vor induce ideea că nu sunteţi capabili de nimic şi că Dumnezeu este atotputernic. Pentru structură nu reprezintă un avantaj libertatea şi forţa dumneavoastră. Ea are nevoie de şurubelele care să funcţioneze bine. Pendulii au câştigat deja destul în procesul de subjugare a voinţei individului. Nu ne rămâne decât să ne

exprimăm uimirea cât de uriaşă trebuie să fie influenţa pendulilor dacă fiii lui Dumnezeu şi-au pierdut orice reprezentare despre măreţia lor.

Omului i-a fost dată de la începuturi puterea de a-şi alcătui stratul propriei sale lumi prin transpunerea variantelor potenţiale din spaţiul metafizic în realitatea materială. Pendulii au reuşit nu doar să le răpească oamenilor cunoaşterea propriilor capacităţi, ci chiar să le şi denatureze însăşi raţiunea vieţii, înlocuind menirea de a-L *sluji* pe Dumnezeu, cu *venerarea*.

Este puţin credibil ca Dumnezeu să aibă nevoie de venerare. Oare dumneavoastră aveţi nevoie de veneraţia copiilor dumneavoastră? Probabil că aţi prefera să vedeţi în ei nişte prieteni buni. De fapt, *scopul vieţii, precum şi servirea însăşi a Domnului constă în „co-zidire", în crearea împreună cu El.*

Mulţi oameni sunt convinşi că tot ceea ce li se cere este să creadă în Dumnezeu. Ei cred în existenţa şi măreţia Lui. Şi ce-i cu asta? Căci oamenii nu înţeleg cine este Dumnezeu. Pentru ei, El este o abstracţie, ceva de nepătruns şi, nu de puţine ori, un idol care te înfricoşează. Li s-a insuflat că Dumnezeu trebuie venerat, că trebuie respectate poruncile Sale şi, printr-o viaţă virtuoasă, să fie pregătiţi pentru ce va să fie, ceva ce, practic, nimeni nu poate explica pe înţeles, pentru a avea sens.

Dar să crezi nu înseamnă să înţelegi. Slujba religioasă nu este o comunicare cu Dumnezeu. *Limbajul lui Dumnezeu este creaţia.* Afirmaţia respectivă poate să fie accep-

tată, sau – nu, iar disputa şi discuţiile speciale pe această temă nu-şi au rostul. Aceasta nu e o problemă filozofică, ci este o chestiune de alegere. De aceea nici nu e cazul să mai adăugăm ceva.

Alcătuindu-vă stratul propriei lumi, propria realitate, dumneavoastră comunicaţi cu Dumnezeu. Când vă bucuraţi de propria realizare, Dumnezeu se bucură împreună cu dumneavoastră. Iată că în aceasta şi constă adevărata slujire a Lui. Iar credinţa în Dumnezeu înseamnă, în primul rând, încredere în sine, în propriile posibilităţi de făuritor. O părticică din Creator există în fiecare om. Bucuraţi-L pe Tatăl vostru. Cu cât veţi crede în propriile capacităţi, cu atât veţi crede în Dumnezeu şi, prin aceasta, veţi şi adeveri cele spuse de El: „După credinţa voastră vi se va da".

Teatrul viselor

După cum s-a menţionat la începutul cărţii, motivul de căpătâi care se află la baza comportamentului tuturor făpturilor îl constituie necesitatea ca cel puţin într-o anumită măsură, să dispui de propria-ţi viaţă. Orice activitate sau proces îndreptate către un anume scop, în genere, pot fi caracterizate ca o dirijare a realităţii. Orice s-ar întâmpla în viaţă sau indiferent ce-ar exista, în ultimă instanţă totul se reduce la una şi aceeaşi sarcină: luarea sub control a realităţii înconjurătoare, într-o măsură mai mare sau mai mică.

Şi atunci Dumnezeu ce face? Răspunsul la această întrebare este evident şi nu necesită dovezi. Crearea şi dirijarea realităţii – iată în ce anume constau în general scopul şi raţiunea oricărei vieţi. Funcţia de dirijare a lui Dumnezeu nu comportă dubii, întrebarea este cum face.

De când pendulii religiei au denaturat însăşi noţiunea de Dumnezeu, tot ceea ce are legătură cu el este învăluit într-o anume tăinuire stranie şi plină de contradicţii, de genul: Dumnezeu există, dar nimeni nu l-a văzut. Pe de o parte. Dumnezeu dirijează lumea, dar pe de alta, lucrarea Lui nu se manifestă în mod clar. Şi ce rezultă: El este şi nu este. O asemenea situaţie paradoxală permite pendulilor să trateze şi să folosească noţiunea de Dumnezeu aşa cum le convine.

Dacă nu intrăm în detalii, cauza principală a denaturării adevăratei esenţe a lui Dumnezeu o constituie o serie de substituiri efectuate de religii. Slujirea lui Dumnezeu a fost transformată în adorare, iar evidenţa existenţei Lui a fost înlocuită cu credinţa oarbă. Pendulii l-au declarat pe om neputincios şi i-au contrapus atotputernicia lui Dumnezeu. Iar esenţa de la începuturi dumnezeiască a omului a fost cu totul redusă la zero, rupând prin aceasta fosta unitate cu Creatorul.

În felul acesta, pe om – asemenea unui copil răpit – l-au lipsit de legătura cu Părintele său şi l-au forţat să uite adevărata sa provenienţă, precum şi menirea sa. Drept urmare, omul şi-a pierdut orice noţiune despre capacitatea şi forţa sa de creator alături de Creatorul Suprem. Fiului lui Dumnezeu i s-a insuflat că el nu poate să dispună de soarta sa, că este obligat să-L venereze de la distanță pe Tatăl său şi să i se închine ca unui idol. Copilul n-ar fi capabil de nimic ca lumea şi n-ar avea niciun fel de drept, toată viaţa lui găsindu-se în mâinile despoticului Părinte care este milostiv cu el doar cu condiţia ca acesta să i se supună necondiţionat, cu capul plecat.

Supunându-se influenței pendulilor, omul a fost îndepărtat de la un serviciu demn şi a căzut *în servitute*. Nu este vorba doar despre pendulii religiei ca atare. Ateismul este în felul său tot o religie, numai că este întoarsă pe dos. Aici credinţa se preschimbă în neştiință; această neştiinţă se preschimbă în negare, iar negarea – în neacceptare activă. Indiferent pentru ce concepţie despre lume şi viaţă ar

opta individul, în esenţă, situaţia lui nu se schimbă: pendulul religiei îşi pune soarta în mâinile Domnului, iar ateistul – în mâinile unei Providenţe sau în puterea circumstanţelor, a împrejurărilor cu care individul se obişnuieşte a se lupta.

Şi într-un caz şi într-altul, omului îi revine rolul de neinvidiat de marionetă: fie te rogi şi accepţi milostivirea Domnului, fie te lupţi cu greutăţile, întrucât nimic nu se obţine de pomană. Şi câte n-ar face omul, oricât s-ar căzni, el rămâne în voia pendulilor şi a circumstanţelor până ce acţiunile lui nu vor ieşi din limitele intenţiei interioare. Întotdeauna primim ceea ce alegem. Dacă gândeşti că soarta ta, rostul tău este să bântui prin hăţişul pădurii, înseamnă că va trebui să străbaţi o pădure doborâtă de vânt. Dar dacă admiţi ideea îndrăzneaţă că eşti în stare să urci până la nori, atunci te vei înălţa deasupra pădurii şi vei zbura în voie. Nimeni nu te va reţine, doar tu însuţi.

Dar omul nu poate să creadă că el este în stare să primească pur şi simplu aşa, fără nici un fel de condiţii, cu ajutorul intenţiei interioare, dacă nu va conştientiza şi nu va accepta esenţa sa dumnezeiască. Nu este uşor de realizat că însăşi esenţa lui Dumnezeu a fost denaturată până la extremis: Creatorul a fost transformat într-un Cârmuitor care pretinde închinăciunea. Dar ce face cârmuitorul? Acţionează în rolul de judecător, înfăptuieşte echitatea, restabileşte adevărul, pedepseşte, gratulează după merite, îşi exprimă voinţa, în sfârşit, ajută şi se îngrijeşte de supuşii

săi. Totuşi, noi nu vedem cu adevărat nimic din toate acestea.

În realitate, urmărim doar un abuz atotcuprinzător şi ilegalitate. Credincioşii suferă, iar păcătoşii înfăptuiesc toate fărădelegile fără să fie pedepsiţi. Dreptatea, echitatea dacă „triumfă", aceasta se face doar cu mari sforţări. Cerinţele şi rugăciunile nu aduc rezultatele aşteptate. Deşi s-ar părea că pe Dumnezeu nu-l „costă" nimic să împlinească rugile şi să restabilească dreptatea, dacă El este atotputernic.

Pentru a explica această evidentă neconcordanţă, adepţii pendulilor încearcă să interpreteze într-un anumit mod cele ce se întâmplă, ca să adapteze scenariul potrivit rolului pe care i l-au prescris lui Dumnezeu. Sunt puse în circulaţie tot soiul de născociri şi minunăţii de genul: „Aceasta este voinţa lui Dumnezeu" sau „Vor avea după faptă şi răsplată" atunci când I se vor înfăţişa. Ai putea crede că oamenii, asemenea ticăloşilor, netrebnicilor, au fugit de la educator şi de aceea acum, deocamdată, mai pot săvârşi tot felul de obrăznicii şi nesăbuinţe dar, cu siguranţă, atunci când vor fi prinşi, vor fi pedepsiţi cu toată asprimea.

În ce constă Intenţia lui Dumnezeu, dacă dăm la o parte toate aceste supoziţii? Pentru a răspunde la această întrebare nu vom încerca să ghicim sau să filozofăm, ci simplu, constatăm încă o dată faptul că intenţia a tot ceea ce este viu se reduce, într-un fel sau altul, la dirijarea realităţii. Nici restabilirea dreptăţii şi a echităţii, nici satisface-

rea dorinţelor şi rugăminţilor, nici răsplata pentru merite, nici pedepsirea, nici grija şi nici cârmuirea, ci dirijarea realităţii (gestionarea acesteia) – iată ce se petrece în realitate.

Nimănui nu îi este dat să facă ceea ce nu vrea Dumnezeu. Într-adevăr, totul se află sub controlul Său. În afară de gestionare. El înfăptuieşte aceasta nu în mod centralizat, stând pe tron, ci prin intermediul tuturor fiinţelor vii. Poate oare Dumnezeu să dirijeze lumea găsindu-se în afara acesteia? Fiecare fiinţă poartă în sine o fărâmă din Creator şi tocmai de aceea intenţia unei fiinţe, luată separat, nu poate să nu coincidă cu Intenţia lui Dumnezeu.

Punând suflet ca parte din Sinele Său în fiecare din vietăţile existente, Dumnezeu le-a înzestrat şi cu capacitatea de a dirija realitatea înconjurătoare pe măsura conştiinţei de sine. Tot ceea ce există are conştiinţă, începând cu omul şi terminând cu mineralele. Desigur, omul se află pe o treaptă superioară a conştiinţei, dar aceasta nu înseamnă că pietrele nu trăiesc şi ele viaţa lor – pur şi simplu existenţa lor se desfăşoară în altă dimensiune. Tot ceea ce există în realitate îşi aduce contribuţia la gestionarea acesteia. Râurile îşi deschid vad pentru cursul apei lor, munţii se înalţă, cresc în întinderea câmpiilor, pustiurile şi pădurile, uscatul şi mările îşi câştigă teritorii unul de la altul, dar toţi şi toate dispun de o părticică de conştiinţă şi tind în felul său să gestioneze propria sa realitate. Şi, cu cât este mai înalt nivelul conştientizării, cu atât sunt mai multe posibilităţi de gestionare, de dirijare.

Pentru exemplificare, să luăm plantele. Ele sunt comune şi, în acelaşi timp, sunt misterioase. Nimeni nu va încerca să nege că ele sunt vii, dar puţini sunt aceia cărora le va trece prin minte gândul că plantele sunt vieţuitoare în adevăratul sens al cuvântului. Omul consideră plantele drept material biologic neînsufleţit, incapabil să simtă şi să fie conştient de sine şi de ce este în jur. Această concepţie constituie o mare greşeală. Plantele dispun de un tip aparte de sistem nervos – celulele fac schimb între ele de potenţiale electrice. Aceste uimitoare creaturi pot, în felul lor, să vadă, să audă, să simtă gustul şi mirosul. Mai mult decât atât, ele pot comunica între ele, pot să stocheze informaţii – pot să le analizeze şi chiar pot avea trăiri.

Cercetătorul american Cleve Backster a efectuat un experiment, aplicând unei plante detectorul de minciuni. La experiment participau două persoane: una dintre ele rupea crenguţele şi smulgea frunze, iar cealaltă era grijulie cu planta şi îi vorbea cu gingăşie. Şi iată că planta a învăţat să le deosebească pe aceste două persoane. Când în încăpere apărea omul „rău", planta „ţipa" – pe imprimantă se înregistra o plesnitură, iar când se apropia cel „bun", planta se liniştea. În urma rezultatelor obţinute, Backster a concluzionat că plantele sunt capabile să detecteze oscilaţiile electromagnetice şi chiar gândurile! Era suficient ca unuia dintre participanţii la experiment să-i treacă prin minte să rupă o frunză, că planta imediat reacţiona furtunos. Cercetările lui Backster au fost repetate în câteva rân-

duri de către alţi oameni de ştiinţă – rezultatul a fost acelaşi.

Într-un laborator unde aveau loc experienţe asemănătoare, o plantă de cameră manifesta însuşiri evidente ale unui sentiment pe care noi îl numim dragoste. Laboranta care efectua encefalograma plantei a remarcat că planta „torcea" ca o pisică ori de câte ori ea uda planta sau vorbea drăgăstos cu aceasta. De cum intra în încăpere, planta manifesta un adevărat extaz şi remarcabil era faptul că la alte persoane nu avea asemenea reacţii. Mare a fost uimirea cercetătorilor când floarea a început să prezinte însuşiri de gelozie! Era suficient ca obiectul dragostei ei să flirteze cu o persoană de sex opus şi floarea cădea într-o stare care nu poate fi numită altfel decât depresivă.

Reacţia plantelor n-a fost mai nimic în comparaţie cu moleculele ADN. Cercetările au demonstrat că până şi lanţul ADN manifestă un germene de reacţie primitivă. Radiaţia unei molecule ADN, aflată în spectrometru, poartă în sine informaţii nu numai despre structura ei, ci şi – ceea ce este uluitor – informaţii cu privire la „starea ei de spirit". Când moleculele se simt confortabil, radiaţia este calmă, liniştită. Când camera spectrometrului se încălzeşte, moleculele încep să „scoată zgomote stridente", reacţionând astfel la surplusul de căldură. La o anume temperatură, moleculele se distrug şi pier. Dar ceea ce surprinde în cel mai înalt grad, este faptul că în camera goală a spectrometrului, unde au fost distruse moleculele de ADN, *timp de patruzeci de zile* continuă să se mai audă „ţipetele

lor de dinainte de moarte" – spectrometrul înregistra emisia fantomatică a moleculelor dispărute, care, fizic, deja nu mai existau. Rezultatele respective au fost obținute pentru prima oară la jumătatea anilor 80 de către savantul rus Piotr Gareaevâi care, la vremea aceea, lucra la Institutul de probleme fizico-tehnice de pe lângă Academia de Științe a URSS. Deși – este necesar de menționat – știința oficială are, cum era și de așteptat, o atitudine plină de scepticism față de toate aceste experimente.

Plantele nu știu să țipe în gura mare și nu sunt în stare să își declare drepturile, sentimentele, trăirile. Dar ele au suflet și ele știu să sufere sau să se bucure. Numai că, în comparație cu omul, plantele își duc existența într-un somn adânc. Ele seamănă cu cineva care doarme și zâmbește când recunoaște în timpul somnului o voce plăcută, plină de gingășie și se încruntă când aude un strigăt mânios. Aceste minunate visătoare constituie izvorul vieții noastre, ne înfrumusețează viața, ne dau tot ce au, începând cu un ceai de leac și terminând cu umbra ocrotitoare într-o zi toridă. Și nu ne judecă în niciun fel și nici nu ridică vreo pretenție.

Plantele sunt capabile să simtă ceea ce simțim și noi, chiar dacă o fac în mod vag, confuz pentru noi. Ele ne iubesc, dacă le îngrijim și tind să ne mulțumească cu roadele lor. Dar ce simt ele atunci când le necăjim, le torturăm, este chiar rușinos să ne imaginăm. Ce poate simți un copac atunci când, trecând pe lângă el, un biped mai înalt, dar lipsit de simțire, neavând ce face, îi rupe o ramură? Teamă,

durere, ciudă? Putem oare să ne imaginăm acea groază de care este cuprinsă această ființă fără apărare, când un biped se apropie de ea cu toporul în mână? Este greu de imaginat ce suferințe monstruoase încearcă copacul când în corpul lui i se implântă toporul, iar viața îl părăsește încet, dar implacabil.

Niciodată nu vom ști ce simțăminte au plantele, acești martori muți ai cruzimii omului, care le tratează ca pe un material biologic. Rămâne doar să nădăjduim că ele dorm destul de profund pentru a nu simți suferința atât de acut precum o simt vietățile aflate pe o treaptă mai înaltă a conștiinței. N-ai ce face, lumea e crudă, așa este ea alcătuită – o viață există pe seama alteia. Dar aceasta nu-i dă omului dreptul moral să considere că în această lume visătoare numai el este înzestrat cu suflet și rațiune și că pe toți ceilalți poate să-i trateze cu indiferență și chiar dispreț.

Nu întâmplător, la popoarele care încă nu au fost pervertite de civilizația pendulilor, se practică obiceiul ca înainte de a sacrifica un animal sau de a doborî un copac, să li se ceară iertare. Cei ce practică de exemplu budismul, se uită întotdeauna pe unde calcă pentru a nu strivi din neatenție o insectă; de asemenea nu vor călca iarba dacă se poate merge pe cărare. Tot ceea ce este viu este demn de respect. Iar dacă individul nu împărtășește această părere, atunci ce pretenție mai are în ceea ce-l privește?

În comparație cu toate celelalte viețuitoare ale acestei planete, omul este doar o ființă relativ „trează”, atât și nimic mai mult. Căci viața este un fel de vis. Ne înconjoa-

ră o lume uimitoare, locuită de ființe care visează. Și fiecare trăiește în visul său și în permanență dorește ceva, năzuiește către ceva, are dreptul său și are de asemenea un scop. Tocmai aceasta este ideea, că fiecare ființă are un scop. „Dar de ce este așa? Pentru ce?" – va întreba individul care își închipuie că el este culmea desăvârșirii. Pentru că *procesul prin care se realizează un scop constituie motorul evoluției.* Evoluția este modalitatea de a crea, de a alcătui realitatea ce a ales-o însuși Dumnezeu.

Ideea de evoluție a apărut relativ de puțin timp. Înainte se considera că lumea nu este expusă unor schimbări principiale și că există în acea formă în care de la începuturi a fost creată de Dumnezeu. Esența evoluției poate fi caracterizată pe scurt ca un proces de schimbări cantitative neîntrerupte, care trec treptat în schimbări calitative. Pentru prima oară această idee a demonstrat-o strălucit Charles Darwin vorbind despre un anumit aspect – cel biologic. Forțele motrice ale evoluției, după Darwin, sunt *variabilitatea ereditară și selecția naturală.* Variabilitatea constituie baza formării de noi caracteristici în alcătuirea și funcțiile organismelor, iar ereditatea fixează aceste caracteristici. Ca urmare a luptei pentru existență, are loc supraviețuirea cu precădere a celor mai adaptate exemplare.

În teoria lui Darwin totul este corect; totuși, se pierde din vedere un element de principiu: ce anume determină această variabilitate? Selecția naturală și ereditatea fixează sau înlătură caracteristicile nou apărute ca pe niște fapte care deja au avut loc. De unde provin aceste caracte-

ristici, ce anume le determină apariţia? De ce cresc aripioare înotătoare, aripi, gheare, blană, coarne şi altele la acele specii care nu le-au avut?

În evoluţie se remarcă salturi, încetiniri, mişcări pe care le înţelegem şi apariţii ale unor forme principial noi, care din punctul de vedere al ordonării evoluţiei nu-şi găsesc explicaţii. De exemplu, a fost imposibil de stabilit veriga apariţiei şi dezvoltării organelor vizuale. În genere, cum a apărut şi cum s-a dezvoltat văzul. Este un salt calitativ, o schimbare principială, care n-a putut să apară pur şi simplu întâmplător. Iar despre apariţia vieţii ca atare, nici n-ai ce spune: rezultă că într-o bună zi a apărut „întâmplător" codul genetic al vieţii?

Din modelul Transurfingului rezultă o concluzie evidentă: *schimbarea se realizează din intenţie.* Fiecare fiinţă vie îşi formează stratul vieţii sale şi, inclusiv, se întruchipează pe sine. Năzuinţa de a dirija realitatea este croită pe scop şi anume să facă totul cât se poate mai bine, fapt pentru care este necesar să se schimbe în mod corespunzător şi să se ajusteze după nevoile mediului înconjurător. Intenţia a tot ceea ce este viu, începând cu organismele unicelulare şi terminând cu omul, poate fi caracterizată printr-o formulă comună: *mă străduiesc să acţionez şi să fiu astfel pentru a putea conduce eficient realitatea.* Iată că această intenţie o materializează sectoarele corespunzătoare ale spaţiului variantelor; rezultatul acestora constituind apariţia de noi însuşiri.

De exemplu, se ştie că cele mai îndepărtate în timp tipuri de păsări aveau gheare pe aripi ca să se poată căţăra pe copaci. Probabil că mai înainte de a învăţa să zboare, au fost nevoite să se caţere undeva sus şi apoi să planeze. Forma de dirijare a realităţii de tipul „Mă caţăr în copaci" nu a fost foarte eficientă. N-ar fi fost rău să adauge încă o funcţie: „Pot să planez în jos". Dar şi mai bine ar fi fost „Zbor în libertate". Intenţia de a zbura liber întruchipează treptat în realitate tot mai multe variante noi, una mai bună decât celelalte. Consecvent, în decursul unui timp îndelungat, prin schimbarea multor generaţii, se materializează sectoare în care aripile capătă forme tot mai perfecţionate.

În evoluţie, alături de procese creatoare, există şi procese distructive. Aici acţionează legile întâi şi a doua ale pendulilor. Pendulii exercită funcţii nu doar distructive; funcţiile lor, în decursul evoluţiei, pot fi stabilizatoare. Lupta neîntreruptă a pendulilor poate duce la înlocuirea unor tipuri cu altele sau la totala dispariţie a acestora. Pe de altă parte, pendulii sincronizează intenţia unor fiinţe vii, privite izolat. Altfel cum s-ar fi putut dezvolta aceleaşi caracteristici la populaţia unei anumite specii pe un spaţiu vital de proporţii?!

Ca rezultat al acţiunii combinate a unor factori interni şi externi, cum ar fi năzuinţa îndreptată spre un anumit scop a unor fiinţe luate separat şi activitatea pendulilor, se înfăptuieşte toată dezvoltarea în lumea materială. În felul acesta *Dumnezeu creează realitatea şi o direcţionează prin intenţia a tot ceea ce există,* împreună cu sufletul. El

a pus în fiecare fiinţă vie o parte din intenţia Sa şi a îndreptat-o spre visare – în viaţă.

Lumea noastră este un teatru al viselor, unde Dumnezeu se manifestă simultan ca spectator, scenarist, regizor şi actor. Fiind spectator, El urmăreşte piesa care se desfăşoară pe scenă. Fiind actor, el are emoţii şi simte tot cea ce simte şi fiinţa al cărui rol se interpretează. După cât se pare în aceasta şi constă scopul Domnului – să experimenteze tot ceea ce este posibil în acest caleidoscop pestriţ al visurilor. Dar de ce în piesă se petrec atâtea nenorociri şi nedreptăţi? De ce permite El toate acestea? Iar pendulii – acest rău universal – există cu ştirea Sa?

La această întrebare nu există răspuns. Motivele lui Dumnezeu îi sunt cunoscute numai Lui. Noi putem doar să constatăm faptul că în calitate de regizor şi scenarist, El îi dă piesei posibilitatea să se dezvolte liber, corespunzător intenţiei tuturor participanţilor. Fiecare îşi aduce contribuţia în alcătuirea realităţii, rezultatul fiind un tablou comun – somnul Domnului ţesut din multitudinea visărilor – manifestările Lui, luate fiecare în parte, aşa cum sunt vieţile tuturor fiinţelor.

Dar acele întrebări la care nu putem răspunde, în genere, nu au importanţă. Importantă este doar o concluzie care rezultă din tot ceea ce s-a spus: *fiecărei fiinţe vii Dumnezeu i-a oferit libertatea şi puterea de a-şi alcătui realitatea sa pe măsura conştientizării sale.* În funcţie de gradul acestei conştientizări, viaţa se transformă fie într-o visare inconştientă, unde cel ce visează se află în puterea

circumstanţelor, fie într-o visare conştientă care poate fi controlată şi direcţionată prin forţa intenţiei.

Tuturor le este dată libertatea alegerii, numai că foarte puţini se folosesc de acest privilegiu. De ce procesul evoluţiei se prelungeşte aşa de mult, dacă intenţia este capabilă să realizeze sectorul necesar din spaţiul variantelor? Pentru că practic toate fiinţele vii nu folosesc intenţia în mod conştient, orientată spre un anumit scop. Aflându-se în starea de visare inconştientă, ele (fiinţele) parcă şi-ar dori ceva, dar vag, fără a-şi da seama ce anume. Rezultă o intenţie dezlânată, neclară, fără contur precis.

În această privinţă, individul nu s-a îndepărtat de animale. Cum s-a mai spus, pendulii l-au lipsit nu doar de capacitatea de a dispune de realitate prin forţa gândurilor, dar chiar de însăşi cunoaşterea a ceea ce este posibil. Atras în jocurile distructive ale pendulilor, individul se mulţumeşte doar cu acţiunea inversă a intenţiei exterioare, obţinând astfel realizarea relaţiilor negative şi ale celor mai rele aşteptări. În rest, el reuşeşte cu mare greutate să-şi realizeze scopurile doar în cadrul îngust al intenţiei interioare.

Şi totuşi, individul care deţine un nivel destul de înalt al conştientizării, este capabil să se smulgă din acest cerc şi să-şi transforme viaţa în visare conştientă, în care realitatea se supune nu doar acţiunii directe, ci şi voinţei. Dacă o părticică din Dumnezeu se află în fiecare dintre noi, înseamnă că intenţia noastră este intenţia Domnului. Formându-ne propria realitate prin forţa intenţiei, noi împlinim Voinţa lui Dumnezeu. *Dacă vă manifestaţi intenţia,*

considerați că aceasta este intenția lui Dumnezeu. Cum vă puteți oare îndoi de faptul că ea nu va fi îndeplinită? Pentru toate acestea este necesar doar să vă asumați acest drept.

Nu să-l cereți, nu să-l pretindeți, nu să-l obțineți ci să vi-l creați. Să-ți alcătuiești propria realitate cu ajutorul intenției conștientizate. Poate oare Dumnezeu să ceară de la sine însuși? Oare există cineva de la care Dumnezeu să pretindă ceva pentru sine? El și așa va lua tot ceea ce va dori.

Când vă rugați lui Dumnezeu, este ca și cum Dumnezeu s-ar ruga Lui însuși. Când îi cereți ceva lui Dumnezeu este același lucru, ca și cum Dumnezeu ar cere de la El însuși. Dar s-ar putea înțelege și invers: vă rugați la dumneavoastră înșivă și cereți de la dumneavoastră înșivă.

Dacă intenția dumneavoastră este intenția lui Dumnezeu, atunci temerile, îndoielile dumneavoastră – ale cui sunt? Tot ale Domnului Dumnezeu. El v-a dat libertatea de a alege. Este voia dumneavoastră să vă alegeți tot ceea ce doriți. Alegând o cale grea, vă veți atinge cu dificultate scopul, depășind piedici de tot felul. Cum oare se poate astfel? Doar sunteți convins că nimic nu se obține ușor; deci, veți primi după propria credință.

Oare și Dumnezeu este așa de neajutorat, încât trebuie să obțină? El nu are nevoie să-și irosească puterile în lupta cu neînduplecata realitate. El este capabil să formeze o nouă realitate așa cum dorește. Același lucru este capabil și omul să facă dacă va pricepe că este posibil. Deci, de ce

nu v-ați trezi din somn și nu v-ați folosi de fostul dumneavoastră privilegiu? Dacă sunteți gata, toate celelalte țin de domeniul tehnicii. Din următoarea carte veți afla cum se face lucrul acesta.

Rezumat

Lumea reprezintă o oglindă dublă; pe una din feţe se află realitatea materială, iar pe cealaltă – spaţiul metafizic al variantelor.

Omul conştientizează realitatea aşa cum a fost învăţat să o facă.

Viaţa este asemănătoare visării inconştiente în stare de veghe pentru că omul nu are un punct de sprijin în ceea ce priveşte realitatea.

Coborâţi în sala de spectacole şi observaţi. Acţionaţi din afară, fără să vă implicaţi şi arendaţi-vă rămânând observator.

Scăderea nivelului importanţei, deplasarea pe cursul variantelor şi coordonarea vă oferă posibilitatea să vă deplasaţi pe nevăzute în visarea în starea de veghe.

Viaţa fiecărei fiinţe vii este visarea lui Dumnezeu.

Scopul vieţii precum şi slujirea lui Dumnezeu constau în co-creaţie – creaţie împreună cu El.

Procesul realizării scopului constituie motorul evoluţiei.

Variabilitatea speciilor în procesul evoluţiei rezultă din intenţie.

Dumnezeu creează realitatea şi o dirijează prin intenţia a tot ceea ce fiinţează.

Dumnezeu i-a acordat fiecărei fiinţe vii libertatea şi puterea să-şi alcătuiască realitatea sa pe măsura conştientizării sale.

Dacă vă manifestaţi intenţia, atunci să consideraţi că aceasta este intenţia lui Dumnezeu. Cum vă puteţi îndoi oare că ea nu va fi împlinită?

Nu să cereţi, să pretindeţi, să obţineţi, să creaţi.

Dicţionar de termeni

Importanţa

Importanţa apare acolo unde unui lucru i se acordă o însemnătate excesiv de mare. Este un potenţial excedentar în formă pură la înlăturarea căruia forţele de egalizare creează probleme aceluia care a generat acest potenţial. Există două tipuri de importanţă: *interioară şi exterioară.*

Importanţa interioară sau importanţa propriu-zisă, se manifestă ca o exagerare a calităţilor sau defectelor proprii. Formula importanţei interioare sună aşa: „sunt o persoană importantă" sau „ eu fac o muncă importantă". Când acul indicator al importanţei se dereglează, treaba încape pe mâna forţelor interioare şi „pasărea importantă" primeşte un bobârnac peste cioc. Pe cel ce „face o muncă importantă" îl aşteaptă de asemenea o deziluzie: ori ceea ce face nu-i trebuie nimănui, ori ceea ce face este prost făcut. Există şi reversul medaliei, şi anume minimalizarea calităţilor proprii sau subestimarea. În ambele cazuri, mărimea

potenţialului excesiv este aceeaşi, doar semnul este diferit. Mărimea importanţei exterioare este creată, de asemenea, în mod artificial de individ atunci când acordă prea mare însemnătate unui obiect sau eveniment din lumea exterioară. Formula importanţei exterioare sună astfel: „pentru mine are o mare importanţă..." sau „pentru mine este foarte important să fac... În aceste situaţii se creează un potenţial excesiv şi totul se strică. Imaginaţi-vă că trebuie să vă deplasaţi pe o bârnă: aceasta se află pe pământ. Nimic nu-i mai simplu. Iar acum, trebuie să vă deplasaţi pe o bârnă care se sprijină cu capetele sale pe acoperişurile unor case din vecinătate, aflate la o distanţă oarecare una de alta. Pentru dumneavoastră este foarte importantă deplasarea pe bârnă şi nu puteţi să vă convingeţi să renunţaţi.

Valul reuşitei

Valul reuşitei se formează ca o înmănunchere de linii ale vieţii favorabile pentru dumneavoastră. În spaţiul variantelor există de toate: inclusiv un fel de „filoane de aur". Dacă aţi nimerit pe linia extremă a unei asemenea neuniformităţi şi aţi pus mâna pe reuşită, puteţi – prin inerţie – să alunecaţi spre alte linii de acumulare, unde vor urma noi circumstanţe fericite. Dar dacă, după primul succes, a început o fâşie neagră, înseamnă că s-a prins de dumneavoastră un pendul distructiv şi v-a îndepărtat de valul succesului.

Alegerea

Transurfingul vă propune o abordare principial diferită de realizare a scopului. Individul *alege* ca şi când ar comanda ceva la restaurant, fără să-şi facă griji de mijloacele necesare realizării acesteia. În final, scopul se realizează în cea mai mare parte, singur, independent de acţiunile directe ale celui care a făcut comanda. Dorinţele nu vi se îndeplinesc. Visele nu vi se realizează dar alegerea dumneavoastră – este o alegere incontestabilă şi se va realiza în mod negreşit. Esenţa alegerii nu poate fi explicată în două cuvinte. Transurfingul se referă în întregime la ceea ce înseamnă *alegere* şi cum trebuie ea făcută.

Unitatea sufletului şi a raţiunii

Raţiunea are voinţă, dar nu este capabilă să dirijeze intenţia exterioară. Sufletul este în stare să sesizeze identitatea sa cu intenţia exterioară, dar nu are voinţă. El zboară în spaţiul variantelor întocmai ca un zmeu de hârtie ce nu poate fi direcţionat. Pentru a supune voinţei intenţia exterioară, trebuie să se realizeze *unitatea dintre suflet şi raţiune*. Aceasta este starea în care simţămintele sufletului şi gândurile raţiunii se unesc într-un tot. De exemplu, când individul este stăpânit de un entuziasm plin de bucurie, sufletul „cântă", iar raţiunea „îşi freacă mâinile de mulţumi-

re". Într-o asemenea stare, omul este capabil de creaţie. Dar se întâmplă ca sufletul şi raţiunea să-şi găsească unitatea în nelinişte, în teamă şi neplăceri. Atunci, se adeveresc cele mai rele aşteptări. În sfârşit, când judecata sănătoasă afirmă un lucru, iar inima se împotriveşte, aceasta înseamnă că sufletul şi raţiunea se află în dezacord.

Ghicitoarea Veghetorului

„Fiecare om poate obţine libertatea de a alege tot ceea ce doreşte. Cum poate fi obţinută această libertate?" Individul nu ştie că nu trebuie să obţină ci, simplu, *să primească* cele dorite. Sună absolut incredibil, dar până una alta, aşa este într-adevăr. Răspunsul la această enigmă îl veţi afla dacă veţi citi întreaga serie „Transurfingul realităţii". Nu încercaţi imediat să vedeţi despre ce e vorba în ultimul capitol, pentru că răspunsul nu va fi pe înţelesul dumneavoastră.

Semnele

Semnele călăuzitoare sunt acelea care fac referire la o schimbare viitoare în cursul variantelor. Dacă se apropie ceva în măsură să influenţeze substanţial mersul evenimentelor, apare un indiciu care semnalizează acest lucru. Când cursul variantelor efectuează o schimbare, dumnea-

voastră vă transferați pe o altă linie a vieții. Fiecare linie este, mai mult sau mai puțin, uniformă privind calitățile sale. În cursul variantelor, torentul poate traversa diverse linii. Liniile vieții se deosebesc unele de altele prin parametrii lor. Schimbările pot fi neînsemnate, dar deosebirea se simte totuși. Iată că tocmai această deosebire calitativă o remarcați dumneavoastră, în mod conștient sau inconștient: ceva nu mai este cum a fost.

Semnele călăuzitoare apar numai în cazul când începe transferul pe alte linii ale vieții. Unele fenomene izolate s-ar putea să nu le observați. De exemplu: (o cioară) un corb a croncănit, dar dumneavoastră nu i-ați dat atenție. N-ați simțit o schimbare calitativă, înseamnă că vă aflați tot pe vechea linie. Dar dacă ceva v-a atras atenția, înseamnă că acesta este un semn. Semnul se deosebește de fenomenul obișnuit prin aceea că el semnalizează întotdeauna că a început trecerea pe o linie a vieții, linie deosebită în mod substanțial.

Potențialul excedentar

Potențialul excedentar este o tensiune, o alarmare locală, într-un câmp energetic uniform. O asemenea iregularitate se creează prin energia mentală, când unui anumit obiect i se acordă o însemnătate excesiv de mare. De exemplu, dorința este un potențial excedentar, întrucât ea tinde să atragă obiectul dorit cu ardoare acolo unde el nu

se află. Dorinţa apăsătoare de a avea ceea ce vă lipseşte creează o „diferenţă de presiune care generează vântul forţelor de egalizare. Alte exemple de potenţiale excesive: nemulţumirea, condamnarea, exaltarea, idealizarea, supraaprecierea, sfidarea, vanitatea, complexul de superioritate, de vinovăţie, de inferioritate.

Transferul indus

Catastrofele, calamitățile, conflictele armate, crizele economice se desfăşoară în spirală. Mai întâi apariția, apoi desfăşurarea, creşterea tensiunii, apoi punctul culminant, emoţiile ard din plin şi, în sfârşit, deznodământul – toată energia se împrăştie în spaţiu şi se instalează o acalmie de scurtă durată. Aproximativ la fel se întâmplă şi cu vârtejurile de apă.

Atenţia unui grup de indivizi este captată în *prinsoarea pendulului* care începe să se balanseze tot mai puternic, trăgându-i după sine pe liniile mai mizere ale vieţii. Omul reacţionează la primul impuls al pendulului – de exemplu, reacţionează la un eveniment negativ, începe să participe la el şi nimereşte în zona de acţiune a spiralei care se răsuceşte, se lungeşte ca o pâlnie.

Fenomenul de absorbţie în vârtej se defineşte ca un transfer indus pe o linie a vieţii unde individul devine victimă. Reacţia acestuia la impulsul pendulului şi apoi alimentarea reciprocă cu energia oscilațiilor induc transferul

pe acea linie a vieţii, asemănătoare ca frecvenţă cu oscilaţiile pendulului. Drept urmare, acest eveniment negativ se include în stratul lumii individului în cauză.

Coordonarea importanței

Nu acordaţi importanţă excesivă *niciunui* eveniment. Importanţa acordată nu vă este necesară dumneavoastră ci pendulilor. Pendulii îi manevrează pe oameni ca pe nişte marionete cu ajutorul *firelor importanței*. Individul se teme ca nu cumva să-i scape aceste sfori ale importanţei pentru că el se află sub imperiul dependenţei care îi creează iluzia de suport şi siguranţă.

Siguranţa de sine reprezintă acelaşi potenţial excedentar cu nesiguranţa, dar cu semn invers. Conştientizarea şi intenţia permit ignorarea jocului pendulilor şi obţinerea fără luptă a ceea ce îţi este firesc, propriu ţie ca individ. Iar atunci când există libertate fără luptă, în acest caz nu ai nevoie nici de încredere în sine. Dacă nu dau importanţă, n-am ce apăra şi n-am nici ce să cuceresc; e simplu, merg liniştit şi aleg ceea ce mi se cuvine.

Pentru a te elibera de penduli este necesar să renunţi la importanţa atât interioară cât şi la cea exterioară. În calea spre atingerea unui ţel, scop, problemele şi piedicile apar de asemenea ca o consecinţă a potenţialelor excedentare ale importanţei. Piedicile se menţin pe soclul impor-

tanţei. Dacă se renunţă în mod intenţionat la importanţă, obstacolele se prăbuşesc de la sine.

Coordonarea intenţiei

Realizarea celor mai rele aşteptări se întâmplă la persoanele înclinate spre negativism, fapt ce confirmă ideea că individul este capabil să influenţeze mersul evenimentelor. Fiecare eveniment pe linia vieţii are două *ramificaţii* în spaţiul variantelor – o ramificaţie într-o direcţie favorabilă şi într-una nefavorabilă. De fiecare dată când vă confruntaţi cu un eveniment sau altul, dumneavoastră alegeţi cum să vă raportaţi la acest eveniment. Dacă consideraţi evenimentul ca fiind pozitiv, nimeriţi pe ramificaţia favorabilă a liniei vieţii. Dar înclinarea spre negativism vă face să vă exprimaţi nemulţumirea şi să alegeţi ramificaţia nefavorabilă.

De îndată ce v-a nemulţumit ceva, ca un făcut, urmează o nouă neplăcere. Aşa se face că „un necaz nu vine niciodată singur". Dar şirul neplăcerilor urmează nu după necazul însuşi, ci după reacţia dumneavoastră în faţa necazului respectiv. Legitatea se creează la bifurcaţie (unde aţi făcut opţiunea). Analizând în ce măsură sunteţi înclinaţi spre negativism, vă puteţi face o părere unde v-a dus pe tot parcursul vieţii un asemenea şir de ramificaţii negative.

Principiul coordonării intenţiei sună astfel: *dacă o schimbare în scenariu ce pare a fi negativă, o s-o conside-*

raţi a fi pozitivă, atunci chiar aşa va fi. Conducându-vă după acest principiu, veţi putea obţine acelaşi succes în pozitiv, pe care negativiştii îl obţin în cele mai rele aşteptări.

Linia vieţii

Viaţa individului, ca oricare altă formă de mişcare a materiei, reprezintă un lanţ de cauze şi efecte. Efectul, în spaţiul variantelor, se află întotdeauna alături de cauza sa. Întocmai cum un lucru decurge dintr-altul, aşa şi sectoarele apropiate ale spaţiului se înlănţuie într-o linie a vieţii. Scenariile şi decorurile sectoarelor pe o linie a vieţii sunt mai mult sau mai puţin uniforme din punctul de vedere al calităţii. Viaţa omului se desfăşoară oarecum uniform pe linia sa atâta timp cât nu are loc un eveniment care să schimbe esenţial scenariul şi decorurile. Atunci soarta face o întorsătură şi trece pe o altă linie a vieţii. Întotdeauna vă aflaţi pe acele linii ale căror parametri corespund propriei vibraţii. Schimbându-vă atitudinea faţă de lume, cu alte cuvinte modul de a gândi, vă transferaţi pe o altă linie a vieţii sau altă variantă de evoluţie a evenimentelor.

Realizarea materială

În anumite condiţii, structura informaţională a spaţiului variantelor se poate materializa. Orice gând, întocmai

ca şi un sector al spaţiului, are anumiţi parametri. Emisia mentală, „iluminând" sectorul corespunzător, realizează varianta acestuia. În felul acesta, gândurile influenţează în mod nemijlocit mersul evenimentelor.

Spaţiul variantelor serveşte drept şablon, determină forma şi traiectoria mişcării materiei. Realizarea materială se deplasează în spaţiu şi timp, dar variantele rămân pe loc şi există pe vecie. Fiecare fiinţă vie cu vibraţia sa mentală alcătuieşte stratul lumii sale. Lumea noastră este populată de o multitudine de organisme vii şi fiecare organism îşi aduce contribuţia sa la alcătuirea realităţii.

Pendulul

Energia mentală este materială şi ea nu dispare fără urmă. Când grupuri de oameni încep să gândească într-o direcţie, „undele lor mentale" se suprapun unele peste altele şi, în oceanul de energie, se creează structuri energoinformaţionale invizibile, dar reale – aceştia sunt pendulii. Aceste structuri încep să se dezvolte independent şi îi subordonează pe oameni legilor lor. Individul aflat sub influenţa pendulului distructiv îşi pierde libertatea – este nevoit să fie un şurub într-un mecanism uriaş.

Pendulul „se balansează" cu atât mai intens, cu cât mai mulţi oameni-*adepţi* îl alimentează cu energia lor. Fiecare pendul are frecvenţa sa oscilatorie specifică. De exemplu, leagănul poate fi acţionat numai depunând efort

de o anumită frecvenţă. Această frecvenţă se numeşte de rezonanţă. Dacă numărul adepţilor pendulului se micşorează, oscilaţiile pendulului încetează. Când nu mai rămâne nici un adept, pendulul se opreşte şi dispare ca entitate.

Ca să extragă energia din om, pendulii se prind de sentimentele şi reacţiile lui: indignare, nemulţumire, nelinişte, emoţie, ură, iritare, tulburare, disperare, teamă, milă, furie, atracţie, deprimare, exaltare, milă, atracţie, adoraţie, idealizare, decepţie, mândrie, infatuare, dispreţ, repulsie, ciudă, sentimentul datoriei, sentimentul vinovăţie şi aşa mai departe.

Principalul pericol pentru individul care s-a lăsat în voia influenţei unui pendul distructiv constă în faptul că pendulul îşi îndepărtează victima de toate acele linii ale vieţii unde omul îşi făureşte fericirea. Este necesar să te eliberezi de scopurile care ţi se impun şi pentru a căror realizare individul se depărtează tot mai mult de adevăratul său ţel.

Pendulul, în esenţa sa, este un „egregor". Dar numindu-l astfel, nu am spus totul despre el. Noţiunea de „egregor" nu reflectă tot complexul nuanţelor interacţiunii individului cu esenţele energoinformaţionale.

Intenţia

Prin aproximaţie, intenţia poate fi definită drept *hotărârea de a avea şi de a acţiona.* Se realizează nu dorinţa,

ci intenţia. Doriţi să ridicaţi mâna. Dorinţa a fost formulată în gândurile dumneavoastră: vă daţi seama că vreţi să ridicaţi mâna. Dorinţa ridică mâna? Nu, dorinţa în sine nu produce nici o acţiune. Mâna se ridică numai atunci când gândurile referitoare la dorinţă şi-au făcut lucrarea şi a rămas numai hotărârea de a acţiona. Aceasta poate ridica mâna? Nu, nici ea nu poate. Aţi luat hotărârea definitivă de a ridica mâna, dar ea nu se mişcă. Ce anume ridică până la urmă mâna? Cum se defineşte acel ceva care urmează după hotărâre?

Iată că aici se manifestă neputinţa raţiunii de a da o explicaţie rezonabilă a ceea ce se consideră a fi intenţia. Definiţia dată de noi intenţiei ca fiind hotărârea de a avea şi de a acţiona demonstrează doar un preludiu pentru forţa care înfăptuieşte propriu-zis acţiunea. Ne rămâne doar să constatăm faptul că mâna se ridică nu din dorinţă şi nici din hotărâre, ci din intenţie.

Intenţia se împarte în intenţie *interioară* şi *exterioară*. Intenţia interioară presupune o interacţionare activă asupra lumii înconjurătoare – *hotărârea de a acţiona*. Intenţia exterioară este *hotărârea de a avea* atunci când lumea se supune voinţei omului. Intenţia *interioară* înseamnă concentrarea atenţiei pe procesul propriei mişcări spre scop. Intenția exterioară – concentrarea atenţiei asupra felului cum scopul se realizează singur. Prin intenţia interioară scopul *se înfăptuieşte*, iar prin cea exterioară – *se alege*. Tot ceea ce se leagă de magie şi de fenomene paranormale se referă la domeniul intenţiei exterioare. Tot ce-

ea ce poate fi obținut în cadrul concepției noastre obișnuite despre lume, se obține prin forța intenției interioare.

Relațiile de dependență

Relațiile de dependență se definesc prin impunerea unei condiții de genul: „dacă tu ești așa, atunci eu sunt așa", „dacă mă iubești înseamnă că lași totul și mergi cu mine la capătul lumii", „dacă nu te căsătorești cu mine, înseamnă că nu mă iubești", „dacă mă lauzi, atunci voi fi prieten cu tine". „Dacă nu-mi dai lopățica ta, nu te mai las la groapa cu nisip".

Când iubirea se transformă în relații de dependență, apare în mod inevitabil *polarizarea* și echilibrul se distruge. Iubirea necondiționată este iubire fără dreptul de posesiune, admirație fără ploconeală. Cu alte cuvinte, un asemenea sentiment nu creează relații de dependență între cel care iubește și obiectul dragostei sale.

Echilibrul se distruge atunci când ceva se compară cu altceva sau se contrapune: „Noi suntem așa, iar ei sunt altfel!" De exemplu, mândria națională: în comparație cu ce națiuni? Sentimentul de inferioritate: în comparație cu cine? Sau al mândriei de sine: în comparație cu cine?

Acolo unde este opoziție (antiteză), acolo vor intra inevitabil în acțiune forțele de egalizare. Acțiunea lor este orientată fie spre a-i despărți pe subiecți, fie spre a-i uni – să fie cu totul de acord sau să fie în divergență. Dacă pola-

rizarea a fost generată de dumneavoastră, acţiunea forţelor va fi orientată, înainte de toate, spre dumneavoastră.

Polarizarea

Potenţialele excedentare apar când unor anumite calităţi li se acordă o importanţă excesiv de mare. Iar relaţiile de dependenţă se creează între oameni în cazul în care ei încep să se compare unul cu celălalt, să creeze opoziţii sau să pună condiţii de tipul: „dacă tu procedezi aşa, atunci eu fac astfel...". Potenţialul excedentar în sine nu este chiar aşa de îngrozitor atâta timp cât o apreciere denaturată nu are obiect, nu are ţintă. Dar, imediat cu aprecierea artificial crescută a unui obiect este pusă în relaţie cu un alt obiect, apare *polarizarea* care generează *vântul forţelor de egalizare.* Forţele de egalizare au tendinţa să înlăture polarizarea apărută şi acţiunea acestora, în majoritatea cazurilor, este orientată împotriva aceluia care a generat polarizarea.

Spaţiul variantelor

Spaţiul variantelor reprezintă *o structură informaţională.* Acesta este un *câmp* infinit *de informaţie,* care conţine orice *variante* ale tuturor evenimentelor care ar putea să se producă. Se poate spune că în spaţiul variantelor este tot ceea ce a fost, este şi va fi. Spaţiul variantelor

constituie un şablon, o reţea de coordonate pe care se mişcă materia în spaţiu şi timp. Atât trecutul, cât şi viitorul sunt stocate acolo, ca într-o peliculă de film, iar efectul timpului se manifestă numai ca rezultat al schimbării unui cadru în care se iluminează prezentul.

Lumea (Universul) există simultan în două forme: realitatea fizică pe care o putem atinge cu mâna şi spaţiul metafizic al variantelor care se află dincolo de limitele percepţiei, dar care nu este mai puţin obiectiv. Deşi accesul la acest câmp de informaţie este, în principiu, posibil. Exact de acolo sunt accesate cunoştinţele intuitive şi clarviziunea. Raţiunea nu este capabilă să creeze nimic principial nou. Ea poate doar să creeze o nouă versiune a casei folosind vechile cuburi. Creierul păstrează nu informaţia însăşi, ci ceva asemănător cu adresele informaţiilor în spaţiul variantelor. Toate descoperirile ştiinţifice şi capodoperele raţiunea le accesează din spaţiul variantelor prin mijlocirea sufletului.

Visele nu sunt iluzii, în sensul obişnuit al acestui cuvânt. Raţiunea nu născoceşte visele; le vede cu adevărat. Iar ceea ce noi vedem în realitate – acestea sunt variantele realizate. În vis, noi suntem capabili să vedem ceea ce nu a fost realizat, nu s-a înfăptuit, cum am spune – piese cu scenarii şi decoruri virtuale. Visele ne arată ceea ce ar fi putut să se realizeze în trecut sau s-ar putea înfăptui în viitor. Visul reprezintă călătoria sufletului în spaţiul variantelor.

Forțele de egalizare

Pretutindeni unde există un potențial excedentar apar forțe de egalizare care să îl înlăture. Potențialul este creat de către energia mentală a individului atunci când unui obiect oarecare i se acordă o semnificație excesiv de mare.

Să comparăm de exemplu două situații: vă aflați în casă și stați în picioare pe podea și a doua situație – stați pe marginea unei prăpăstii. În primul caz, nu aveți nici cea mai mică emoție. În cel de-al doilea, situația respectivă prezintă pentru dumneavoastră o importanță imensă: o singură mișcare neatentă și se va produce ireparabilul. În plan energetic, faptul că stați în picioare în ambele cazuri are aceeași însemnătate. Dar aflându-vă pe marginea prăpastiei, prin teama încercată, măriți tensiunea și creați o neuniformitate în plan energetic. Ca urmare apar forțele de egalizare menite să înlăture această neuniformitate. Puteți să simțiți în mod real cum acționează ele: pe de o parte, simțiți că o forță inexplicabilă vă trage în jos, iar pe de altă parte, pornirea de a vă îndepărta de marginea prăpastiei. Pentru a înlătura potențialul excedentar al fricii dumneavoastră, forțele de egalizare ori vă îndepărtează de buza prăpastiei, ori vă împing în abis și se termină totul. Această acțiune o resimțiți dumneavoastră.

Acțiunile forțelor de egalizare pentru lichidarea potențialelor excedentare generează o multitudine considerabilă de probleme. Perfidia acțiunii lor constă în faptul că

deseori individul obține un rezultat opus intențiilor sale. De aceea este și de neînțeles ce se întâmplă. Apare impresia că acționează o forță rea, inexplicabilă, ceva de genul „legilor lui Murphy".

Sectorul spațiului variantelor

În fiecare punct din spațiu există propria *variantă* a unuia sau altuia dintre evenimente. Pentru înlesnirea înțelegerii, vom considera că varianta este alcătuită dintr-un *scenariu* și din *decoruri*. Decorurile reprezintă forma exterioară sau forma de manifestare, iar scenariul constituie calea pe care se mișcă materia. Pentru comoditate vom împărți spațiul variantelor în sectoare. Fiecare sector are scenariul și decorurile sale. Cu cât este mai mare distanța dintre sectoare, cu atât mai puternice vor fi deosebirile în scenarii și decoruri. Soarta individului este de asemenea reprezentată printr-o multitudine de variante. În mod teoretic, nu există niciun fel de limitări în ceea ce privește eventualele întorsături ale sorții întrucât spațiul variantelor este infinit.

Slide-ul

Reprezentarea noastră despre sine și despre lumea înconjurătoare adesea se află departe de adevăr. Deformă-

rile sunt introduse de slide-urile noastre. De exemplu, vă neliniştesc unele defecte pe care le aveţi şi din această cauză aveţi un complex de inferioritate; vi se pare că nici altora nu le plac lucrurile respective şi că nu le aprobă. Şi atunci, în contactele cu alte persoane, vă plasaţi în propriul „aparat de proiecţie" al slide-ului cu complexul de inferioritate şi vedeţi totul într-o lumină deformată.

Slide-ul este imaginea deformată a realităţii creată în mintea dumneavoastră. De regulă, slide-ul negativ generează *unitatea dintre suflet şi raţiune* şi tocmai de aceea devine realitate. Aşteptările noastre cele mai sumbre se împlinesc. Dar slide-urile negative pot fi transformate în slide-uri pozitive şi pot fi făcute să lucreze pentru noi înşine. Dacă vă creaţi în mod intenţionat un slide pozitiv, el va fi capabil, într-un mod incredibil, să transforme stratul lumii dumneavoastră. Slide-ul-scop înseamnă să vă imaginaţi că acesta ar fi fost deja realizat. Vizualizarea sistematică a slide-ului induce materializarea sectorului respectiv din spaţiul variantelor.

Stratul lumii

Fiecare fiinţă vie materializează prin energia gândurilor un anumit sector din spaţiul variantelor şi îşi creează stratul lumii sale. Toate aceste straturi se suprapun şi în felul acesta orice fiinţă îşi pune amprenta pe alcătuirea realităţii.

Individul, prin propria percepţie a lumii, creează stratul său individual al acestei lumi, realitatea individuală. Această realitate, în funcţie de atitudinea individului, capătă o nuanţă sau alta. Dacă ne-am exprima figurat, acolo se instalează anumite „condiţii meteo": prospeţimea matinală a strălucirii soarelui sau întunecimea ploii torenţiale, ori biciuirile rafalelor unui uragan dezlănţuit sau poate fi chiar o catastrofă naturală.

Realitatea individuală se creează pe două căi: fizică şi metafizică. Cu alte cuvinte, omul îşi alcătuieşte lumea prin acţiunile şi gândurile sale. Modalităţile de gândire joacă aici rolul de căpătâi, întrucât ele generează cea mai mare parte a problemelor materiale cu care se confruntă individul. Transurfingul are de-a face în exclusivitate cu aspectul metafizic.

Cursul variantelor

Informaţia se află în spaţiul variantelor staţionar, sub forma unei matrice. Structura informaţiei este organizată în verigi legate unele de altele. Legăturile cauză-efect generează *cursul variantelor*.

Veşnic neliniştita raţiune, impulsionată în permanenţă de penduli, se străduieşte să rezolve toate problemele din dorinţa vie de a ţine situaţia sub control.

Deciziile volitive ale raţiunii se dovedesc, în majoritatea cazurilor, nişte bâjbâieli necontrolate şi ineficiente.

Majoritatea problemelor, în special cele mărunte, se rezolvă de la sine dacă nu deranjează cursul variantelor.

Principala cauză pentru care nu ar trebui să se acţioneze în mod activ împotriva cursului, o constituie pierderea ineficientă, uneori zadarnică a unor mari resurse de energie. Cursul se deplasează pe calea minimei rezistenţe şi de aceea conţine cele mai eficiente, raţionale soluţii ale problemelor. Dacă se opune rezistenţă cursului, dimpotrivă, generează o sumedenie de noi probleme.

Intelectul puternic al raţiunii nu-şi are rostul dacă soluţiile există deja în spaţiul variantelor. Dacă nu intri în hăţişuri şi nu deranjezi cursul variantelor, soluţiile vin de la sine şi nu orice fel de soluţii, ci cele mai eficiente. Soluţiile optime se află deja în structura câmpului informaţional. În spaţiul variantelor există totul, dar cu cea mai mare probabilitate se realizează variantele cu cel mai mic consum de energie. Natura nu pierde energie fără rost.

Transurfingul

Cuvântul „Transurfing" nu l-am inventat eu; el mi-a venit de-acolo de unde au apărut şi toţi ceilalţi termeni şi în general, întregul conţinut al cărţii. Nici eu nu am înţeles de la început semnificaţia acestuia. Chiar şi asociaţiile de idei nu înţeleg cum s-au realizat. Semnificaţia cuvântului Transurfing poate fi interpretată ca „o alunecare prin spaţiul variantelor" sau „transformare în realitate a unei vari-

ante potențial posibile" sau „traversarea liniilor vieții". Dar, în genere, dacă vă ocupați cu Transurfingul, înseamnă că vă balansați pe valul reușitei. Cuvântul se pronunță Transurfing, la fel cum se și scrie. Dacă cuiva îi place să-l pronunțe în manieră englezească, să fie sănătos.

Frailing-ul

Frailing-ul este o tehnologie eficientă în relațiile interumane care constituie parte componentă a Transurfingului. Principiul de bază al Frailing-ului poate fi formulat astfel: *Renunțați la intenția de a primi și înlocuiți-o cu intenția de a da și veți primi înapoi ceea ce ați dat.*

Acțiunea acestui principiu se axează pe faptul că intenția dumneavoastră exterioară folosește intenția interioară a partenerului fără a-i prejudicia interesele. În consecință, veți primi de la acest om ceea ce nu ați putut obține prin metodele obișnuite ale intenției interioare. Ghidându-vă după acest principiu, veți realiza rezultate remarcabile în comunicarea interpersonală și în cea de afaceri.

Scopuri și uși

Fiecare om își are *drumul* său în viață pe care realizează adevărata fericire. Pendulii îi inoculează omului scopuri străine de el, scopuri care îl amăgesc prin prestigiu

şi inaccesibilitate. În goana după false scopuri, fie nu veţi obţine nimic, fie obţinând, vă veţi da seama că acestea nu vă sunt de trebuinţă.

Scopul dumneavoastră vă va transforma viaţa în sărbătoare. Realizarea scopului dumneavoastră va atrage după sine împlinirea tuturor celorlalte dorinţe, mai mult chiar, rezultatele vor întrece toate aşteptările. Uşa dumneavoastră va fi acel drum care vă va purta spre scopul dumneavoastră.

Dacă veţi merge spre scopul dumneavoastră pe uşa dumneavoastră, nimeni şi nimic nu vor putea să vă împiedice pentru că cheia sufletului dumneavoastră se potriveşte la modul ideal la încuietoarea drumului ales. Nimeni nu v-o poate lua. Aşa că nu veţi avea probleme să vă realizaţi scopul. Singura problemă va fi să vă găsiţi scopul şi uşa. Transurfingul vă învaţă cum să procedaţi.

CUPRINS

SISTEMUL DE CARTE PRIN POŞTĂ – PLATA RAMBURS

EDITURA DHARANA

Aceasta este a patra carte despre Transurfing - despre misteriosul aspect al realității.

În realitatea de zi cu zi, omul se află sub imperiul împrejurărilor și nu poate să influențeze semnificativ mersul evenimentelor. Viața „se întâmplă" la fel cum se petrec lucrurile când visăm fără să fim conștienți. Evenimentele își urmează cursul fără să țină seama că „vrem" sau „nu vrem". S-ar părea că această fatalitate nu poate fi evitată. În realitate există însă o ieșire total neașteptată. Omul nu bănuiește că se găsește în captivitatea unei iluzii - efect de oglindă.

Realitatea are două forme: una fizică, pe care o putem atinge cu mâna și una metafizică aflată dincolo de limitele percepției, dar la fel de obiectivă.

Într-un oarecare sens, lumea reprezintă o oglindă nesfârșită cu două fețe: pe una se găsește universul material, iar pe cealaltă se întinde spațiul metafizic al variantelor - o structură informațională, în care sunt stocate toate evenimentele posibile. Acolo se află înscris totul: ce a fost, ce este și ce va fi; de acolo ne vin visele, clarviziunea, cunoștințele intuitive și iluminările.

Fermecat de oglindă, omul presupune că imaginea reflectată în ea este chiar adevărata realitate. Ca urmare, viața devine asemănătoare unui joc ale cărui reguli nu le stabilim noi.

În această carte se vorbește despre faptul că realitatea poate fi controlată și despre ce ne împiedică să o facem.

www.sufletdecarte.ro

ISBN 978-973-8975-43-7